

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 596

Σ'ΑΥΤΟ
ΤΟ
ΦΥΛΛΟ
ΕΝΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ

"ΑΣΠΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ"

Σαρακοστή

Κατήφεια καταφανής μᾶς δέρνηει ἀγαπητοί
εὐθύς μόλις ἐμπήκαμε εἰς τὴν Σαρακοστή !.
Μὲ μιᾶς ὥς ἐκ συνθήματος κρεμάσαμε τὰ μούτρα μας
καὶ ξύνομεν περίλυποι κι' ἀμίλητοι τὴν κοῦτρα μας
περίλυποι καὶ κατηφείς
σάν θύματα καταστροφῆς.

Ὅλημερίς Χερουβεικὸν τῆς βλαστημίας κρατᾶμε
ὥσάν νὰ χάσαμε λεφτὰ καὶ τώρα τὰ ζητᾶμε
καὶ γενικῶς παμφίλτατοι μὲ λόγια πὶο ἀπλᾶ,
δὲν εἴμαστε καλὰ !

Αἰτία ἡ Σαρακοστή ἡ κακομοιριασμένη
κι' ἀγρίως πεινασμένη...

Μὰ πῶς νὰ μὴν κρεμάσουμε τὰ μούτρα μας μιὰ πῆχυ;
Διαβάσετε ἀγαπητοί... μενοῦ νὰ σᾶς πετύχῃ:

ΔΕΥΤΕΡΑ: Πράσινα κουκιά ἢ λαχανοφυλλάδα.
Τὴν ΤΡΙΤΗ: μιὰ νερόβραστη ξυδάτη φασουλάδα.
ΤΕΤΑΡΤΗ: Πράσινες ἐλῆες, ὅρ γτ' ἔβρ λιγάκι... ξόδι
λίγα τουργιὰ διάφορα κι' ἓνα ψημένο μεῖδι !
Τὴν ΠΕΜΠΤΗ: μαρουλόφυλλα κι' ἓν φρέσκο κρεμυδάκι
κι' ἔπειτα τὴν ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ: ἓνα κουνουπιδάκι.
Τὸ ΣΑΒΒΑΤΟ: προσόρρυζο ἢ κάρδαμα καὶ ρόκα
(ἂς πᾶει νὰ παίξῃ ἡ κοιλία μὲ τὰ ἔντερα καρριόκα !)
Τὴν ΚΥΡΙΑΚΗ: Ρεπετισιὸν κι' ἓνα ποτήρι οἴνου !
...μὰ εἶνε ΜΕΝΟΥ παιδιὰ αὐτὸ ἡ... Ἑβδομάς Πρασίνου !!

Ἀλήθεια ταραχήκαμε πολὺ ἀπ' τὴ νηστεία μας
κι' ἂς ἔχει ἡ Σαρακοστή αὐτὴν τὴν ἀμαρτίαν μας
ποὺ ὄντως μᾶς κατάντησε νὰ βλέπουμε σάν... κρέας
στὸ δρόμο τὰς ὁραίας
...κι' ὅμως, ὅπερ καὶ χεῖριστον ποὺ νοῦς δὲν τὸ πιστεύει
κι' ὁ ἔρωσ τὴν Σαρακοστή ὁ ἄθλιος νηστεύει

Ι. Αντ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΡΤΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζοής

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

li δε με...

Ποιήσε

li ζένε

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΛΕΙΠΕ

Είναι ο παιδικός κινηματογράφος.

Κάτι διεδόθη τώρα τελευταία, ότι θα υποχρεωθούν οι κινηματογράφοι των Αθηνών να προσθέτουν στο πρόγραμμά των μια μορφωτική ταινία για τα παιδιά. Δεν θα πρέπει να γίνει αυτό, γιατί τότε θα παρίστατο ανάγκη συντονισμού όλων των παιδικών προγραμμάτων προς την παιδική ψυχολογία και διανοητικότητα. Πράγμα αδύνατον. Γιατί δεν μπορούν οι κινηματογράφοι να προβάλλουν πάντοτε έργα κατάλληλα για παιδιά.

Εκείνο λοιπόν που πρέπει να γίνει, είναι η ίδρυση κινηματογράφων αποκλειστικώς δια παιδιά, με φθηνότατο εισιτήριο και με έργα κατάλληλα γι' αυτά.

Τί λέγει ο κ. Κοτζιάς;

ΑΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑΙ

Φαίνεται ότι ανάμεσα στις γλωσσικές μικροκακομοιρίες που θα μας δένουν για πολύ καιρό ακόμη, είναι και η ακυριολεξία.

Τί ήταν πάλι αυτός ο «πύργος» του μακαρίτη Καραγιαννοπούλου, πής διαδοχότου δηλαδή υποθέσεως πών εκατόν πενήντα εκατομμυρίων που πήγαν να βάλουν στο χέρι μερικοί μεγαλεπήβολοι, αλλά ανόητοι Νεοέλληνες. Ένα κοινότατο σπασίλι «μυανούζα», όπως λέν οι Γάλλοι, μετεβλήθη εις πύργον μεσαιωνικών και ο άτυχος Καραγιαννόπουλος εις πυργόδεσπότην. Μή χειρότερα.

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΜΠΛΘΕΙΑ

Με το μεγαλύτερο ενδιαφέρον ο καλλιτεχνικός κόσμος των Αθηνών και το ελληνικόν κοινόν που τόσο τον αγαπά και τόσο τον έχει χειροκροτήσει, παρακολουθεί την άσθενία του καλλιτέχνου κ. Άντ. Γιαννίδη. Από τα επιεικότερα στοιχεία του ημι-κοσμιού θιάσου της Κας Μαρίας Κοτοπούλη, ο κ. Γιαννίδης έχει σημειώσει χάρις στο ταλέντο του και την ευσυνειδησία του την επαγγελματική, με εξέλιξη που λίγοι Έλληνες ήθοιοι, την έχουν γνωρίσει ως τώρα. Γι' αυτό και γενική είναι η συμπάθεια που του εκδηλώνεται σήμερα, εξ' ύψους της άσθενείας του. Εύτυχως ότι η έγχευση επέτυχε και η κατάσταση του λαμπρού αυτού καλλιτέχνου αλλά και ανθρώπου βελτιώνεται. Του εύνοια σύντομη την ά-νάγκη.

Πάει ο χειμώνας...

Το είπαμε! Με ό,τι κι' αν έκανε ο Κου-τσοφλέβανος με τις ψυχρές του ριπές, με τις βροχές του, με την 'Από-κ-ρ-υ-ά του και τα λίγα του χόνια, γιά να μας πείσει ότι ο χειμώνας.. επιμένει, δεν τ'α κά-τάφερε καθόλου.

Ο χειμώνας πάει.

Η 'Αθήνα ξυπνά το πρωί χαρούμενη κι' ο-λόφωτη. Τα πρωινά της είνε ποιήσις: Σ' έναν ούρανό σταγυρωπό και θαλασσί μα-ζί προβάλλονται άργά, άργά, σε τεράστιους, κιτρινοκόκκινου φωτός, προβολείς οι άχτίνες του ήλιου.

Ο 'Υμηττός πυρπολείται! Η 'Ακρόπολις φλέγεται.

Τί υποδοχή. Όλα τ'α ζωντανά, το καθένα με τον δικό του τρόπο, εκδηλώνουν την άγα-λιάσι τους γιά τη ζωσγόνά εμφάνισή του.

Τις πυκνές φυλλωσιές των δένδρων τις έχουν μεταβάλει σε χάβρα οι ατελείωτες φλυαρίες των πτερωτών. Τιτιβίσματα τρελλά, φτεροκο-πήματα και μικροραμφισμοί και σκουιές κι' αναπουπουλιάσματα καμιά φορά! Μά τι γίνεται έκεί πάνω; Τίποτε... Ο χειμώνας πά-ει! Και εκεί κάτω στις φωγοσυνοικίες, εκεί που η νέα 'Αθήνα του ούρανοξύστου, και της «Τερράς» του έκτου πατώματος, επιτρέπει ά-κόμη να ζούν τα κοκόρια, έχουν στήσει άγριο συναγωνισμό κορρώνας μεταξύ τους.

Ο μαρδός ανεβαίνει πάνω στην πιο ψηλή κορυφή της μάνδρας κι' άφίνει τη φωνή του. Πάνει ένα «μύ» και το άφίνει έπειτα με μια πε-ρίερρη βαριασιόνα γιά να κατεβή στο «λά».

Ο άσπρος άπ' αντίκρυ άρπάζει το «φά» και...κοκορεύεται τεντώνοντας όσο μπορεί το λαι-μό του, ν' ανεβή ένα ντιέζ γιά να διαλαλήση εις την διαπασόν τη χαρά του: Ο χειμώνας πάει...

Τά μεσημέρια είνε θαλπωρή.

Ένας ούρανός σωστή γαλάζια θάλασσα κι' ή λιακάδα όνειρο που μας ξεμυαλίζει και γε-μίζει τα παγκάκια των πάρκων

Ας πάει να γράφουν οι έφημερίδες άγαπη-τοί γιά χιονοδρομίες στο Βέρμιον, γιά χόνια και κρυάδες... Άς είνε τά βράδυα κάπως τσου-χτερή άκόμη ή ψυχρίτσα.

Άς ριγούν τα νεοφυτεμένα δενδράκια της έβδομάδος του πρασίνου...

Κι' άς μην τολμούμε άκόμη ν' άπαλλαγούμε έστω και με λιακάδα άπ' τη καμπαρντίνα μας... Ο χειμώνας πάει. Γιατί άγαπητοί μου ό Φλεβάρης κι' αν φλεβίζει του καλοκαιριού μυ-ρίζει. Κι' είνε αλήθεια αυτό!

Ι. ΑΝΤ.

ΔΙΠΛΟ ΡΕΚΟΡ

Ο άτυχής εκείνος μίστερ Δανι-ήλ ντε Ποντιάκ, που κατέ-ριψε μέσα σε μια μέρα δυό καταπληκτικά ρεκόρ, άσφαλώς πρέπει να άποκτήση άνδριάντα.

Ο νέος αυτός, που παντρεύτη-κε και απέθανε την ίδια ήμέρα, μπορεί να θεωρηθ ή ο πιο εύτυχής σύζυγος του κόσμου, άπ' όλους τους όμοιοπαθείς του της γής, και και ταυτόχρονα ο πιο εύγενικός σύζυγος άπό το αντίθετον φύλον, άφου τόσο γρήγορα έσπευσε να ά-φήση την γυναίκα του στην ήσυ-χία της και στα εκατομμύριά του. Ίδου πώς συνέδρασαν τα πρά-γματα:

Την παρελθούσαν έβδομάδα, ή τηλεφωνήτρια Άνιτα Λώριν, ήλι-κίας 18 ετών, επήγε να περάση την άδειά της εις μίαν «πλάζ». Την ώρα που έπαιρνε το ήλιό-λουτρόν της, είδε ένα άεροπλάνον το όποιον άργότερα προσεγγιώθη όλίγον μακρότερα. Ο πιλότος, ό-λως τυχαίως, συνήντησε την χα-ριτωμένη τηλεφωνήτρια. Την έ-χαιρέτησε και της είπε την ταύ-τότητά του: Δανιήλ Ντότζ ντε Ποντιάκ, άπό το Μίσιγκαν. Άπό την πρώτη στιγμή οι δύο νέοι ή-σθάνθησαν άμοιβαίον έρωτα και ά-πεφάσαν να νυμφευθούν. Την βραδυά του γάμου ο εκατομμυριό-χος γαμβρός μεταξύ άλλων μεγα-λοπρεπών πραγμάτων ήθέλησε να άνάψη και πυροτεχνήματα. Ά-τυχώς το πυροτέχνημα ανεφλέγη άποτόμως και ο νέος υπέστη έγ-καύματα εις όλόκληρον το σώμα.

Άπό τους πόνους του έσπευ-σαν και τον άνέστυραν, αλλά ο ά-τυχής εξέπνευσε έπειτα άπό όλί-γην ώρα συνεπεία αιμορραγίας. Έτσι ή Άνιτα έχήρεψε την έ-διαν ήμέραν του γάμου της.

ΓΚΡΑΝ — ΓΚΙΝΙΟΛ

Είς ένα σωστό γκράν γκι-νιόλ έντυπον που έχει καταν-τήσει εσχάτως περιβόλι τρο-μερών και φοβερών κη φρενα-δών παγαμάτων διαβάζουμε με-ταξύ άλλων που συμβαίνουν σ' έ-να Νεκροταφείον και τά εξής:

«Και πέσαν τα χόνια και τό-ρα που γέρασα έρχομαι κάθε μέρα έδώ στον τάφο του και τρώω ό-λες τις πεινασμένες γάτες, που θρίσκω μπροστά μου γιατί έτσι πιστεύω πως θά έξεμυνίσω την ψυχή του...».

Τί να του πής τώρα του συντά-κτου αυτών των πραγμάτων;

— Ο πλεμοναχός έδω!

Πρωτότυπο ελληνικό διήγημα του κ. Δημ. Ν. Χρονοπούλου

της, παρά την έ-δια την 'Ελενί-τσα. Εκείνο το ύψος, το μελαγ-χολικό και πε-ρήφανο μαζί γα-μόγελο τον κρα-

τούσε αϊμάλωτο, γοητευμένο κά-τω, άπ' τα παράθυρά της.

Την άγαπούσε. Της έδωκε με τον τρόπο του να το καταλάβη. Τά μά-τια του είχαν όλη την φλογερή εύ-γλωττία ενός μεγάλου έρωτα και τά γείλη του ήταν έτοιμα γιά τους μεγαλύτερους όρκους άγάπης.

Προσπάθησε να την πετύχη μόνη αλλά δεν το κατόρθωσε. Τη μια φορά την συνώδευε ή θεία της, την άλλη ο άδελφός της... Πολλά άπο-γεύματα περιμενε καρφωμένος πί-σω άπό το τζάμι του, έτοιμος γιά να βγ ή έξω, με το κατέλλο στο γέ-ρι. Μόλις θά την έβλεπε να ξεπρο-βάλλη άπ' την πόρτα θά πεταγόταν και θά την ακολουθούσε. Κι' όταν θά την πλησίαζε ήξερε τί θά της έ-λενε.

Αυτό ακριβώς έκανε το άπόγευμα εκείνο. Το μάτι του δεν ξεκολλούσε άπ' την πόρτα της. Περιμενε να την δ ή να φεύγη γιά να την ακολουθή-ση. Ήξερε πως μερικές φορές κάτι τέτοιες ώρες πήγαινε να συναντή-ση τις φιλενάδες της. Γι' αυτό δεν έχανε την έλπίδα του.

— — —

Κι' ή 'Ελενίτσα;... Ώ! ή 'Ελε-νίτσα δεν είχε είδηση άπ' το αίσθη-μα αυτό που είχε έμπνεύσει στον φοιτητάκο του άπέναντι σπιτιού.

Είηαι ή αλήθεια πως τον είδε να την κυττάζει, έπιασε μερικές φορές το βλέμμα του να είναι καρφωμένο επάνω της, αλλά δεν μπορούσε ποτέ να υποθέση πως ένα έρωτικό

ήφαιστειο, ένα πάθος αληθινό βα-σάνιζε τον νεαρό γείτονά της.

Τον είδε μόνο που την κύτταζε και ψιθύρισε:

—Τί κυττάζει έτσι αυτός!... Ούτε είχε καμιά διάθεση να τον δ ή άλλοιωτικά. Πολλοί την κυνη-γούσαν, πολλές έρωτικές έξομολο-γήσεις άκούσε μ'α δεν έδινε καμιά σημασία. Γι' αυτήν ένας και μόνο άντρας υπήρχε στον κόσμο. Ο Κώ-στας ο Τριανταφύλλης, ο κομψός και χαριτωμένος ευέλπης.

Ήταν ένα ψηλό και γεμάτο παι-δί. Τά μάτια του πετούσαν άστρα-πές, τά κατσάρ'α μαλλιά του ήταν τρέλλα. Ύστερα ήταν σοβαρός, ά-ποφασιστικός και λιγόλογος. Το κάτω γέλος του έδειχνε μίαν ύπε-ροψία που τον έκανε να επιβάλλε-ται. Το μέταλλο της φωνής του, οι κινήσεις του, ο άέρας του, όλα διη-μιουργούσαν μια άτμόσφαιρα γοη-τείας γύρω άπ' τον νεαρό ευέλπη.

Ήταν ο κατακτητής, ο άντρας, ο τύπος που τραβούσε μοιραία. Η 'Ελενίτσα τον γνώρισε σ' έναν άποκρηάτικο γορδ. Κι' άπ' την πρώ-τη στιγμή αισθάνθηκε την καρδιά της να δονείται άπ' τον μυστικό κραδασμό ενός μεγάλου πάθους, χωρίς να το θέλη τον άγάπης, παρασυρομένη ίσως άπ' το κέρτε- του, άπ' τα γλυκόλογά του. Τά ό-σα της είπε εκείνο το βράδυ έμει-ναν βαθειά χαραγμένα μέσα στην ψυχή της. Τά πήρε όλα τοις μετρο-τοίς, τά θεωρούσε όλα γιά γεγο-νότα, έπε μέσα της πως έφτασε εις τον ιδανικό τύπο που ήτοπυσε.

Συναντήθηκαν έξω. Ήταν ένα πραγματικό ραντεβού. Η 'Ελενί-τσα ήταν δειλή, φοβισμένη, τά είχε σαν χαμένα. Άκούγε τά λόγια του, έννοιωθε τά φιλή του, την λα-γύρα του, τον πόθο του. Τον φο-βόταν κι' όλας, έβλεπε πως μοζι

του έπαιρνε κάποιον κατήφορο, αλλά μ' όλα ταύτα τον αγαπούσε. "Ας ήταν τα γόδια του γεμάτα αβγάδες, ας ήταν τα λόγια του γεμάτα διφορούμενα ύπνουμένα. Αυτή τον αγαπούσε. Έκλεινε τα μάτια και παραδινόταν στο επικίνδυνο όνειρο.

— ΕΞ —

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΓΛΥΚΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Απόψε θα πήγαινε να τον βρή. Είχαν ραντεβού, κεί κάτω απ' την Ακρόπολη, δίπλα στο αλύλλιο.

Κι' αυτή τη φορά ήταν αποφασισμένη να του φανερώσει τα αισθήματά της. "Ήθελε να τον κάνει να καταλάβει πόσο τον αγαπούσε, ήθελε να του δώσει να νοιώσει το βάθος αυτού του αισθήματος. Κι' ήθελε ν' ακούσει απ' το στόμα του, ότι τα ίδια αισθανόταν κι' αυτός — ο Κώστας.

Ντύθηκε βιαστικά και κατρακύλησε απ' την σκάλα του σπιτιού της. Δεν είδε πώς απ' το άπεναντι παραθύρου την παραμόνευαν, δεν κατάλαβε πώς ο Άνέστης την ακολουθούσε.

Προχώρησε γρήγορα, έστρωσε μερικά στενά κι' άνοιξε να κατηφορίσει προς την δόδον Μαυρομυγιάλη. Ήταν δειλινό, Σουρούπωνε κι' εί σκιές των ανθρώπων άρχισαν να νίνωνται αδιόρατες...

Ξαφνικά άκουσε μία φωνή:

— Δεσποίνε! Έλενίτσα!...

Γύρισε και είδε τον νειτόνα της. Το βλέμμα της ήταν έρωτηματικό.

— Έμένα φωνάξατε ;...

— Ναί! Και θέλω να σάς πω...

Περίεργη ή Έλενίτσα κοντοστάθηκε. Εκείνος είχε χάσει την ψυχραιμία του και προσπαθούσε να βρή τα λόγια με τα όποια θα μπορούσε ν' άρνισι:

— Κάτι προσωπικό, κάτι περίεργο, αλλά και αληθινό.

— Δεν καταλαβαίνω, κύριε...

— Είμαι γείτονάς σας... Κάθομα άπέναντι...

— Τό ξέρω!...

Πάλι μπερδέψε τα λόγια του ο Άνέστης. Ωστόσο πίεσε τον έαυτό του κι' άρχισε να μιλά:

— Θέλω να με συγχωρήσετε. Είμαι άναίδεια αυτό που κάνω, τό ξέρω, είναι άπρέπεια, είναι προστυχία... Άλλά μέσα στην ψυχή μου φωνάζει για σάς ένα βαθύ, ένα αληθινό, ένα ανθρώπινο αίσθημα, Σας αγαπώ...

— Με αγαπάτε ;...

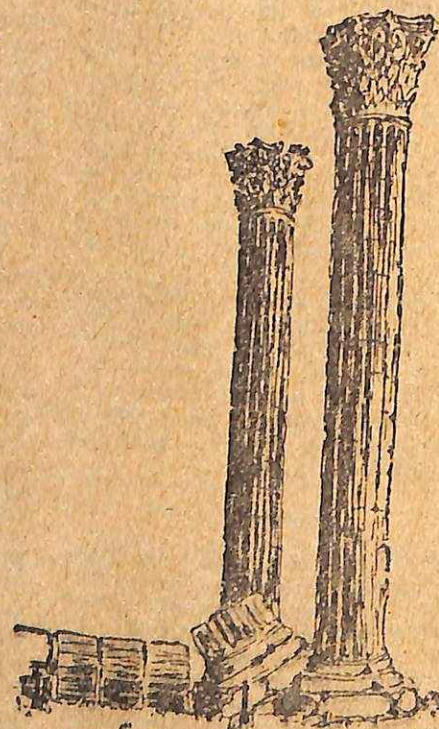
— Ναί! Είναι καιρός τώρα που δεν μπορώ να σταθώ χωρίς να σάς σκεφθώ. Έγινате ο σύντροφος κάθε μέρας και κάθε νύχτας μου...

Χαμήλωσε τό κεφάλι καθώς προχωρούσαν άργά μαζί, "Υστερα ρώτησε:

— Πέστε μου... Μπορώ να ελπίζω κάτι ;...

Βέβαια δεν με ξέρετε, δεν με γνωρίζετε, κι' ίσως με χαρακτηρίζετε άσχημα. Όμως άμα με γνωρίσετε καλύτερα θα δήτε πώς ά- είζω...

"Ενα χαμόγελο άνθισε στά χείλη

Τόν βρήκε τόν Κώστα εκεί στην πόρτα του Ωδείου του Ήρώδου του Άττικού. Χώθηκαν μέσα στον άνηφορικό δρόμο που καταλήγει στά Προπύλαια και προχώρησαν κάπου που ήταν σκιά.

Ο ευέλπις πήγε πάλι ν' άρχισι τα γόδια του, άλλ' αυτή τόν σταμάτησε:

— Έγω να σοφ μιλήσω...

— Σοβαρά ; ρώτησε αυτός ειρωνικά.

— Σοβαρά...

— Λοιπόν σ' ακούω!...

Τότε άνοιξε κι' αυτή τό στόμα της. Είχε ξεθαρρέψει, είχε γίνει άλλος άνθρωπος. Αισθανόταν πώς θα πρεπε να του φανερώσει τα αληθινά της αισθήματα τό θερμό έρωτικό πάθος της και να του ζητήσει να προχωρήσουν χειροπιασμένοι στό μονοπάτι της ζωής...

Μπόρεσε να τ' πη δλα. Τά είπε γρήγορα, γλυκά, τρυφερά, με ώμορφόλογα. Τόν αγαπούσε, αίσθανόταν πώς δεν μπορούσε να ζήση χωρίς αυτόν, έννοιωθε την καρδιά της να σπαρταρά. Τόν λάτρευε, "Ήθελε να γίνουν δυο σύντροφοι πν στοί κι' αγαπημένοι.

Εκείνος την κύτταξε περίεργα:

— Τί έκανε λέει ; ρώτησε. Θέλεις έρωτα ;...

— Ναί!... Την άγάπη σου...

— Την άγάπη μου!...

Τότε κι' ο Κώστας ξέσπασε σ' ένα γέλιο.

— Καλλίτερα δεν τ' άφήνης αὐτά!...

— Νά τ' άφίσω ;...

— Ναί να τ' άφίσης... Κύτταξε πώς θα γλεντήσης μαζί μου κι' άφισέ τα Σλα...

— Νά γλεντήσω μαζί σου... Δεν μ' αγαπάς λοιπόν ;...

Ο ευέλπις χαμογέλασε πάλι:

— Νά σ' αγαπώ!... Τί κουταμάρες είναι αυτές! Τί άνοησίες, τί βλακες, τί ήλιθιότητες... Ούτε σ' αγαπώ, ούτε μ' αγαπάς.

— Έγώ σ' αγαπώ...

— Έγώ όμως δεν σ' αγαπώ, ούτε θέλω να σ' αγαπήσω... Άπλως περνάω την ώρα μου...

— Περνάς την ώρα σου ;...

— Άλλά τί άλλο...

Πήγε να την χαϊδέψη πάλι μ' έ- κείνη τινάχθηκε:

— Πίσω!... Φύγε!... Μή μ' άγγι- ζεις...

Και χωρίς να γυρίση να τόν κυτάξει πήρε κατρακυλώντας τόν καθαφορικό δρόμο.

Στις βλεφαρίδες της τρεμόπαιζε κάποιο δάκρυ. Άλλά στην ψυχή της θυμόταν την ευχή, την κατάρρα — ποιός ξέρει — που της έδωσε κάποιος άλλος

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ή ύραιότερα έφευ-

ρεσις του αιώνος μας

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΣΙΩΠΗΣ

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ο καιρός που οι μεγαλουπόλεις θάνατι τό ίδιο βουβές σαν κοιμητήρια. Γιατί «τό μηχανήμα σιωπής» που έφευρέθηκε στό Σάν — Φρανκίσκο πλησιάζει να τελειοποιηθί. Μ' άλλους λόγους, δηλαδή, τό θαυμαστό αυτό μηχανήμα θα έπιτρέψει στις μεγαλουπόλεις που θα τό προμηθεύουν, νάχουν άπόλυτη σιωπή, παρ' όλη την ένταση κυκλοφορίας και τούς θορύβους που θα έπικρατούν στους δρόμους τους.

Ή έφευρέσις αυτή του Ο. Μ. Ντίκινσον είναι τεραστίως σπουδαίοτης. Δεν θάνατι δύσκολο να προμηθευτεί κανείς τό «μηχανήμα σιωπής» όπως τούς άπορροφητήρας, τά μηχανικά πλυντήρια κ.λ.π.

Αποτελείται απλούστατα από έ- ναν πομπό «έξασθηκτικών κυμάτων» που κανονίζεται ανάλογα με την «ένταση» των θορύβων που θέλουν να άποσιωπηθούν.

Τό πρώτο πείραμα, που έκαμε ο Ντίκινσον, μπρός στις άρχές της Καλλιφορνίας έλαβε χώραν σ' ένα θέατρο νοικιασμένο άκριβώς γι' αυτόν τόν λόγον.

Μιά τζάξ έπαίξε δυνατούς, έκκωφαντικούς σκοπούς. Ο Ντίκινσον έβαλε εις ένέργειαν τό μηχανήμα και άμέσως, παρ' όλο που οι μουσικές έξακολουθούσαν να παίζου, έπαψε να ακούγεται και ο παραμικρότερος θόρυβος.

Κατόπιν ο Ντίκινσον έγκατέστησε τό μηχανήμα του σέ εργοστάσια. Και άμέσως άπλώθηκε σιγή σέ μισού χιλιομέτρου άπόστασι από κεί που είχε γίνει ή έγκατάστασις.

Γιά νάμαστε ειλικρινείς ή «σιωπή» του Ντίκινσον δεν είναι άπόλυτη. Άκούγεται ένα έλάφρο θρόισμα... μιά μικρή βοή και τίποτ' άλλο.

Τοποθετημένα σέ άπόστασι μισού χιλιομέτρου τό ένα απ' τό άλλο, τά «μηχανήματα σιωπής» θα μεταμορφώνουν τις θορυβώδεις μεγαλουπόλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής.

Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής.

Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής.

Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής.

Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής.

Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής.

Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής.

Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής. Τά αύλεις σέ παραδεισους σιωπής.

Όταν οι άστέρες αλλάζουν επάγγελμα

Ή Γκλόρια Σβάνσον

Πουλάει... έφευρέσεις, σ' τό Παρίσι

Η ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΒΑΝΣΟΝ βρέσκειται σ' τό Παρίσι και όμως τό Παρίσι ζει εντελώς άσυνήθιστα. Καμμία υποδοχή, καμμία πολιτορκία για την άπόκτησι άυτογράφων, καμμία συναγερμός των δημοσιογράφων. Παρ' όλα ταύτα ή Γκλόρια Σβάνσον έξακολουθεί να διατηρή όλη την χάρι και όλη της την όμορφιά. Έξακολουθεί να είναι πάντοτε ή ίδια σία γυναίκα, σάν ζωντανή έντομία τού τελευταίου παρισινού φιδουριού. Γιατί λοιπόν αυτή ή άδιαφορία γύρω στην γήσησιν που είχε κρατήσει κάποτε τό σκήπτρο σ' τό Χόλλυγουντ, γιατί αυτή ή περιφρόνησις πρός την γυναίκα που είχε συγκινήσει την ύψηλο με τό ύπεροχο παίξιμό της και που τό όνομά της άκούγόταν και νοιφόταν από τό Λονδίνο ως τό Τόκιο και από τό Σάν-Φρανκίσκο ως την Σανγκάη; Απλούστατα δια τόν λόγον ότι ή Γκλόρια Σβάνσον δεν άνήκει πιά σ' τό Χόλλυ- νουντ.

Κάποιος Γάλλος ρέπροτερ έτυχε να πληροφορηθί τυχαίως ότι ή Σβάνσον βρέσκειται σ' τό Παρίσι και άπεφάσισε να πάη να της πάρη συνέντευξη.

— Συνέντευξη; Άπό έμένα;

— Άπόρησε κι' ή ίδια με την ίδια αυτή του παρισινού ρέπροτερ.

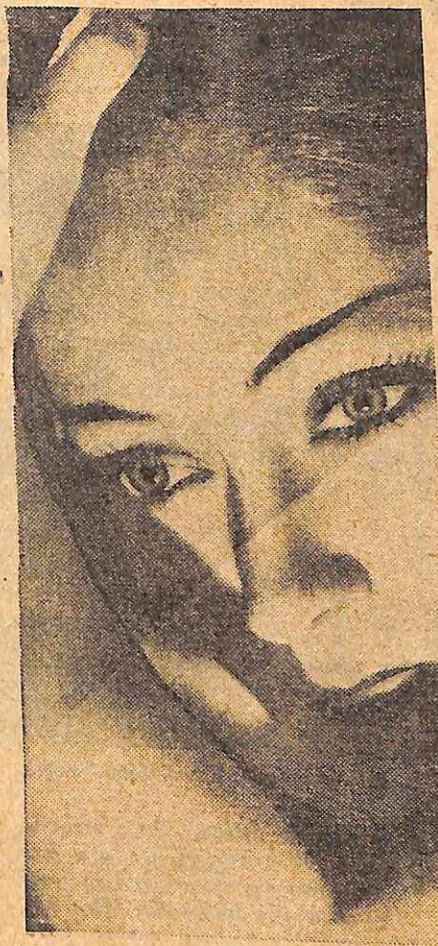
— Τί να σάς πω; Για τό Χόλλυγουντ; Είναι τόσα χρόνια που δεν τό έχω ξαναδύ. Κατοικώ τώρα πάντοτε στην Νέα Υόρκη και οι δουλιές μου μόλις που έπιτρέπουν να κάνω ταξίδια. Και τώρα ακόμη που βρίσκομαι σ' τό Παρίσι δεν ήθα για διασκέδαση αλλά για δουλιές.

Δουλιές, κύριε, δουλιές. Μήσινες.

Μά τί είναι τέλος πάντων αυτές οι δουλιές της Γκλόρια Σβάνσον που κοντεύουν να μεταβάλουν την πύχ γαρτωμένη και αισθηματική γυναίκα σέ απλό αυτόματο «μηάνημα». Αυτόματο μηχανήμα; Ό! Νά ένα πράγμα που την ενδιαφέρει σήμερα τοσημέρα. Εργάζεται για λογαριασμό κάποιας μεγάλης αμερικανικής εταιρίας έφευρέσεων τις κατεντάσει και ύστερα τις μεταπώλει σ' όνδιαφερομένους διανοητάς.

— Δεν μπορείτε να φαντασθήτε τί ην- διαφέρουν που έχει ή δουλειά αυτή, έξη- υπαν ή Γκλόρια Σβάνσον σ' όν συνου- λητή της. Υπάρχουν τόσα μυστήρια, τόση φαντασία, τόση πείρα σέ μέσά σέ πολ- λές από τις έφευρέσεις αυτές, ώστε ο κινηματογράφος όντοί μ' προστά τους.

Βλέπετε αυτό έδώ τό τασάκι τού ταιγίου; Είναι ένα μικρό θαύμα. Μπορεί να κατάρτεσιν όλην την όράση μέσα σέ ένα λεπτό και να παραστήσιν τό παραμυ- νόδ ήντος καπνού. Τό τασάκι αυτό έχει την ιδιότητα να άπορροφά όλον τόν κα- πνό και να τόν διαλύη. Πάσα και πόσα υνός και μεγάλες έφευρέσεις περνούν από έδώ από τό νείον μας. Πάσαι να τις έξετάσιν να ύπολογίσιν τί πηρα- νήτες τοποθετήσιν έχουν, να ήπολο- γίσιν αντί ποίου ποσού συμφέρει να

άγορασθύν, να ενεργήσιν όλες τις δι- ατυπώσεις για να εξασφαλίσιν τό προνόμιο της εύρεσιτεχνίας και άφού τακτοποιηθύν όλα αυτά πρέπει να άπο- λυθύν να θρούν άνορητάς, και ύστε- ρα μού μιλάτε για Χόλλυγουντ. Μπορεί να ύπαρξη πιά ενδιαφέρουσα, πιά ζωντα- νή αλλά και πιά προσοδοφόρος δουλειά από αυτήν που κάνω σήμερα;

— Δεν έχετε μετανοήσει καθόλου που έγκατέλειπτε τό παλιό σας επάγγελμα; Δεν άναπολείτε με κάποια νοσταλγία τις ήμέρες της παιγής σας δόξας;

— Νοιώω τουναντίον ότι θα είχα με- τανοήσει φοβερά αν έξακολουθούσα να είμαι σ' τό Χόλλυγουντ. Πρέπει να ξερε- τε ότι είναι πολύ μεγάλη τέχνη τό να μωρέση να καταλάβη κανείς πότε πρέπει να άποσυρθί από τόν Κινηματογράφο ύπερηφάνεια ότι στην τέχνη αήτη άνή- κη πολύ δυνατή. Οα προτιμούσα μάλιστα να είχα άποσυρθί και νοιότερα, τριν παί- ξω σ' έ- δύο-τόια τελευταία μου φίλμ για τό όποια όμολογώ ότι ντρέπομαι.

— Αν θυμάμαι καλά είναι τέσσερις ή πέντε χρόνια από τότε. Έπαύσα εντελώς γοιός και έπειδή έόρωνα τό σενάριο πέβαλλιν να παίζω εντελώς από πύχ έ- Προσπάθησα να πείσω τούς διευθυντάς να μού δώσουν κάποια ποσοτοβουλία σ' τό έτήμια της ένλογής των ρόλων αλλά δεν από αυτό; Νά έξερετε να κάνω ύστερα και να γίνωμαι γελοία, έξευτελιζοντας μόνη μου την φήμη που είχα βγάσει; Φυσικά όχι. Νά για ποιά λόγο έγκατέ- λειψα τό Χόλλυγουντ και σάς έπαναλα- βάνω ότι δεν μετανοώ καθόλου.

μέσα του. Δεν εξέταζε αν την αγαπούσε, αν ποθούσε το κορμί της, αν λαχταρούσε την ήδονή που τόσες φορές αυτή του είχε δώσει. Δεν ή-
ξαιρε ακόμα αν είχε μετανοιώσει που την είχε γάσει.

Είχε κρατήσει κάποια φωτογραφία της και τον πρώτο καιρό του χωρισμού τους, πριν παντρευτεί ακόμα και κατόπιν σαν είχε πιά χωρίσει, την είχε τοποθετήσει σ' ένα καδράκι που το είχε στο δωμάτιό του. 'Η 'Ολγα, ή ίδια, με το ήδονικό στόμα, το γεμάτο λαχταριστό κορμί, τα βαθειά στοχαστικά μάτια. Μά η φωτογραφία αυτή ήταν γραφτό να έχει οικτρό τέλος. Μια ρουμάνια φιλενάδα του, γυναίκα θερμή, σε μία στιγμή ερωτικής παραζάλης, ζήλειας τρελλής, άρπαξε το κάδρο, το πέταξε στο πάτωμα, το ποδοπάτησε με λύσσα—τά πόδια της, καθώς ήταν γυμνά, μάτωσαν από το γυαλί του κάδρου— ύστερα, έβγαλε τη φωτογραφία και τη ξέσκισε. 'Αργότερα, σαν τέλειωσε η σκηνή κι' έφυγε η Ρουμάνια, μάζεψε ο Στέφανος τα κομμάτια της φωτογραφίας και βόλθηκε να τα ξαναταιριάξει. Το κατάφερε με κάποια δυσκολία. Καθώς την ξανάφτιαξε, κολώνοντας τα σκορπια κομμάτια, ανακάλυψε ένα σκίσιμο πάνω στο στόμα, ακριβώς στις γωνίες από το διορφο σαρκωμένο στόμα της 'Ολγας. Ένα σκίσιμο που σ'α να της έκανε το γαυρόγελο σαρκαστικό, πίκρα. Είχαν ξεμεινεί ακόμα και μία—δύο σταγονίδια αίμα—από τα πόδια της Ρουμάνιας που είχαν ματώσει—καταπάνω στο μέτωπο της 'Ολγας. 'Ετσι, καθώς τον κυττούσε τώρα η φωτογραφία, με κείνο το γαυρόγελο, το σαν είρωνικό, έμοιαζε σ'α να γελοούσε μαζί του γι' αυτές του τις μικρορρωμαντικές εκδηλώσεις. Να πολεμάει να μαζέψει τα σκορπια κομμάτια από τη φωτογραφία εκείνης, που είχε σκορπίσει πιά δολόκληρη, ποιός ξέρει πο...
—

Κι' όμως, νάτην που δεν είχε σκορπίσει, ούτε χαθεί. Νάτην που ξαναβρισκόταν τόσο κοντά του—είχε κάνει χρόνο που είχε αλλάξει σπίτι, σαν κουρασμένος λιγάκι από το σπίτι της ήδονής της Πλατείας 'Αγίων... 'Η 'Ολγα! 'Η πηγή της ήδονης, ίδια, αστείρευτη πάντα πηγή έντονη και πιο πλούσια ίσως ακόμα, εκεί, μπρός στα πόδια του. 'Η 'Ολγα, το γλυκό κορίτσι, τα είκοσι του χρόνια, τα μαλλιά του που δεν ήταν γκριζα, τα μάτια του που δεν είχαν το στάχτωμα το σημερινό.

— Δέ σε περίμενα, του είχε πει, με κείνο το γλυκό, το άεχαστο γαυρόγελο της (κι' ο Στέφανος είδε, την ώρα που το έλαγε αυτό, στα μάτια της το σαρκαστικό—γι' αυτόν που είχε βιαστεί να τη διώξει, να παντρευτεί, να χωρίσει, τέλος, μέσα σ' αυτά τα τελευταία δέκα χρόνια). 'Επρεπε να παντρευτώ—δεν είχα τη δύναμη να βγάλω πέρα μόνη, κατόμιση τη ζωή μου. 'Ο άντρας μου είχε ξετρελλαθεί μαζί μου. Μη νομίσω πως είναι κανένας νέος. Είναι λίγο μεγαλύτερός μου. Είκοσι—είκοσι πέντε χρόνια. Ναι, μη γελάς, ού-
— κι' εγώ είμαι πιά νέα...

('Η συνέχεια στο επόμενο)

'Αγαπούν και οι μεγάλοι;

ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΦΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ παιδί ακόμα, έ-
πρωτοφάνηκε η παρά-
ξενη τύχη του Ζάν Ντέ
Λά Φονταίν στον έ-
ρωτα.

Σ' όλη του τη ζωή, ο περί-
ρμος μυθογράφος δεν έκαμε
τίποτε άλλο, παρά να ψάλλη
των έρωτα με μεγάλες κυρίες
και να τον ικανοποιή με τις ύ-
πηρεσίες.

Βρισκόμαστε στο Σατώ-Τι-
ερρύ, το φινιέπωρο του 1692.
'Ο Ζάν Ντέ Λά Φονταίν και έ-
νας δαυροβλάστης ξεκινά, ντυ-
μένος με τα κυριακάτικα του,
να βρή τη γυναίκα των ονείρων του, που
ο έρωτας της θα λείπει ταξίδι. Κατα-
στροφή!

Η υπηρέτρια έρχεται και του λέει ότι ο
σύζυγος επέστρεψε απόροπτα. Τι άπογοή-
τευσις! Στο τέλος η υπηρέτρια αναγκά-
ζεται να πληρώσει για την κυρά.

'Αργότερα η τύχη φαίνεται να του
χαμογελά. 'Η κυρία Ρουβέλ, μία ωραία
γυναίκα, με πείρα και εξυπνάδα, δεν κο-
πιάζει και πολύ για να τον κάνει να ε-
χάσει μία χήρα που του κρατάει αιχμάλω-
το τη σκέψη. 'Η Ρουβέλ όμως άργεί
να του δοθεί. Θέλει να γίνει φίλη του και
τίποτε άλλο. 'Απελπισμένος ο Λά Φον-
ταίν, μπαίνει κρυφά ένα βράδυ στο δω-
μάτιό της και κρύβεται κάτω απ' το
κρεβάτι της. 'Η κυρία φθάνει, με μία
αίλη της, την οποία πρόκειται να φιλο-
ξενήσει εκείνη τη νύχτα. 'Ο Λά Φονταίν
περιμένει να αποκοιμηθεί η ξένη, και ύ-
στερα πλησιάζει και φιλά το πόδι της ω-
ραίας του, ψιθυρίζοντας «Μην ανησυ-
χήτε! Είμαι ο Λά Φονταίν!»

Στην κωμωδία του «Κλεμμένη» ο ποι-
ητής διηγείται το τι επακολούθησε. 'Η
κυρία θύωσε και τον διέταξε να φύγει.

Κατά δολοφονικήν όμως σύμπτωση, ο
γέρος Λά Φονταίν έμαθε αυτή την ιστο-
ρία. Είναι άνθρωπος έπεισιχης και εξέλι-
γμένος. Δεν θυμώνει. Δέει μόνο απλώς:
«Είναι ώρα να παντρευτείς, γυιέ μου!»

Τού βόηξαν μία ωραία νέα, δέκα πέν-
τε χρόνων περίπου, με τριάντα χιλιάδες
λίρες προίκα.

'Ο Λά Φονταίν καταλήγει στο να την
συμπάθη, αλλά δεν της μένει ποτέ πι-
στές. Δεν θά της συγχώρησε ποτέ το ότι
έχει μύτη γαμψή, ενώ αυτός τρελλανέ-
ται για τις ανασχημένες μυτίτσες.

'Η κυρία Λά Φανταίν, για να του δι-
εγείρει την ζήλεια του, ερωτοτροπεί με
τον Πουανιάν, αξιωματικό των Δραγώ-
νων και εξαδελφό της. 'Ο Λά Φονταίν
δεν συγκινείται διόλου. Οι φίλοι του έ-
μως τον αναγκάζουν να μονομαχήσει με
τον αντίζήλο του. Μονομαχία που, κα-
τ' ουσίαν, δεν έγινε ποτέ. 'Ο Λά Φονταίν
πήγε και βόηξε τον Πουανιάν, την ώρα
που ήταν στο κρεβάτι του άκοιμα, κρα-
τώντας δυο σπαθιά, τον άρπασε να τον
αποπλύνει απ' την πρώτη στιγμή, και ύ-
στερα φιλεί τον αντίζήλο του και τον ό-
δηγεί να γευματίσει στην γυναίκα του.

'Ο μυθογράφος και η γυναίκα του.

'Αλλά το σκάνδαλο αυτό δημιουργεί
ένα κακό γύρω στο ζευγάρι. Πρέπει να
φύγουν. Για το Παρίσι φυσικά, όπου ο
Ζάν θά γίνει ένδοξος και θά μπορούσε να
γυρίσει με το κεφάλι ψηλά άργότερα στο
Σατώ-Τιερρύ.

'Ως εκ τής θέσεώς του ο Ζάν Ντέ Λά
Φονταίν αναγκάζεται να βλέπει πολλών
κόσμο. 'Η σύζυγός του μένει συχνότατα
ώρες δολόκληρες, μοναχή, στο διαμέρισμα
που τους έχει παραχωρήσει ο θεός της
Ζαννάς, στο Κέ Ντέ Γκράν-Ωγκυστέν.

Τά χρόνια περνούν και το ζευγάρι μας
περνάει καλούς και καλούς.

Κι' ύστερα από δέκα έπτά δολόκληρα
χρόνια συζυγικής ζωής η κυρία Λά Φον-
ταίν άφισε τον άνδρα της και έφυγε.
Φαίνεται ότι ο Ζάν δεν έκανε το παρα-
μικρό για να την συγκρατήσει. Μία φο-
ρά μονάχα την επισκέπτεται στο Σατώ-
Τιερρύ. Δεν την βρίσκει, όμως, σπίτι της
και φεύγει χωρίς να επαναλάβει την από-
πειρά.

Μία μεγάλη κυρία, η 'Αννα-Μαρία
Μανταίν, δούκισσα ντέ Μπουγιόν, ανα-
κασμένη να παραμένη στο Σατώ-Τιερρύ,
όσο καιρό ο άνδρας της θά βρίσκεται
στον πόλεμο, ενδιαφέρεται για τον ποιη-
τή, και του εμπνέει τους μύθους του, κα-
θώς και τα ποιήματά του, «για την χα-
ριτωμένη ανασχημένη μυτίτσα της» —
τρελλανέται κι' αυτός— για το «μι-
κροσκοπικό ποδαράκι της», για την «κα-
τάμαυρη πλεξίδα της». Να του παρεχώ-
ρησε την εύνοιά της; Μπρά, όχι... Τον
δέχεται όμως ευχαρίστως, έτσι, λιγάκι
σαν υπηρέτη της.

'Ο εξαδελφός του ο Ρακίνας τον πα-
ρουσιάζει στη Σαμπσεσέ, μεγάλην άοι-
δό, που οι έρωτές της έχουν καταστήσει
θρυλικοί. 'Η άπόστολα είναι συμπλη-
τική, ο γυιός έχει το γενικό πρόσταγμα.
'Αλλά ο Λά Φονταίν δεν είναι παρά έ-
πλος θεατής, και αναγκάζεται και τώρα,
όπως πάντα, να ικανοποιείται με καμαρι-
έρες και υπηρέτριες.

Στά εξήντα έπτά του χρόνια ο Λά
Φονταίν έρωτεύεται για πρώτη φορά
στη ζωή του άληθινά. 'Ινδαλμά του είναι
μία νέα μόλις δέκα πέντε χρόνων. Την
συναντά στο «Μπουά-Λέ-Βικόντ», στο
φίλου του 'Ερβαρτ. Της αφιερώνει στι-
χους, την λατρεύει σαν θεά... και η έρω-
τική του καριέρα κλείνει.

Μιά στάρ
άπλη σαν την
άπλούστερη
δηνιτή

-ΑΥΡΙΟ γίνουμαι τριάντα
χρονών, μοδπέ ή Μπέττε
προτού καλά, καλά προ-
φθάσω να την χαιρετήσω.

Την βρήκα στο κήπο του σπιτιού
της, στην Καλλιφόρνια, να διαβάει
εξαπλωμένη σε μία πολυθρόνα ένα
έξωτικό ρομάντζο.

—Σώπα, την διέκοψε ή αδελφή της
ή Μπόμπυ, οι στάο δεν περνούν πο-
τέ τά είκοσι όχτώ χρόνια. Νά μη
διακηρύττης, λοιπόν, την πραγμα-
τική σου ήλικία;

— Καί γιατί όχι; άποκρίθηκε ή
Μπέττε. 'Οπως είπα και στο ρά-
ντιο, είμαι πολύ—πολύ εύτυχισμένη
που γίνουμαι τριάντα χρονών.

'Η συνομιλία αυτή που γίνηκε έ-
δω και λίγες βδομάδες, έχει ιδιαί-
τεοα σημασία, γιατί δείχνει την νο-
στοπρία μίας στάρ που είναι έντε-
λως διαφορετική από τις άλλες συ-
ναδέλφους της. 'Οταν πρωτοπήγε στο
Χόλλυγουντ την πήραν για έκκεν-
τρική. Σήμερα την κατηγορούν (!) ότι
είναι πολύ έξυπνη.

Στο Χόλλυγουντ δεν είναι τόσο
άπαραίτητη ή έξυπνάδα. Καί χρει-
άζεται να χάνει κανείς το αναμφισβή-
τητο ταλέντο της Μπέττε Νταίβις
για να γίνει άνεκτός, ως έξυπνος.

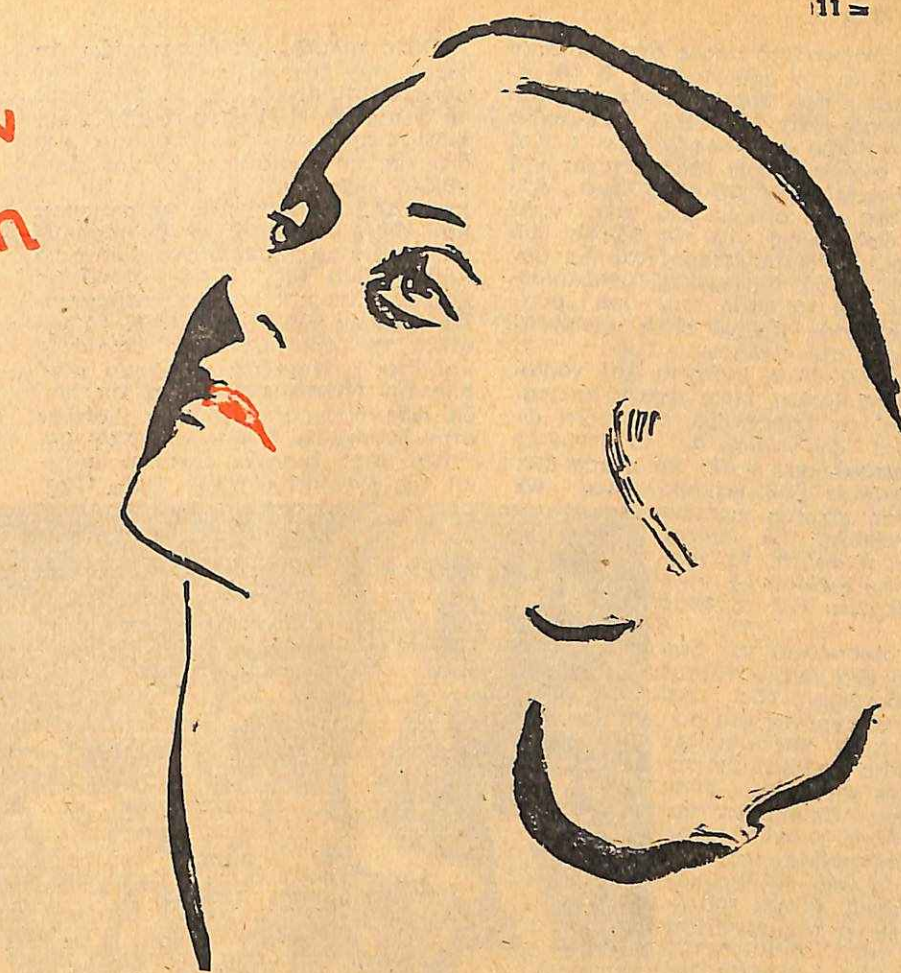
ΟΥΔΕΙΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ...

Τό σπουδαιότατο αυτό προσόν δεν
της τό συγχωρούν της Μπέττε ού-
τε σπίτι της! 'Η περίφημη αυτή
στάρ, όνομάζεται από τους δικούς
της, άπλούστατα «Χρυσό Κουτορ-
νίθι» τίτλος ελάχιστος κολακευτικός
όπως καταλαβαίνετε.

'Η οικογένειά της, νομίζει, ότι αν
έχη τόσο σουξέ και αν κερδίση τό-
σο λεπτά, αυτό δεν όφείλεται πα-
ρά στην εξαιρετική της τιμή. Γι-
αυτό και προσπαθούν να την πεί-
σουν, μία και είναι μοιραίο τό κα-
σο, λό της άστρο να βασιλέψει κάποτε,
να μην τό παραπέρνι άπάνω της,
ούτε να νομίζει ότι αυτή μόνο ύ-
πάρχει στο κόσμο.

'Η συμπεριφορά, τά λόγια των
συγγενών της δεν άποβλέπουν πα-
ρά στο να την επαναφέρουν στη
πραγματικότητα και να μην την ά-
φήσουν να κυνηγήσει γίμναιρες.

'Η Μπόμπυ, ή μικρή της αδελφή
(ή όποια μαζί με την μητέρα της,
άποτελεί όλη και όλη την οικογέ-
νεια της στάρ) της φέρνεται σαν

Μπέττε Νταίβις

Ένα κακομαθημένο μικρό παιδί που
του ικανοποιούν τά καπρίτσια του,
φροντίζοντας, όμως, συγχρόνως να
το σκληραγωγούν για τη ζωή.

Την περιποιείται, την καθοδηγεί
σαν νάταν ή Μπέττε ένα κορίτσι
δώδεκα χρονών και όχι γυναίκα
τριαντάρα.

ΜΙΑ ΣΤΑΡ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΑΠ' ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ

Καί όμως του κάκου θάψαγνε κα-
νείς νάβρη σε όλο τό Χόλλυγουντ
στάρ πιο λογική απ' αυτήν. 'Η έπι-
τυχία της βασίζεται στις προσπά-
θειές της και τη μελέτη της κυρίως
και ύστερα στο ταλέντο της. Δεν έ-
χει πολυθάρυβο παρελθόν και ούτε
έξήγησε ποτέ την επιτυχία της από
γλυπτικές και σκανδαλώδεις περιπέ-
τειες.

Δεν ποζάρει. Δεν επιδιώκει την
δημοσιότητα, αλλά ούτε την άπο-
φύγει φορώντας μαύρα γυαλιά
και άκαλαίσθητα καπέλλα που να
συντελούν στο να άναγνωρίζεται ά-
πό ένός γίλιόμετρου άπόσταση. Δεν
διατείνεται ότι γεννήθηκε στη Γροί-
λανδία, ούτε στην Τσιτή, ούτε σε
κανένα καράβι, στο διάστημα μίας

καταιγίδος, δ-
πως τόσες άλλες
στάρ. Κανείς
ποτέ, δεν την ά-
πήγαγε ούτε έ-
πεσε ποτέ θύμα
των γκάγκσ-
τερς, αυτή ή τά
κοσμήματά της.

'Απ' τον καιρό
που έγινε είκοσι
χρονών δεν στα-
πάζει τίποτα, και ή ζωή
της, διαυγής σαν τη πιο γαλήνια
λίμνη, είναι άφιερωμένη δολόκληρη
στη δημιουργία των ρόλων της,
στις οικογενειακές συγκεντρώσεις
και τά κοινωνικά καθήκοντα, πράγ-
μα που είναι προτιμότερο μού φαί-
νεται από τις σκανδαλώδεις περι-
πέτειες που προπαρascευάζονται
από πριν.

Πολλές φορές παραπονείται.
— Δέν μού μένει καιρός να κάνω
τίποτε άλλο έξω απ' τη δουλειά μου.
Και τό οικογενειακό «κόρο» άπο-
κρίνεται.

—Χρυσό κουτορνίθι, αν διάβαζες
λιγώτερο, θάγες καιρό για περισ-
σότερα πράγματα.

Και αλήθεια, ή Μπέττε Νταίβις
λατρεύει τό διάβασμα. Δεν πάει
ποτέ για ύπνο, αν δεν πάρη μαζί
της και κάποια δυό βιβλία. Τις ζε-
στες ώρες, εξαπλώνεται σε μία πο-
λυθρόνα, στη σκιά κάποιου δένδρου,
στο κήπο της, και διαβάει ταξι-
δωτικά έντυπώσεις και περιπετει-
ώδη μυθιστορήματα. Δίπλα της εί-
ναι εξαπλωμένο τό άγαπημένο της
φόξ τερριέ. 'Από καιρό σε καιρό ρί-
χνει μία ματιά στον γεωγραφικό
άτλαντα που σέρνει πάντα μαζί της

και αναζητεί το μέρος όπου διαδραματίζεται το μυθιστόρημα ή το ρεπορτάζ που παρακολουθεί. "Αμα διαβάσει κάτι το ξέρει καλύτερα και απ' τον συγγραφέα ακόμα. Και έχει συγκεντρώσει και στοιχεία και πληροφορίες γι' αυτό το θέμα. "Αλλοίμονο στο συγγραφέα που γράφει αβυσσικά για τις χύδρες που αναφέρει. "Η Μπέττε Νταϊνχίς δεν διατάζει να το γράφει, υποδεικνύοντάς του τα λάθη του, και συμβουλεύοντάς τον να είναι προσεκτικότερος στο μέλλον.

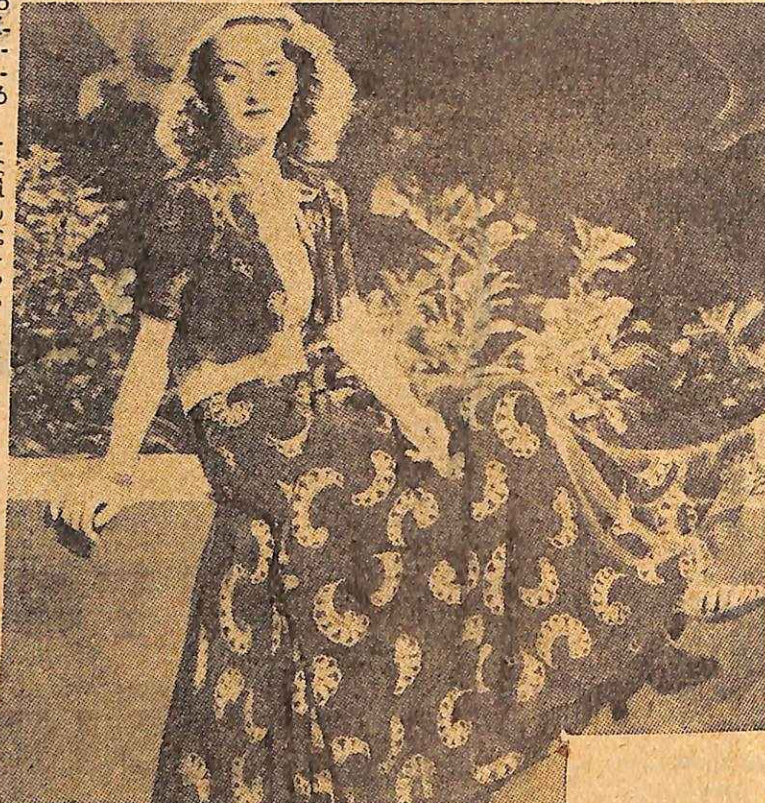
Οικοδόποινα έκτακτη και νοικοκυρά περφόρη, είναι απαιτητικώτατη απ' τις υπηρέτριές της. "Οτι ώρα και αν γυρίση απ' το στούντιο δεν παραλείπει ποτέ να σιάσει ότι πεταστάκια βρή κακοβαλμένα, να σηκώσει κανένα πεσμένο ροδοπέταλο. Τα αποταίγαρα, η σκόνη, τα χαρτιά, την κάνουν να νίνε-ται έξαλλη απ' το θυμό της.

"Η οικογένειά της διηγείται ένα ανέκδοτο της που συνέβηκε εδώ και κάμποσα χρόνια και που έχει μείνει παρομοιωδώς. "Η Μπέττε Νταϊνχίς συνάντησε μία μέρα έναν νέο που άρχισε να την φλερτάρει σκανδαλωδώς απ' τη πρώτη στιγμή. "Υστερα από πολλές παρακλήσεις, η νέα του επέτρεψε να την συνοδεύει σπίτι της. Μπαίνοντας στο σαλόνι η Μπέττε ανέτελλε πως δεν βασίλευε εκεί τόσο τάξις. Την πιάσαν τα νεύρα της. "Απαντώντας αψηχημένα σ' αυτά που της έλεγε ο νέος, άρχισε να πηγαίνει από δω και από κει, να σιάσει τις κουρτίνες, να σπρώχνει τις καρέκλες, να τακτοποιεί τα λουλούδια. "Υστερα πήρε ένα σταγυροχείο που ήταν γεμάτο (τί φρίκη!) αποτσίγαρα, το πήνε στη κουζίνα να το αδειάσει, έφερε ένα ξασκονόπανο και έσκούπισε τα πληκτρα του πιάνου. Στο τέλος ο νέος της είπε ξερό.

"Η παρουσία μου σ'ε είναι ολό-τελα περιττή, ε; Και πήρε το καπέλλο του και έφυγε. "Η Μπέττε Νταϊνχίς δεν τον ξαναείδε ποτέ. "Αλλά παρηγορήθηκε με τη σκέψη πως δεν θα ήταν τακτικός σύζυγος.

Και τώρα όπως και τότε η πρώτη της σκέψη, μόλις ξυπνήσει, είναι για το σπιτικό της. Μόλις ανοίξει τα μάτια ρωτά: «Σιδερώθηκαν οι κουρτίνες; Ποτίστηκαν τα λουλούδια; "Ηθε ο γορδιστής του πιάνου; "Αλλάχθηκαν οι πεταστές στο μπάνιο;». "Ωςπου να πάρη το πρόγευμά της είναι όλα νεύρα και δεν την ε-πάει στο στούντιο πριν απ' αυτή τη-τελετή, άλλοιμονο στους συναδέλ-φους, τους σκηνοθέτες και τους μη-

Δεν λέω βέβαια πως είναι ανα-ίσχυον καθόλου κολακευτικό... για-τό ζώνω.

Λουλούδι μέσα στα λουλούδια η Μπέττε ξεκουρά-ζεται στην άνθοστόλιστη ταράτσα του σπιτιού της.

δλη την εξαντλητική δουλειά της, ή Μπέττε Νταϊνχίς δεν είναι ποτέ κουρασμένη. "Η ζωτικότητα της είναι τόσο που οποιαδήποτε άλλη γυναί-κα άνοιξε μπροστά της. — "Εχει τόσο ήλεκτρισμό μέσα της, μούλεγε ένας γιάτρος στο Χόλ-λυγουντ που θα μπορούσε να ζε-στάνει και ένα σίδερο ακόμα! "Όταν της τώπα αυτό ή βεντέτα γέλασε με όλη της τη καρδιά. — Στη μαμά μου όφειλο την υ-γεία μου και την έπιτυχία μου, μου αποκρίθηκε, που με έκανε ένα γερό καλοθρεμμένο υπέμνη μεγαλωμένο στο υγιεινό κλίμα της Μασσαχου-σέτς.

Τόση ταπεινοφροσύνη, τόση ειλι-κόνεια, καταπλήσσουν ήταν συναν-τώνται σ' ένα περιβάλλον τόσο πλάστο και τόσο σνόμπ σαν του Χόλλυγουντ.

Την ώρα που όλες οι φασμαίνες βεντέτες, εκείνες που φιλοδοξούν να γυρίσουν και οι «φικιραντ» που ζούν στο περιθώριο και στη σκιά, παρουσιάζουν όλες τα παράξενα πλάσματα, και ζούν ζωή έξωφρενι-

κή για να κάνουν να τις προσέξουν, μία γυναίκα έπιμένει να είναι αυτή ή ίδια, να είναι αληθινή, και να σκέ-φεται και να ενεργή όχι σύμφωνα με τις αξιώσεις της δημοσιότητας, αλλά σύμφωνα με το ταμπεραμέντο της, τις επιθυμίες της, την κρίση της.

Και στην εργασία της ακόμα έ-πιδεικνύει (ακούσιά της) πρωτοτυ-πία. Μελετά προσεκτικώτατα το σε-νάριο του φιλμ στο οποίο θα παί-ξει. "Επικρίνει στους άλλους, είναι θ-μως για τον εαυτό της ξαιρετικά αυστηρή.

"Όταν έπαιξε στο «Σέξμπελ» χρειάστηκε βδομάδες ολόκληρες για να αποκτήσει τη προφορά των κατοίκων της Λουίζιάνας.

"Ανάμεσα στους ρόλους που πρό-κειται να παίξει, βρίσκε-ται και ο ρόλος μιας μικρής Γερμανίδος γο-ρεύτριας που προφέρει τα αγγλικά με τον χα-ρακτηριστικό τόνο των Γερμανών. Και ή Μπέ-τε Νταϊνχίς για να βρή τον σωστό τόνο... μα-θαίνει γερμανικά.

Πράγμα παράξενο, μόνο ή ψυχική, ή δια-σκεδαστική δημιουργία ενός ρόλου την ένθου-σιάζει. "Οτι είναι διά-κοσμος, κοστιούμια, μα-κιγιάζ, την αφίνουν άδι-άφορη, και αναθέτει στους άλλους να φρον-τίσουν γι' αυτά.

Τη ρώτησα όπως συ-νηθίζεται στις συνεντεύ-ξεις:

— Ποιά είναι τα όνειρά σας;

— Να γτώ ένα σπι-τάκι για τη μαμά, να παίξω σε κανένα θέατρο στο Λονδίνο και να κά-νω μία μεγάλη τουρνέ στις "Ηνωμένες Πολιτείες.

»Θάθελα να ταξιδεύ-σω επί έναν ολόκληρο χρόνο κατά τον τρόπο αυτό πηγαίνοντας απ' τη μία πόλη στην άλλη, και παίζοντας όχι νέα έργα, αλλά κλασσικά και από τα σύγχρονα μόνο άρι-στοουργήματα.

"Η Μπέττε Νταϊνχίς να ανέλυσε και να κατάλαβε τις τάσεις του έ-παρχιακού κοινού, ή μήπως, απ' κάποιο μυστικό ένστικτο να μάγνευσε το πόσο θα την όφελουσε ένας τέ-τοιος τρόπος εργασίας. "Οτι και αν είναι, βαδίζοντας προς το κοινό των άγροκτημόνων, των πουριτα-νών γεροντοκορών, των τιμών έρ-γατριών, των έρωτευμένων ανθρώ-πων της υπαίθρου, προετοιμάζει ά-νάμεσα σ' αυτήν και στην δόξα έναν συνδεσμο πιο στενόν, δένεται στην έπιτυχία διαρκείας κατά πολλά-πλοος τρόπους, και εξασφαλίζει έ-τσι πολλών χρόνων ακόμα θριάμ-βους και χειροκροτήματα.

Και αυτό θα της έπιτρέψει να μδς πη άτάραχη, μία μέρα... άργότερα.

— Αύριο γίνονται σαράντα γο-νών. Είμαι πολύ υπερήφανη και ευ-τυχισμένη. Τον εργόμνο χρόνο θα προσπαθήσω να κάνω κάτι καλύτε-ρο

ANN NTOPIA

Το ερώτημα του δικαστηρίου

Ο «κύριος»

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

ΤΙ καλείται «κύριος»; Το έρώτη-μα αυτό απασχολεί το δικαστήρι-ον. Είς ένα έρώτημα τέτοιο, θ-μως, δεν είναι εύκολον, φυσικά,

να δοθ ή απάντησις. Η έπιστήμη εφρό-νισε να κλείση μέσα σε έπιγραμματικούς όρισμους την έννοιαν πολλών πραγμά-των. "Αλλά τον «κύριον» ή τον εξέχασε, ή δεν έθεώρησε καθόλου σκόπιμον να τον έναλύση. Μοιραίως, λοιπόν, το ζήτημα τίθεται προς συζήτησιν και μοιραίως ά-καθόνται γνώμαι αθαίρατοι.

— Όρίστε, λέγει!

— Σας είπα, κ. πρόεδρε.

— Παρακαλώ. Νά μου πής άκριθώς

τί έννοεις όταν λες κύριος.

— Έχειν πού έννοούμε όλοι.

— Δηλαδή;

— Κύριος είναι ένας... κύριος με κολ- λάρο, με γραβάτα, με καινούργια ρού- χα, τελοσπάντων ένας κύριος καθώ, πρέπει!

"Αλλά ο όρισμός δεν ίκανοποιεί καθό- λου το δικαστήριο. Πολύ περισσότερα την πολιτική άγωγή, ή οποία προτοι- μάζεται να άναίρεση τον πρόχειρον αυ- τόν όρισμόν:

— Επιτρέπετε;

— Παρακαλώ.

— Εγώ είμαι κύριος;

— Είστε.

— Διότι φορώ καινούργια ρουχα;

— Μάλιστα.

— Όραία. Είμαι, λοιπόν, κύριος. "Εν, τώρα, προσέχετε παρακαλώ, πάω στο σπίτι μου και αλλάξω τα ρούχα αυτά και φορέσω παλτά ρούχα, τότε πάλιν να εί- μαι κύριος;

— Παρντόν...

— Όχι παρντόν! "Απάντησε!

— Είστε κύριος.

— Τότε ο όρισμός σας είναι άσπρη- κτος! Μπορεί, λοιπόν, θαυμάσια και ένας άνθρωπος που δεν φορά κολάρο και γραβάτα και καινούργια ρούχα, μπορεί θαυμάσια, λέγω, να είναι κύριος! "Όπως μπορεί, εξ ίσου θαυμάσια, να ονομάζης κύριον ένα λωποδύτη, δια τον άπλού- στατον λόγον ότι φορά το περίφημο αυ- τό κολάρο και την γραβάταν, που άξι- οί ό όρισμός σου. "Ετσι δεν είναι;

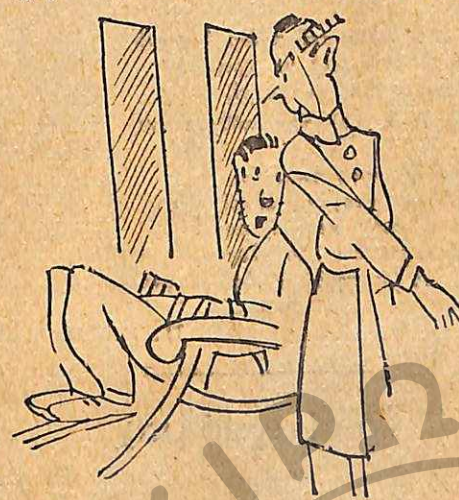
"Ετσι είναι βέβαια! "Εδώ στην θεωρη- τικήν συζήτησιν τά έχει μπλέξη ο κου- ρεύς. Και ένφ έχει σαφέστατα καθωρι- σμένην μέση στο μυαλό του την ένοχολή- σιν του κυρίου, άναγκάζεται να όμολογήση τ' άντίθετα απ' ό,τι πιστεύει. Γιατί όμως αυτή ή συζήτησις;

"Απλούστατα: Κομμωτής ήταν. Και κομμωτής κομ- μωτήριον πολυτελείας. Οι συμπαθείς αυ- τού έπαγγελματίαι που έχουν ως προορι- σμόν των να περιποιούνται το έξωτερικόν της κεφαλής μας, είναι άνθρωποι ιδιόρ- ρυθμοι συνήθως.

"Ιδιόρρυθμος άνθρωπος ήταν, λοιπόν,

και ο κουρεύς της παρούσης ιστορίας. Εί- χε κομμωτήριον «πολυτελείας», και έδέ- χετο «με ραντεβού» μόνον τον καλόν κό- σμον. Κυρίαρχος των κενών κεφαλών, ι- δίως, των θηλέων, έπίστευε τον εαυτόν του ως καλλιτέχνην και το κουρείον του ως είδος κοσμικού σαλονιού, όπου μόνον τούς έκλεκτούς έδέχετο. "Εκλεκτοί δέ ή- σαν, κατ' αυτόν, μόνον οι άνθρωποι που φορούσαν κουστούμι της προκοπής, γραβ- βάταν των δικασίων και κολάρο έν τά- ξει.

"Όπου, λοιπόν, μίαν ήμέραν ο άνεμος της τύχης ώθησε στο κατάστημά του άν- θρωπον χωρίς κουστούμι της προκοπής, χωρίς γραβάταν των δικασίων και

χωρίς κολάρο έν τάξει. Με το θάρρος της άγνοίας ο πελάτης εισέδωσε εις τά άδύτα του καλλιτεχνικού άντρου του κουρέως και έπροχώρησε να πάση την θέσιν του εις υίαν καρέκλαν. "Αλλά τον έσταμάτησε το αυστηρόν και περιφρονη- τικόν βλέμμα του κομμωτού.

— Παρακαλώ;

— Ένα ξυρματάκι.

— Πώς είπατε;

— Ένα ξυρματάκι, είπα!

"Ο κουρεύς άνεμέτησε τον πελάτην από της κορυφής μέχρι των ποδών. Τον έκύτταζε ύστερα περιφρονητικώς στο πρόσωπον και του έρώτα τις πλάτες.

— "Αδύνατον!

— Πώς είπατε;

— Είπα, αδύνατον, κύριε.

— Έχετε δουλειά;

— Όχι.

— Τότε γιατί λοιπόν; Κουρείο δεν ει- ν' έδω ή κάνω λάθος; Σας παρακαλώ πολύ, ξυρίστε με μία στιγμή, γιατί είμαι βια- στικός.

Τότε ο κουρεύς έπηρε το άξιοπρεπέ- στερον ύφος του κόσμου και ώσαν να έ-

πληγώθη εις τά καίρια ή προσωπική του φιλοτιμία και το κύρος του καταστήμα- τός του, έδήλωσε με ύφος έπίσημον:

— Έδώ κουρεύονται μόνο κύριοι!

— Τί έκανε, λέει;

— Αυτό που σας λέω!

— Κι' εγώ τί είμαι λοιπόν;

— Δεν ξέρω.

Κακώς έετίμησε τά πράγματα ο κου- ρεύς. "Ενας μη κύριος εις την περίπτω- σιν αυτήν, θα έφραστο άμέσως κατά τρό- πον άπλούστατον. Θα έπλησίαζε κατά έ- να βήμα τον ιδιότροπον κουρέα, θα έσή- κωνε την γραβά του, θα του έδαρουσε μίαν στήν μήτη, θα τον έκανε να δη τον ουρανόν σποντύλι και κατόπιν θα τον έ- γαιρετούσε εύγενώς και θα άπήρχετο. "Ο άνθρωπος όμως ήταν κύριος. "Υπεκλήθη, λοιπόν, χωρίς να βαρέση γραβά και είπε:

— Με συγχωρήτε, κύριε.

— Παρακαλώ.

— Χαίρετε.

— Χαίρετε.

Και έφυγε για να πάη όχι σε άλλο κουρείο να ξυρισθ, αλλά στον δικηγόρο του. Οι δικηγόροι, βέβαια, είναι συνήθως καλοί κουρείς, ήγουν ξυρίζουν πελάτας και δικαστάς κατά τον άριώτερον τρό- πον. "Αλλά ο άνθρωπος αυτή την φοράν δεν ήθελε πλέον ξύρισμα. Μίαν μήνυσιν έζήτησε να συντάξη κατά του κουρέως, διότι του έδιε την τιμήν.

"Ετσι ήλθε ο κουρεύς στο δικαστήριο. Εξέθεσε τά γεγονότα ο πελάτης με συν- τομίαν και αξιοπρέπειαν. Και εκλήθη, τέλος, ο κατηγορούμενος να άπολογηθ.

— Γιατί τον έδρισε;

— Δεν έδρισα.

— Είπες ότι δεν είναι κύριος.

— Μάλιστα. Διότι πράγματι δεν ήτο. "Εσορούσε ένα παληκοκουστούμι, κ. πρόε- δρε. Το κατάστημα το δικό μου άνήκει στην πρώτη κατηγορίαν και μπαίνουν μέσα μονάχα κύριοι καθώς πρέπει.

Προσέθεσεν ή υπεράσπισις:

— Είμεθα κομμωταί πολυτελείας, κ. πρόεδρε. Ξυρίζομεν, μάλιστα! "Αλλά ξυ- ρίζομεν μόνον κυρίους με γραβάτας και κολάρα. Δεν είμεθα λαϊκοί κουρείς. Και επί τέλους δεν ήθέλαμε να θίξομε τον πελάτην μας. "Απλώς του υπαδείξαμε ότι ή θέσις του δεν ήτο εις το κομμωτή- ριον μας.

Το δικαστήριο, ιδόν τον κύριον, ά- κοδσαν τον κουρέα, σκεφθέν διά την ύ- πωπην, έπιβάλλει δέκα μέρες κράτησιν. Και ο κουρεύς πληρώνει άρκετά διά να προσέχη άλλη φοράν να διακρίνη καλλί- τερα τους κυρίους από τους μη κυρί- ους...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Κουβέντες του Βάδρακα

Το συμφέρο

Ἄδερφάκι Διεφθοντή,
Στέχω περίλυπος ἕως θανάτου, φίλε!
Ἐξ ἀφορμῆν τ' ἀποκηράτικο τὸ καλιθρά-
κι καὶ κἀτὶ σοῦπα μούπες παράτραγουδα,
ἀπόμεινα ἀδερφέ μου
ρέστος ἀπὲς ὁδολα.
Καὶ νᾶχης καὶ τῇ
Μελπομένη — κορί-
τσι περὶ διὰ γραμ-
μάτου δηλαδὴς — νὰ
βούλεται καλοφαγία
καὶ κομφορί καὶ νὰ
σὲ ξεμολογᾷ με
βιταμίνες καὶ θερμί-
δες καὶ δὲ συμμαζεύ-
εται.
Ἀσίκη μου, τὴν
ἔχω μπλέξει ἄσχημα
κι' ἄ δὲν κατρακυλή-
σῃ κἄνα λαχανόφυλο
μὲ τέσσερα ψε-
φία ἐβδομαδιαίως γιὰ
νὰ τζιράρω, σὲ εἶδο-
ποιῶ ὅτι θὰ κάνω ἄ-
πὲς ἐδῶ μπράκ καὶ νὰ
τὸ ξέρης. Ἡ φίλι... φίλι καὶ τὸ συμφέ-
ρο... συμφέρο... Κομπρενεδού;

Γιὰ χαρὰ
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Ἡ μόδα

Τὰ ντερινιέρ ταγιέρ ἂν φὲρῃ κλασικὴ μὲ
ζακέτ ἐφαρμοστὴ καὶ βελούρ γιανᾷ ἢ
σινσιλά ἀκομπανιάρουνται μὲ κἄπο πανῶ
ποῦ καταντᾶνε τῇ σιλουέτ ἂν φὲρῃ τρι-
συπτίλ κι' ἀναδεικνύουν τὴν τάγι.
Αὐτὸ ντεκοῦπ ἀπὸ καντριγιέ μοσκὲν
λαινάζ, δίνουν πολὺ σικ φανταζι, ὅταν
μάλιστα ντερεσάρωνται μ' ἕνα σουτάς μὲ
κούπ ἂν μπιαῖν ἢ κλείνουν μ' ἕνα ἐκ-
λαίρ φερμουάρ ποῦ ἀναδεικνύει τὸ πουα-
τρίν.
Ἡ βέστ ταγιέρ εἶναι ἂν φὲρῃ μακρυ-
λὲν. Ἐνα βελούρ ἄσορτὶ μὲ τὴν βέστ
τροῦα κἄπο ντερεσάρει τὸ χαριτωμένο μα-
νίκι ραγκλᾶν ποῦ τερμινάρεται ἢ πλισά-
ρει ἂν μπιαῖν στὸ πουανιέ...
Σημ. Μαθήματα Γαλλικῆς (ἰδιαιτέ-
ρας καὶ κατὰ Γερουπ) διδάκτορα προσι-
τά. Γράφει καὶ Μονταῖν (Λουίζης Ριαν-
χόου, γυνίκα, πλησίον Ἀχούου βίου Πα-
ζικού Συντάγματος, Ἀμπελόκηποι.

Ὁ κάλαδος

τῶν ἀχρήστων

(Ἄδύνατον νὰ ἐνοησῶμεν διατὶ ἐγρά-
φη καὶ τί θέλει νὰ πῇ τὸ ποίημα ποῦ ἐ-
δέχθημεν αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα. Μὰ ποίη-
μα εἶναι αὐτό, παιδί μου, ἢ πονοκέφα-
λος; Κύριε ἴεσον!)

Η ΔΟΞΑ

Βαθιόσουρη τοῦ πόθου ἢ φωνῇ
κι' ὁ Πήγασος νὰ χρεμετᾷ
στῆς σκέψης τὸ παχνί.

Βάρθηκα καὶ τὴν πόθησα κι' ἐγὼ τῇ
(δόξα

τὴν ἄρρωστη τῇ λόξα.
Κι' ἕνα στεφάνι, ἄλλοι μου,
πάνω στὴν κεφαλὴ μου...
Ἐνα στεφάνι ἀπὸ κλωνι
ἢ ἀπὸ δάφνη ἢ κι' ἀπὸ Δαφνί...

ΑΣ. Π. ΡΙΝΗΣ

Τὸ αἶνιγμά μας

Ἦταν ὡμορφος κι' ἄσικης
κι' ἕνας τσιχ λεδοντονιός
παιχνιδιάρης καὶ γαλίκης
καὶ παθιάρης μορφονιός... κ.τ.λ.
—Τί ἦταν;
—Ὁ κ. Ξενόπουλος εἰς νεαρὰν ἡλικίαν.

Ἰδοὺ τὸ κατάντημα ἀνθρώπου χορεύσαν-
τος καὶ διανοηθέντος κατὰ τὰς Ἀπό-
κρεω, εὐθὺς μόλις ἔκαμε τὸν ἀπολογι-
σμὸν τῶν ἐξόδων του καὶ ἀνελογίσθη τὸ
μὴδὲν ὑπόλοιπον τοῦ Ταμειευτηρίου του!!!

Γράμματα τοῦ Τζανέττου

Σαρακοστή

Σιὸρ Ντιρετόρο μου τῇ «Ἐβδομῇ»,
Δόξα τὸ Θεοῦ ποῦρε κι' ἡ Σαρακοστή
νὰ θυμηθοῦμε μιά σταλιά καὶ τὴ ψυχού-
λια μας.

Ἀμα τὸ παρακά-
ναμε, μὰ τὸν ἅγιο,
ἀπὸ θυμᾶμαι τὰ ρε-
ζιλίκια π' ἄσπεκου-
λάρησα σσοῦ μπά-
λους καὶ πέρνει τὸ
πορτραῖτο μου τὸ
χρῶμα τῇ αἰδώς!
Δόξα τὸ Θεοῦ ποῦ
θὰ δῇ λίγηνε μπου-
νάτσα τὸ πορτοφῶλι
μας!

Καὶ τῇ σαρακο-
στή, φίρο μου χαϊ-
δεμένο, τὴν ἀρίζανε
οἱ σοφὲς οἱ κάρες
τῶν πατεράδων μας,
ὅστερ' ἀπ' τὴν Ἀπο-
κορῆ καὶ τῇ παλα-
βωμάρες τῇ ἐπὶ
παντοῦ γιὰ νὰ νη-
στέψῃ ὁ κόσμος ποῦ δὲν τ' ἄφηκε τσεντέ-
ζιμο γιὰ τσεντέζιμο ἢ Ἀποκορῆ οὔτε γιὰ
ψωμοτύρι! Ψώματα; Κι' ἀπὸ χρόνου τὸ
λοιπὸν μὲ ὑγεία!

Μὲ τιμὴ κι' ὑπόληψι
ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

Ἡ ἀλληλογραφία

Δίδω Δελίικαν Νάχου. Τελείως
ἀπαράδεκτον τὸ ρεπορτάζ ποῦ μᾶς στεί-
λατε. Τρελλαθήκαμε νὰ τὸ δημοσιεύσου-
με; Στείλτε το στὸν Διαγωνισμό Ψευτι-
ᾶς τοῦ Ἰλινός τῆς Ἀμερικῆς. Ἐχεστε
ἐξησφαλισμένο τὸ πρῶτο βραδεῖο. Κι' ἐ-
δῶ ποῦ τὰ λέμε, τῶχτετε καταντῆσει
Σου—α—ηδία, ἀγαπητή, καὶ νὰ μᾶς συ-
χωράτε.

Κον Χρ. Πύρπασον. Τί πράγμα-
τα εἶναι αὐτά, ἀγαπητέ, ποῦ μαθαίνουμε;
Διεδόθη ὅτι ἀπὸ ἡμερῶν τινῶν χαρίζε-
ται ἀδιακρίτως εἰς θηλυκοὺς καὶ... ἀρσενι-
κοὺς «Στιγμὲς Ἀγάπης». Ντροπὴ! Ἀἴψα
μπέ! Παρ' ὅλην δὲ τὴν πασίγνωστον ἐ-
λαφρὰν μυωπίαν σας, πῶς διάλο τὰ κα-
ταφέρνετε νὰ ἱππεύετε ἔτσι καλὰ τὸν
Πήγασόν σας;

Ἄγγλική λογοτεχνία

Δέν ἤθελε νὰ πιστέψῃ

Ἐνα περιπετειῶδες διήγημα τῆς Ἑλινor Μορντάντ

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐβδόμου
συντάγματος τῆς ἀποικιακῆς
ποροῦρας, ἔδιναν ἐκεῖνο τὸ
βράδυ τὸ τακτικὸ ἐπίσημο
γεῦμα τους.

Ἦταν, ὅπως πάντοτε, ἕνα ἐξαι-
ρετικὰ βαρετὸ γεῦμα καὶ
καθένας δὲν ἐβλεπε τὴν ὥ-
ρα ποτε νὰ τελειώσῃ.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν καθιε-
ρωμένη πρόποση ὑπὲρ τῆς
Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς
Ἀγγλίας, οἱ ἀνώτεροι ἀξι-
ωματικοὶ ποῦ ἦσαν καὶ οἱ
ν. ο. ν. ὀντώτεροι, ἀρχισαν νὰ
φεύγουν ἕνας—ἕνας, ἐνῶ οἱ
νεώτεροι συγκεντρωνόντου-
σαν στὴν μιά ἄκρη τοῦ
τραπέζιου γιὰ νὰ ποῦν κα-
νένα ἀστεῖο καὶ νὰ ποῦν
κανένα ποτήρι οὔισκου. Μό-
νον ὁ συνταγματάρχης Λό-
μαξ εἶχε μείνει ἀπὸ τοὺς ἀ-
νωτέρους. Ἀλλὰ ἡ παρου-
σία του δὲν ἐνοχλοῦσε κα-
νένα ἐπειδὴ, παρὰ τὴν ἡλι-
κία του καὶ παρὰ τὸν βαθ-
μό του, ἦταν πάντοτε εὐδι-
άθετος καὶ φερνόνταν πρὸς
τοὺς νεώτερους σὰν ἴσος
πρὸς ἴσους. Ἦταν ἀκριβῶς,
ὁ ἀντίθετος χαρακτήρ ἀ-
πὸ τὸν ὑπολοχαγὸ Γουόρ-
νερ ποῦ ἤθελε τὴν περιστά-
ση, πάντοτε τὸν καμψόσο
καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ γί-
νῃ τὸ πῖο ἀντιπαθητικὸ πρό-
σωπο τῆς φρουράς.

Ἐκανε μιά φοβερὴ ζέ-
στη. Οἱ ἀνεμιστήρες γύρι-
ζαν σὰν δαιμονισμένοι, ἀ-
νακατεύοντας τὰ πυκνὰ
σύννεφα καπνοῦ ποῦ ἐβγα-
ζαν οἱ πίπες καὶ τὰ τσιγά-
ρα τῶν ἀξιωματικῶν. Ἐ-
ξω δὲν κουνιόταν οὔτε φύλ-
λο. Ἦταν μιά ἀπὸ ἐκεῖνες
τις ἀφόρητες Ἰνδικές καλο-
καιρινὲς νύχτες ποῦ μετα-
βάλλουν τὴν φύσιν σὲ σωστὴ
κόλαση καὶ παραλύουν ἐν-
τελῶς τὸν ἄνθρωπο.

Ἐξω κάνει ἀκόμη πε-
ρισσότερη ζέστη, εἴτε ἕνας
νεαρὸς ἀξιωματικὸς, ὁ
Κλήρυκον, ποῦ εἶχε βγεῖ
στὴν βεράντα γιὰ νὰ ἀνα-
πνεύσῃ λίγο καθαρὸ ἀέρα.

Κανένας δὲν τοῦ ἀπήνη-
σε. Φαίνονταν ὅλοι σὰν νὰ
βαρυνόνταν καὶ νὰ μιλῇ-
σαν ἀκούη. Μόνον ὁ συν-
ταγματάρχης Λόμαξ καὶ ὁ
τοξαματάρχης εἶχαν ἀρ-
λογαγὸς Κρόβλεϋ εἶχαν ἀρ-
χίσει μιά συζήτηση περὶ ὑ-
πνωτισμοῦ ποῦ σιγά—σιγά
συγκέντρωνε τὸ γενικὸ ἐνδι-
αφέρον.

Ὁ Κρόβλεϋ ἀνῆκε σὲ
κάποιο γεωτονικὸ σύνταγμα
καὶ εἶχε ἔρθει γιὰ ἐπίσκε-
ψη. Εἶχε ζήσει πολλὰ χρό-

νια στὰς Ἰνδίας καὶ καθὼς ἔλεγαν
εἶχε μελετήσει βαθειὰ τὰ ἔθνη καὶ
τὴς δοξασίαις τῶν Ἰθαγενῶν. Πολλὲς
φορὲς ἔβγαζε τὰ στρατιωτικὰ, ντυ-
νόταν σὰν Ἰθαγενὴς καὶ, ἐπειδὴ
γνώριζε καλὰ τὴν γλῶσσα τοῦ τό-

που, ἀνακατευόταν μὲ τὸν λαὸ γιὰ
νὰ παρακολουθῇ ἀπὸ κοντὰ τὴς συ-
νήθειάς του. Τὸ μεγαλύτερό του ἐν-
διαφέρον ἰδὲ ἔδειχνε γιὰ τὰ διάφο-
ρα πειράματα τῶν φακίρηδων καὶ
τῶν γκιόκι καὶ πίστευε ἀπολύτως

σὲ αὐτά. Πίστευε ὅτι ὑπῆρ-
χαν ἄνθρωποι ποῦ ἔαπλω-
νόντουσαν γύρω καὶ κα-
τάρθωναν νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ
ἐκεῖ στὸν ἀέρα χωρὶς νὰ
ἐρχονται σὲ καμμιὰ ἐπαφὴ
μὲ τὸ ἔδαφος. Πίστευε ὅτι
ἦταν δυνατόν νὰ ἀφίσῃ κα-
νείς τὸ σῶμα του, νὰ βγῇ
ἀπὸ τὴς σάρκες του, καὶ νὰ
ζήσει ὡς οὐράνιος ἢ καὶ
ἡμέρες, ὡς φάντασμα τοῦ ἐ-
αυτοῦ του. Πίστευε ὅτι ὁ
πῆργαν ἄνθρωποι ποῦ κα-
τάρθωναν νὰ τραυματίζων-
ται μὲ μαχαίρια, νὰ πίνουν
σίδερα κοκκινισμένα ἀπὸ
τὴν φωτιά, νὰ στέκουν ἐν-
πλοῦτοι ἐπάνω σὲ μυτερὰ
καρφία καὶ γενικά νὰ ὑπο-
βάλλουν τὸ σῶμα τους στὸ
πῖο ἀφάνταστο μαρτύριο
χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τὸν
παραμικρὸ πόνο. Καὶ πί-
στευε μὲ τέτοια πεποίθηση
ὥστε ἔκανε καὶ τοὺς ἄλλους
νὰ πιστεύουν. Βεβαίως ὅτι
εἶχε ἰδεῖ μὲ τὰ μάτια του τὰ
πῖο ἀφάνταστα πειράματα
καὶ ὅταν τὰ διηγόταν τὰ
περιέγραφε τόσο ζωηρὰ ὥ-
στε ἔκανε αὐτοὺς ποῦ τὸν
ἀκούσαν νὰ κρέμονται κυ-
ριολεκτικὰ ἀπὸ τὰ χεῖλη
του.

Πίστευε πραγματικὰ
στὸν ὑπνωτισμὸ; ῥώτησε ὁ
συνταγματάρχης Λόμαξ τὸν
συνουσιότη του.

—Ὁχι μόνον πιστεύω
στὸν ὑπνωτισμὸ, ἀπάντησε ὁ
Κρόβλεϋ μὲ πεποίθηση, ἀλ-
λά καὶ πιστεύω ὅτι δὲν ὁ-
πάρχει ἄνθρωπος ποῦ νὰ μὴ
μπορᾷ νὰ τὸν ὑπνωτίσῃ.

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἐπενέβη
στὴν συζήτηση ὁ ὑπολοχα-
γὸς Γουόρνερ, τὸ αἰώνιο
πνεῦμα ἀντιλογίας, ὁ ἀντι-
παθητικὸς τύπος τοῦ συν-
τάγματος.

Στοιχηματίζω ἑκατὸ λί-
ρες, εἶπε, ὅτι ἐμένα δὲν μπο-
ρεῖτε νὰ μὲ ὑπνωτίσετε. Ἄν
θέλετε, μάλιστα, νὰ ἀκούσε-
τε τὴν γνώμην ἐγὼ ἐγὼ γιὰ ὅ-
λα αὐτὰ νὰ σᾶς τὴν πῶ τὰ
θεωρῶ ἀνοήσιες.

—Νομίζω ὅτι δὲν σᾶς ζή-
τησε κανεὶς τὴν γνώμην σας,
εἶπε ψυχρὰ ὁ Κρόβλεϋ, βα-
θεῖα προσβεβλημένος ἀπὸ
τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ ὑ-
πολοχαγοῦ.

—Ἐγὼ κι' ἐγὼ τὸ δικαίω-
μα, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐ-

δω μέσα να' ξεφύ-
ρω την γνώμη μου
είπε ο Γουδρνερ,
κατακόκκινος από
θυμό. "Υστερα χτυ-
πώντας το χέρι
του δυνατά επάνω
στο τραπέζι πα-
ράγγειλε με δυνα-
τή, προστακτική
φωνή ένα ούτσκι με
σόδα και συνέχι-
σε:

— "Αν θέλετε δο-
κιμάστε να' με έ-
πνωτίσετε. "Αν και
δεν σας γνωρίζω
παρά ελάχιστα εί-
μαι πρόθυμος να
σας χρησιμοποιώ
για αντικείμενον
πειραματισμού.

Ο Κρόβλεϋ τοῦ
ἔριξε μιὰ γρήγο-
ρη ματιά λέγοντας:
— Σ' έμένα μιλά-
τε:

— Μάλιστα, ἀπήν-
τησε ο Γουδρνερ
κάνοντας χωρίς να
θέλη ένα παράξενο
νευρικό μορφασμό.
— Ομολογώ ότι
δεν έχω καμμία δι-
άθεση να σας έ-
πνωτίσω, είπε ο
Κρόβλεϋ.

— Χά, χά. "Αρχί-
ζουν οι υπεκφυγές.
— Είσαστε βέ-
βαιος:

Η φωνή του Κρόβλεϋ ήταν ψυχρή
και έντελως αδιάφορη, αλλά τα μά-
τια του είχαν καρφωθεί τώρα έπα-
νω στον Γουδρνερ. Στο μεταξύ έ-
φθασε το γκαρσόνι με το ούτσκι
και το άφισε επάνω στο τραπέζι,
μπροστά στον υπολογαγό. Ο Γου-
δρνερ άπλωσε να το πάρη, αλλά το
χέρι του έτρεμε φοβερά και δίνον-
τας μιὰ στο ποτήρι το αναποδογύ-
ρισε. Το γκαρσόνι έτρεξε άμέσως
για να σκουπίση το τραπέζι και γω-
ρίς να θέλη σκούνησε τα τεντωμέ-
να πόδι του υπολογαγοῦ. "Ολοι πε-
ρίμεναν να τον ιδούν να σηκώνει
και να άρχισή να χτυπάει και να
βρίζη το γκαρσόνι με τον συνηθι-
σμένο βάνυσσο τρόπο του. Παρα-
δόξως όμως ο Γουδρνερ έμεινε ξα-
πλωμένος στην πολυθρόνα του γω-
ρίς να προσέχη τοιμουδιά. Το πρό-
σωπό του είχε γλωμιάσει, τα μάτια
του κυττούσαν, ήλθια σε ένα ώρι-
σμένο σημείο και είχε πάρει γενι-
κώς μιάν έκφραση αξιολύτη. Στο
μεταξύ ο Κρόβλεϋ εξακολουθούσε
να διηγήται διάφορα πράγματα,
έντελως αδιάφορος, χωρίς να δίνει
την παραμικρή σημασία στον υπο-
λογαγό που προσπαθούσε να ξε-
κουμπώσει τον γιακά της στολής
του. "Ολοι οι άλλοι παρακολουθού-
σαν τις άγέριες κινήσεις των γεριών
του που έτρευναν. "Αξαφνα τον εί-
δαν να νυστράει σιγά-σιγά από
την πολυθρόνα του και να εξαπλάνε-
ται γέμω στο πάτωμα. Την ίδια
στιγμή κάποιος υπρόπτης πλησίσε
τον Κρόβλεϋ και τοῦ ἀνήγγειλε ότι
τον ζητούσε έξω ένας ιδεγενής.
— "Α! έέρω, είπε ο Κρόβλεϋ.
"Εργουαί άμέσως.
"Υστερα γυρίζοντας προς τον συν-
ταγματάρχη Λόμαξ τοῦ είπε:

— Με συγχωρεῖτε συνταγματάρχα

ΕΑΡΙΝΟ

Στη χαραυγή, που λάμπουν καθάρια τὰ βουνά
και ξεχωρίζουν ή γραμμές στο φῶς τῶν κορυφῶν,
κάποιο τραγούδι ἀπόμακρον ἀκούω πού μου ἔμπνᾳ
την πίκρα τὴν ἀλλοτινὴ κάποιων καὶ μῶν κρυφῶν...

Σκίρτημα, λίγωμα, χαρά... οἱ πόθοι μακρυνοί:
δειλὴ ψυχὴ, κάποιες φορές σὲ φίλησαν ἡ Μοῦσες
καὶ σὲ ὄνειρό σου ἀνοίξαν οἱ ἑβδομοὶ οὐρανοὶ
καὶ τάχα σ' ἔλασαν στὸ φῶς, πού πᾶτα ἔλαχταροῦ-
(σες...)

P. ΦΙΛΗΡΑΣ

μου. Είμαι υποχρεωμένος να λείπω
για λίγη ώρα.

Πέρασε λίγη ώρα μέσα σε βαθεία
σιωπή. Τέλος κάποιος από τους ά-
ξιωματικούς πλησίασε τον Γουδρ-
νερ και τοῦ φώναξε:

— Γουδρνερ, σηκωθείτε επάνω.
"Εκείνος όμως ούτε κινήθη καν.
Το πρόσωπό του ήταν πάντοτε κα-
τάγλωμο, τα μάτια είχαν κλείσει έν-
τελώς, και ή άναπνοή του έβγαине
δύσκολα.

Ο Λόμαξ γονάτισε δίπλα του και
έπιασε τον σφυγμό του.

— Λειτουργεί κανονικά, είπε.

"Εσκυψε άκόμη περισσότερο, και
φώναξε δυνατά στο αυτί του ύπνω-
τισμένου.

— Γουδρνερ, με άκούτε; Σηκω-
θείτε επάνω.

Όταν και ή προσπάθεια αυτή ά-
ποδείχθηκε μάταιη ο Λόμαξ σηκώ-
θηκε επάνω και είπε προς τους
άλλους άξιωματικούς.

— Κύριοι, θα σας παρακαλέσω να
το θεωρήσετε ζήτημα τιμής να μη
μαθευτή παραξέω αυτό που συνέβη
σήμερα εδώ μέσα. "Ας ελπίζουμε ό-
τι θα γυρίση σύντομα ο Κρόβλεϋ
για να μας απαλλάξη από το δυσά-
ρεστο αυτό θέαμα.

Η ώρα όμως περνούσε. Πήγαν
μεσάνυχτα. "Αρχισε να ημερώνη
και ο Κρόβλεϋ δεν φαινόταν πουθε-
νά. Οι άλλοι άξιωματικοί είχαν άρ-
χίσει να άνησυχούν τώρα στα σοβα-
ρά. "Αν είχε συμβεί κανένα άτύχη-
μα στον Κρόβλεϋ τί θα γινόταν.

Πώς θα μπορούσαν να συνειφέρουν
τον ύπνωτισμένο; "Απεφάσισαν να
τον μεταφέρουν στο σπίτι τοῦ Λό-
μαξ, που φιλοξενούσε τον Κρόβλεϋ.
Τόν εάπλωσαν επάνω σε ένα κρεβ-
βάτι και ύστερα διαλύθηκαν άφί-

νοντας μόνον δύο
άξιωματικούς για
να συντροφεύουν
τον Λόμαξ και να
προσέχουν μαζί του
τον Γουδρνερ.

Στο μεταξύ ο ύ-
πνωτισμένος έζησε
δύο πραγματικής
άγωνίας. "Ωνειρεύ-
θηκε ότι είχε γίνει
το φάντασμα του έ-
αυτοῦ του, είχε
βγει από το σώμα
του και τριγυρνού-
σε μέσα στην ζούγ-
κλα. "Ακουγε τα
φοβερά μουγγρη-
τά των θηρίων, έ-
βλεπε τα λαμπερά
μάτια των λιοντα-
ριῶν και τίγρεων
να καρφώνονται έ-
πάνω του, ένοιωθε
τά άγκάθια των
άνγριων θάμνων να
ξεσκίζουν τις άνύ-
παρκτες σάρκες
του. Και ενώ δεν
είχε ούτε σῶμα,
ούτε σάρκες, ούτε
αίμα, ένοιωθε βα-
θειούς πόνους παν-
τοῦ. "Ηθελε να φω-
νάξη, να κλάψη,
άλλά δεν είχε φω-
νή. Ζητούσε να βρῇ
πάλι το σώμα του,
να ξαναχυθῇ μέσα,
να γίνῃ πάλι άνι-
θρωπος με σάρκα και ὀστά. "Αλλά
τοῦ ήταν άδύνατον.

— ΉΕ—

Ο Λόμαξ και οι δύο άξιωματι-
κοί που τον συντροφεύανε είχαν ά-
πελπισθεῖ πιά. "Όταν έπέστρεψε ο
Κρόβλεϋ που χωρίς να χαιρετήση
καν είπε στον Λόμαξ.

— Πεθαίνω της δίψας.

— Ούτε νερό ούτε τίποτα, τοῦ ά-
πήντησε αυτός, αν δεν ξυπνήσετε
προηγουμένως αυτόν τον δυστυχι-
σμένο. Είναι φοβερό αυτό που κά-
νατε.

— Διάβολε, είπε, ο Κρόβλεϋ. Τόν
είχα λησμονήσει έντελως. Δεν είχα
άλλωστε υπ' όθιν μου ότι θα άρ-
γούσα τόσο.

Χωρίς πολλές διατυπώσεις πλη-
σίασε στο κρεβάτι που βρισκόταν
ξαπλωμένος ο Γουδρνερ, στάθηκε
μπροστά του και είπε με γλυκειά,
ήσυχη φωνή:

— Ξυπνήστε, υπολογαγέ Γουδρ-
νερ. Είναι καιρός να ξυπνήσετε.

Ο Γουδρνερ άνοιξε τα μάτια του,
άνασηκώθηκε στο κρεβάτι του και
χωρίς να δείξει καθόλου ότι παρ-
ξενώταν έπειδή βρισκόταν σε ξε-
νο δωμάτιο.

— Περίεργο, περίεργο. Τα χέρια
μου δεν είναι καθόλου ματωμένα,
τα παπούτσια μου δεν είναι καθό-
λου ξεσγισμένα και όμως γυρίζα
τόσες ώρες μέσα στο δάσος.

"Εξω είχε ημερώσει πιά για κα-
λά. Ο Γουδρνερ σηκώθηκε ὀρθος
και πλησιάζοντας προς τον Λόμαξ
τοῦ είπε:

— Συμβαίνουν αλήθεια πολύ πα-
ράξενα πράγματα σ' αυτόν τον κό-
σμο, για τα όποια δεν έχουμε την
παραμικρή ιδέα. "Απίστευτα, άδυ-
νατα. Με καταλαβαίνετε συνταγ-
ματάρχα μου:

ΕΙΝΟΡ ΜΟΡΝΤΑΝΤ

Τεί "Ονειρα = ΑΝΑΖΩΝ

(Στο σπίτι τοῦ ΦΛΩΡΑ. Στις μεγάλες
άνοιγτες αἰθουσες χορεύουν. "Αλλοῦ,
παίζουν χαρτιά. Η ΕΛΕΝΗ ΦΛΩΡΑ
και ο ΠΕΤΡΟΣ ΓΑΖΕΛΗΣ, χορεύουν
μαζί εδώ και κάμποση ὥρα και καθώς
χορεύουν κουβεντιάζουν).

ΕΛΕΝΗ. "Ακόμα δεν μπορώ να το
πιστεύω πως είσαι σῶ. Όταν ά-
κουσα το ὄνομά σου από τον άντρα
μου, την ὥρα που μᾶς σύσταινε δεν
πίστευα στ' αῦτιά μου. Καλά-καλά
ούτε στα μάτια μου. Κι' όμως, ἦσουν
έσύ. Θα μπορούσα να σ' άναγνωρί-
σω μέσα σε χιλιάδες...

ΠΕΤΡΟΣ. Κι' όμως είμαι τόσο άλ-
λαγμένος από τότε...

ΕΛΕΝΗ. Μά κι' εγώ δεν πάω
πίσω.

ΠΕΤΡΟΣ. Ξεχνάς πως ἦμουν
κάμποσα χρόνια μεγαλύτερός σου;

ΕΛΕΝΗ. Τα μαλλιά μου έχουν άρ-
χίσει να γκριζαίνουν. "Εδώ, στους
κροτάφους είναι σχεδόν άσημένια.

Και σ' ὅλο το κεφάλι, πλήθος οι
άσπρες τρίχες.

ΠΕΤΡΟΣ. Με τον καιρό θα κάνης
ένα περίφημο άσημένιο κεφάλι...

ΕΛΕΝΗ. Δεν λυπάμαι γι' αυτό.
Για τα χρόνια που έρχονται. Για τις
άσπρες τρίχες που πληθαίνουν...

"Ε-
χω κοπέλλα της παντρειάς πιά...

ΠΕΤΡΟΣ. Ναι, ναι, την καμάρω-
σα πριν λίγο. Μοῦ την σύστησε ο
γυιός μου. Γλυκειά, χαριτωμένη...

ΕΛΕΝΗ. Ο γυιός σου είσαι ο ἱ-
διος έσύ. Λεπτός, ντελικάτος, εύγε-
νικός... "Ιδιος έσύ πριν — πολλὰ
δεν είναι; — χρόνια...

ΠΕΤΡΟΣ. Σ' εύχαριστώ για το
κοπλιμένο. Πριν προφτάσω να σου
μιλήσω εγώ για την κόρη σου. Πόσο
σοῦ μοιάζει. Για μιὰ στιγμή, την
πρώτη-πρώτη που την άντίκρυσα,
ένοιωσα μιὰ παράξενη ταραχή. Μιὰ
τρεμούλα στο σώμα και στή φωνή.
Νόμισα πως έῶλεπα σένα είκοσι
χρονών...

ΕΛΕΝΗ. Η Στέλλα είναι σωστά
δεκαοχτώ χρονών...

ΠΕΤΡΟΣ. "Ας ποῦμε πως είμαστε
έμεῖς οι ἴδιοι στα παιδιά μας...

ΕΛΕΝΗ. Να ήταν αυτό αλήθινό...

ΠΕΤΡΟΣ. Η άποψινή θραδυά
πάει να μᾶς ξυπνήσει τη νοσταλγία
τῶν παλιῶν ἡμερῶν που λέγαμε
πως είχανε σῶσει για πάντα...

(Η μουσική σταματᾷ και κατόπι παί-
ζει ένα παλιὸ Βιεννέζικο Βάλς. Η "Ε-
λένη και ο Πέτρος αφήνουν την αἴθου-
σα τοῦ χοροῦ ἀποτραβιζόνται σ' ένα γει-
τονικὸ σαλονάκι και καθονται σε δυὸ ά-
ναπνιγτες πολυθρόνες).

ΕΛΕΝΗ. ("Υστερα από κάποια σι-
ωπή). Δεν ξέρω αν κάνω λάθος, μά
θαρρῶ πως κάποτε άλλοτε κι' άλλοτο

Αισθηματικός διά-
λογος τοῦ κ.
"Αλκη Τροπαιάτη

έχω ξανακούσει το
ἴδιο θάλς.

ΠΕΤΡΟΣ. Λίγον
καιρό πριν χωρί-
σουμε... Στο σπίτι
τῶν Μακρίδη.

ΕΛΕΝΗ. Το χο-
ρέψαμε για πρώτη φορά.

ΠΕΤΡΟΣ. Μά και τελευταία. "Η-
ταν μιὰ-δυὸ ἑβδομάδες πριν χωρί-
στοῦμε.

ΕΛΕΝΗ. Πριν μᾶς χωρίσουν...

ΠΕΤΡΟΣ. Τότε που κατάλαβε ο
πατέρας σου πως άγαπιώμαστε.

ΕΛΕΝΗ. Με κρατούσε σφιχτά
στην άγκαλιά σου.

ΠΕΤΡΟΣ. Είχα την έντύπωση πως
χόρευα πετώντας πάνω από τη γῆ.

ΕΛΕΝΗ. Χόρευαν κι' άλλα ζευγά-
ρια μαζί μας.

ΠΕΤΡΟΣ. Μά εμεῖς θαρρούσαμε
πως δεν ήταν άλλο ζευγάρι εκεί
μέσα.

ΕΛΕΝΗ. Ζήσαμε μιὰ θραδυά μέ-
σα στην ψευδαίσθηση.

ΠΕΤΡΟΣ. Στον ἴλιγγο. "Ηπιαμε

από το γλυκό πο-
τήρι της στιγμής
και μεθύσαμε.

ΕΛΕΝΗ. Θαρ-
ρούσαμε πως κρα-
κούσαμε ὅλη μας
τη ζωή εκείνη τη

βραδυά στα χέρια μας.

ΠΕΤΡΟΣ. Και σε λίγες ἡμέρες
μᾶς περίμενε ή πιὸ σκληρή άπογο-
ήτευση. Σε ζήτησα από τον πατέρα
σου. (Μικρή παύση). Μοῦ φέρθηκε
εύγενικά, μά είπε ὅχι. "Ηταν αλή-
θεια πως είχα κυττάζει ψηλότερα
άπ' ὅ,τι έπρεπε. "Εγώ, ένας φτωχὸς
υπαλληλάκος, την κόρη τοῦ Χρηστι-
δη, τοῦ μεγάλου βιομήχανου...

ΕΛΕΝΗ. Το λές με τόσο εἰρωνεία.

...."Ακόμα τώρα ὕστερα από είκοσι
χρόνια...

ΠΕΤΡΟΣ. Δεν είναι εἰρωνεία. Εί-
ναι ή πίκρα που δεν καταστάλαξε
με ὅλα τα χρόνια. Είναι αν θές εἰ-
ρωνεία, μά για μένα. Πού δεν είχα

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

—Νά ήταν αυτό αλθινό.

μα. Τῆς ἄρεσς ἡ ζωὴ τοῦ δημοσιογράφου τὴν ὁποῖαν μάλιστα ἐβλεπε μὲ τὴν φαντασίαν, τῆς ἀκόμη πῶς περιπετειώδη ἀπ' ὅ,τι στὴν πραγματικότητα εἶναι. Ἦταν πάντως τόση ἡ κλίση τῆς πρὸς τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ ὥστε σὸ τέλος δὲν κρατήθηκε καὶ ζήτησε δουλειὰ στὶς ἐφημερίδες. Ἐργάσθηκε πρῶτα στὴν «Πολιτεία» πού ἐξέδιδε πρὸ ἐτῶν ὁ νῦν ὑπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Νικολοῦδης, ἔπειτα στὴν «Ἑλληνική» καὶ κατόπιν στὸν «Ἡμερήσιο Κήρυκα». Ἐγραφε διάφορα πράγματα καὶ προπάντων μεταφράσεις. Ἡ δημοσιογραφικὴ καριέρα τῆς ὅμως, εἶχε σὰ ὑστερὰ οὐκ ἐπὶ τέλος. Κάποια ἡμέρα ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἡμερησίου Κήρυκος» κ. Πολ. Μοσχολίτης τῆς ἔδωσε ἐντολὴ νὰ κρατήσῃ ἀπὸ ραδιοφῶνον τὸν λόγον κάποιου ξένου πολιτικοῦ. Καὶ συγχρόνως τῆς ἐδήλωσε ὅτι τὸ στάδιό τῆς κρεμόταν ἀπὸ τὸ ἐάν θὰ κρατοῦσε καλὰ τὸ λόγο αὐτό. Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἄρκεσε γιὰ νὰ τρομοκρατήσῃ τὴν Δανάη. Ἐπαθε τρεὰ καὶ τὸ πρῶτο καὶ τελευταῖο τραγικὸν πού δοκίμασε στὴ ζωὴ τῆς. Καὶ παρ' ὅλο πὺν ἔβαλε τὰ δυνάμει τῆς δὲν κατόρθωσε νὰ ἀντιληφθῇ τίποτε. Ὅταν ὁ κ. Μοσχολίτης τὴν εῶρθεσε τί ἔλεγε ὁ ξένος πολιτικὸς, ἡ σημερινὴ ντιζέξ μὲ στοικνότητα ἀπήντησε:

— Λέει κ. διευθυντά νὰ ἀποχαιρέτησω γιὰ πάντα τὴν δημοσιογραφίαν.

Καὶ πράγματι τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ἄφηνε γιὰ τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα πού τὴν εἶχαν φιλοξενήσει τόσο καιρό. Εἶχε πληρώσει πανάκριβα τὸ καταραμένο ἐκεῖνο τραγικόν.

ΣΤΑ «ΑΣΠΡΑ ΠΟΥΛΙΑ»

Οἱ βιωτικὲς συνθήκες τὴν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν στὶς ἐφημερίδες, οἱ ἴδιες συνθήκες τὴν ἔφεραν σὲ λίγο καιρὸ μέλος τοῦ μουσικοῦ συγκροτήματος τοῦ Μπίου πού εἶχε τὸν τίτλο «Ἄσπρα πουλιά». Ἡ Δανάη ὡς «ἄσπρο πουλί» ἐνεφανίσθη στὰ διάφορα κέντρα παίζοντας κιθάρα καὶ τραγουδώντας ἔξω τραγουδιὰ προπάντων— αὐτὴ πρωτολάνθαστος ὡς Ἑλληνίδα ντιζέξ τὰ ἔξω τραγουδιὰ—καὶ σημειώνοντας ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ παρεμβαίνει ὁ αἰώνιος «Ἀτίκ». Ἐπρόκειτο τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη νὰ κατέβῃ στὴν Αἴγυπτον καὶ συνεπῶς τὸ προσωπικὸν τῆς «Μάνδρας» τοῦ Μεταξῶ τῶν ἄλλων προσέλαβε καὶ τὸν Μπέζο. Τὰ «Ἄσπρα Πουλιά» διαλύθηκαν, ἡ Δανάη ἔμεινε καὶ πάλι χωρὶς δουλειάν, καὶ μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάμῃ παρουσιάσθηκε ἕνα μεσημέρι στὸν «Ἀτίκ» καὶ ἄγνωστη μετὰ τὴν ἀνώνυμον καθὼς ἦταν, ζήτησε οὕτως ὅπως πολλὰ νὰ προσληφθῇ στὸν θίασον καὶ νὰ ταξιδεύῃ καὶ αὐτὴ στὴν Αἴγυπτον.

Ὁ «Ἀτίκ» εἶδε μπροστά του ἕνα κορίτσι μὲ μὲλλον ἀνιμώδη, μὲλλον κακοτυμένον, ἀπεριποίητον μὲ ἐμφάνισιν πού δὲν τοῦ γέμιζε τὸ μάτι, καὶ ἀνέστη.

— Καὶ τί θὰ σὲ κάνω στὴν Αἴγυπτον;

— Νὰ μὲ δάμης νὰ τραγουδῶ.

Νέα ἐκπληξίς. Ὁ ἀφελὴς τόνος τοῦ ἀγνώστου κοριτσιοῦ τοῦ ἔκανε αἰσθη-

— Ὡστε ξέρεις νὰ τραγουδᾷς;

— Φυσικά. Καὶ νὰ παίξω κιθάρα!

Ὁ «Ἀτίκ» χαμογέλασε εἰρωνικά καὶ γιὰ νὰ ἀπὸλαβῇ μᾶλλον συνέστησε στὴν ὑποψηφίαν νὰ ξανάρθῃ τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ δοῦν τί μπορούσε νὰ γίνῃ. Τὴν ἐπομένη πρῶτα ἡ Δανάη ξαναπῆγε στὴ «Μάνδρα». Ὁ «Ἀτίκ» τὴν πῆρε ἀμέσως ἀπ' τὸ χέρι, τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα κομμωτήριο ὅπου ἐγίναν τὰ ἀπαραίτητα κατσαρά, καὶ ἔπειτα τὴν πῆγε σὲ μιὰ ταβέρνα ὅπου τὸν περίμεναν οἱ ἡδὴ πρωταγωνίστριες τοῦ Ρίτα Δημητρίου καὶ Λουίζα Ποζέλι. Ὅταν εἰς αὐτὰς ἐξηγήθησαν, ὁ «Ἀτίκ» ἀναφώνησε στοὺς θαμώνας τὴν Δανάη μὲ τὰ ἑξῆς λόγια:

— Ἡ μικρούλα αὐτὴ, κυρίες καὶ κύριοι, θέλει καλὰ καὶ σώνει νὰ τὴν ἀρώ-

Στὴν Σάμο, σὲ μιὰ τελευταία τουρνέ τῆς.

μαζὶ μου στὴν Αἴγυπτον... Ὅτ' αὐτὴν ἀκούσω ἀπόψε γιὰ πρώτη φορά... καὶ θὰ δοῦμαι... τί θὰ μὲ συμβουλευθετε νὰ κάμω...

ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Δέκα λεπτὰ κατόπιν ὅλοι οἱ θαμώνες τῆς ταβέρνας ὄρθοι, χειροκροτοῦσαν δαμιονωδῶς τὸ καινούργιον ἀστέρην.

Ὁ «Ἀτίκ» φυσικὰ ὑπέκρινε στὴν τόσο θριαμβευτικὰ δοθεῖσαν συμβολὴ τοῦ κοινού παρ' ὅλο πὺν δὲν παρέλειψε νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀπιστοδοξίαν του.

— Δὲν θὰ μπορέσης κορίτσι μου, εἶπε, νὰ κάμῃς ποτὲ τίποτα, ἀλλὰ τέλος πάντων ἀφοῦ ἐπιμένεις, ἔλα μαζί μας...

Τὴν ἐπομένη ἡ Δανάη ἐτοίμασε τὴ βαλυσούλα τῆς. Ἡ φτωχούλα δὲν εἶχε χρήματα γιὰ νὰ ἀγοράσῃ ἕνα-δύο φουστάνια καὶ πού τῆς ἦταν ἀπαραίτητα. Καὶ κατέφυγε στὴν κ. Κοτοπούλη, πού ἐγνώριζε τὸν πατέρα τῆς. Πράγματι ἡ Μαρίνα τὴν βοήθησε μὲ συγγενικὴν προθυμίαν. Τῆς χάρισε δύο-τρία μεταξωτὰ φορέματα, ἕνα ζευγάρι γοβάκια ἀπὸ κό-

κίνο ἀτλάζι πού τόσο ἦταν ὁμορφὰ ὥστε ἡ Δανάη τὰ βόλεψε συχνὰ στὸν ὕπνον τῆς, ἕνα μαντῆλι μεταξωτό—γιὰ νᾶχῃς τί νὰ κάνῃς τὰ «κουλά» σου ὅταν τραγουδᾷς», τῆς εἶπε—καὶ διάφορα ἄλλα. Καὶ ἡ Δανάη ταξίδεψε στὴν Αἴγυπτον ὅπου τὴν ἀνέμενε θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἡ σταδιοδρομία τῆς ὑπῆρξε ὁμαλὴ. Σὲ τρία-τέσσερα χρόνια πού ἐμεσολάβησαν ἀπὸ τότε κατόρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ φθάσῃ νὰ μεσουραγῇ σήμερα καὶ νὰ θεωρεῖται καὶ ἡ συμπαιθέστερη ντιζέξ καὶ ἡ «βασιλίσα τῶν δίσκων», ὥπως τόσο χαρακτηριστικὰ τὴν ἀποκαλοῦν στοὺς μουσικοθεατρικοὺς κύκλους. Πρέπει ὅμως νὰ τονισθῇ: Πάλαι-ψε πολὺ γιὰ νὰ φθάσῃ ἐδῶ πού ἐφθασε. Μπορεῖ σήμερα νὰ κερδίσῃ 20 χιλιάδες δραχμὲς τὸν μῆνα, ὑπῆρξε ὅμως ἐποχὴ πού ἀντιμετώπισε τὴν θλιβερώτερην φτώχεια. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἔχει πολὺ πικρὰς ἀναμνήσεις. Πρὸ μηνῶν, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς θριαμβευτικῆς περιοδείας τῆς στὰ μεγαλεῖτερα θέατρα τῆς ἐπαρχίας, ἐπεσκέφθηκε καὶ τὰ Ἰωάννινα καὶ ἡ καθημερινὴ ἐφημερίδα τῆς ἱστορικῆς πόλεως «Ἡπειρος» τῆς ζήτησε ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων μιὰ ἀνάμνησιν τῆς Χριστουγεννιάτικης. Ἡ Δανάη ἔδωσε ἕνα μικρὸν ἄρθρον πού τὴν ἀποκαλύπτει καὶ μὲ δυνατὴ δημοσιογραφικὴ φλέβα.

Τὸ ἄρθρον τῆς ἐκεῖνο ἦταν μιὰ συγκινητικὴ καὶ ἀληθινὴ ἱστορία πού δείχνει πρὸ πάντων ἀπὸ ποιά δύσκολα μονοπάτια πρέπει νὰ περάσῃ ἕνας καλλιτέχνης ὡς ὅτου κατορθώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ στὴ ζωὴ καὶ νὰ θριαμβεύσῃ. Λυπούμεθα πού ὁ χώρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύσωμε τὸ ὅραϊο ἐκεῖνο ἀρθράκι.

ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΙΣ

Θὰ μπορούσαμε ἐπ' ἄπειρον νὰ γράφαμε γιὰ τὴν Δανάη. Εἶναι τόσο ἐνδιαφέρον τύπος ὡς καλλιτέχνης καὶ ὡς ἄνθρωπος. Θὰ μπορούσαμε νὰ διηγηθούμε πὺς ἤθελε κάποτε—ὅταν ἦταν μικρὴ—νὰ φύγῃ στὸ ἔξωτερον ὡς λαθρεπιβάτις κρυμμένη εἰς μέσα στὸν ἀμπάρι ἐνὸς φορτηγού ἢ κάτω ἀπ' τὴν ἐσχάρα των σιδηροδρόμων καὶ πὺς γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ χιμαρικοῦ αὐτοῦ ὁ νεῖρου τῆς πῆγαινε συχνὰ στὸ σταθμὸν Λαρίσης καὶ μελετοῦσε ἐκ τοῦ σύνταγους τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐφθόμοζε τὰ σχέδιά τῆς. Θὰ μπορούσαμε ἀκόμα νὰ διηγηθούμε πὺς στὸ ταξίδι ἐκεῖνο τῆς Αἰγύπτου, ὁ Μπέζος τὴν ἀπαξέ—λέει—γιὰ νὰ τὴν...πετάξῃ στὴ θάλασσα, ἐπειδὴ τὸν εἶχε ἐξοργίσῃ μὲ τὰ πειράγματά τῆς! Ὅτ' αὐτοῦ μπορούσαμε νὰ διηγηθούμε χίλια δὴ ἀνέκδοτα χαρακτηριστικὰ τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῆς τόσο ἀγαπητῆς στὸ ἑλληνικὸ κοινὸν ντιζέξ. Ἀλλὰ ὁ χώρος μᾶς ἐμποδίζει. Περιεργόμεθα λοιπὸν νὰ προσθέσωμε ὅτι ἡ Δανάη εἶναι μιὰ καλλιτέχνης μὲ προτερήματα ἀνωφανισθέντα καὶ σπάνια καὶ ἕνας ἄνθρωπος μὲ χαρακτηριστὰ ἀπολύτως συμπαθῆ.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Στὸ περιθώριον τῆς ἱστορίας

Ἡ ὑπόδρασις Γκουφφέ

Ἡ τό ματωμένο μπαούλο τοῦ 1889

Ε ΠΙ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὑποθέσεως τοῦ «Μυστήριον τοῦ ὠματίου» μὲ τὸ ματωμένο μπαούλο πού περιεῖχε ἕνα πτώμα, μυστήριον πού ἔχει διαλευκανθῆναι πιά ἥδη, ἀπὸ τὴν γαλλικὴν ἀστυνομίαν, ὁ Γάλλος δημοσιογράφος κ. Λεὼν Γκρόκ ἐπανέρχεται σὲ μιὰ παλαιὰ παρόμοια μὲ τὴ σημερινή, ἐγκληματικὴ ὑπόθεσιν πού τώρα ἀκόμα ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρεῖται σὰν ἕνα ἀπ' τὰ σκοτεινότερα ἐγκλήματα πού ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἱστορία τῶν ἐγκλημάτων. Πρόκειται γιὰ τὴν ὑπόθεσιν Γκουφφέ.

— 122 —

Ὁ Ζὰν Γκουφφέ, ἀνώτερος ὑπάλληλος σὲ κάποιο ὑπουργεῖον, ἐξαφανίσθηκε τὴν Παρασκευὴν 26 Ἰουλίου 1889. Στὴν ἀρχὴ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ δὲν προεκάλεσε καὶ μεγάλο θόρυβο. Πάρ' ὅλο πὺν ὁ ἐξαφανισθεὶς ἦταν προσωπικότης, σκεδόν. Εἶχε περιουσίαν 200.000 φράγκων, καὶ αὐτὸ στὰ 1889... Ἦταν κατὰ τὸ πολὺ σπουδαῖο. Χῆρος καὶ πατέρας δύο ὠραιότατων κοριτσιῶν, δὲν περιφρονοῦσε ποτὲ τὰ γλέντια καὶ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Ἐπωφελεῖτο κάθε εὐκαιρίας πού τοῦ δινόταν γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν πλῆξιν του καὶ νὰ λιγοστεύῃ τὴν μοναξιά του.

Τὸ Παρίσι περνοῦσε περίοδον ἀναστατώσεως τότε ἐξ αἰτίας τῆς διεθνούς ἐκθέσεως καὶ ὁ κόσμος εἶχε, ἄλλα σοβαρώτερα ζητήματα νὰ συζητῇ ἀπ' τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Γκουφφέ. Καὶ ἔτσι γρηστάθηκε νὰ περάσουν πολλοὶ μῆνες γιὰ νὰ ἀπασχολήσῃ ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἱστορία τὴν κοινὴν γνώμην.

Ἡ δικαιοσύνη ὅμως δροῦσε. Καὶ ἡ βοηθὸς τῆς ἡ ἀστυνομίας δὲν ἄφινε νὰ περάσῃ οὔτε μιὰ μέρα χωρὶς νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸν φάκελλον Γκουφφέ.

Καμμιὰ ἐνδειξις δὲν ὑπῆρχε. Ὁ Γκουφφέ εἶχε θεασθῇ γιὰ τελευταία φορά, στὰ Μεγάλα Βουλεβάρτα, μὲ στίς 25 Ἰουλίου, εἰς 7 τὸ βράδυ, μὲ τὴ συντροφίαν δύο φίλων του, καθ' ὅλα ἐντίμων πού τοὺς εἶχε ἀφίσει γιὰ νὰ πάῃ νὰ δειπνήσῃ στὸ καφέ Βερόν... ὅπου ὅμως δὲν ἔφτασε Βερόν... Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ θυρωρὸς τοῦ πώ, εἶπε ὅτι εἶχε δεῖ νὰ μπαῖν καὶ τοῦ, ὅπου ὅμως δὲν ἔφτασε, ὅστερα νὰ βγαῖν, ἕνας ἄγνωστος, καλοντυμένος μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε λογομαχίαν γιὰ τὴν ζήτησιν κά-τι πληροφορίας... Κι' αὐτὸ ἦταν ὁ λῶ.

Καμμιὰ ἄλλη ἐνδειξις. Κανέναν ἱχνὸς. Οἱ ἐρευνες καὶ οἱ ἀνακρίσεις δὲν ἀποδίδουν τίποτα. Τὸ συμπέρασμα ὁ Γκουφφέ ἔκρυπτε τὴν ἀρετὰ ἐκτεταμένην ἐρωτικὴν του ἀλλήλο-γράφειν. Βρέθηκε ἀδειαγὸν. Κάνουν ὑποθέσεις. Καὶ τίς πῶς ἀπίθανες ἀκόμα. Ἀλλὰ πρόκειται μόνον γιὰ ὑποθέσεις.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὁ πρ-

ρίφημος τότε κύριος Γκουρὸν, ἐνόμιζε ὅτι τὸ μυστήριον αὐτὸ δὲν θὰ διελευκανόταν ποτέ. Ἀλλὰ τὸν βοήθησαν οἱ συμπτώσεις, καὶ τὸ ἀστυνομικὸ τοῦ δαιμόνιον.

Στίς 13 Αὐγούστου ἔμαθε ὅτι σὲ 16 χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἀπ' τὴν Λυὼν, κοντὰ στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, βρέθηκε ἕνα πτώμα. Τοῦ ἔχεται μιὰ ἰδέα. Κι' ἂν ἀνῆκε στὸν Γκουφφέ τὸ πτώμα; Ἐκ' πρώτης ὁψεως φάνηκε ἐντελὸς ἀπίθανον αὐτό. Τί ἔχει νὰ κάνει τὸ Καφέ Βερόν τῆς ὁδοῦ Μονμάρτρης μὲ τὴν Λυὼν;

Ἡ «ὡραία Γαβριέλλα».

Ἀλλὰ κατὰ τοῦ λέει πὺς οἱ ὑποψίες τοῦ δὲν εἶναι ἀβάσιμες.

Καὶ ὁ κ. Γκουρὸν φεύγει γιὰ τὴν Λυὼν συνοδευόμενος καὶ ἀπ' τὸ γαμπρὸν τοῦ Γκουφφέ τὸν κ. Λανδρό. Ἀλλὰ ὁ τελευταῖος ἀρνείται νὰ παραδεχθῇ ὅτι τὸ πτώμα τῆς Λυὼν ἦταν τοῦ Γκουφφέ. Ἀλλὰ, ὡρισμένες ἀνδείξεις εἰναι νὰ ἀποδείξουν ὅτι τὸ πτώμα ἀνήκει σ' ἕνα Νταντιέ πούχει καὶ αὐτὸς ἐξαφανισθῇ τὸν τελευταῖον καιρὸν.

Καὶ οἱ ἐρευνες ἐξακολουθοῦν. Ὁ Γκουρὸν ἐπιστρέφει στὸ Παρίσι. Ὁ τύπος ὀργιάζει. Ἐπιστρατεύονται ἐπιστάτες. Ἀλλὰ ἡ διοριστικὴ τῶν ἀποδεικνύεται ἐσφαλμένη.

Οἱ ὑπόνοιες στρέφονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λανδρό γιὰ μιὰ στιγμὴ. Παρακολουθεῖται. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ διαγωγή του δὲν εἶναι ἀπολύτως ὁμιλητῆ. Καὶ ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτὸς ἐξαφάνισε τὴν ἀλλήλογραφίαν τοῦ Γκουφφέ, μετὰ τὸ ἐγκλημα, γιὰ νὰ μὴ μάθουν οἱ ἄ-

νεσιές του, οἱ κόρες τοῦ θύματος, δηλαδή, τίς μπαγαμπωνιές τοῦ πατέρα του.

Ἡ δικαιολογία αὐτὴ γίνεται πιστευτὴ ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ ἡ κοινὴ γνώμη ἀρνείται νὰ τὴν παραδεχθῇ.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ καιρὸ ἀναφέρεται γιὰ πρώτη φορά τὸ ὄνομα τοῦ Μισέλ Ἑϋρώ, ἐνὸς ὅχι καὶ τόσο πατρικοῦ ὑποκειμένου, πού ἐξαφανίστηκε καὶ αὐτὸς τὴν ἴδια μέρα μὲ τὸν Γκουφφέ.

Ἀνακρίνον τὴ γυναῖκα του. Καὶ αὐτὴ λέει ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς ἦταν στὰ πρόθυρα χρεωκοπίας καὶ ἐφυγε γιὰ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν γιὰ νὰ ξανακάνῃ περιουσίαν καὶ γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν καταδίωξιν τῶν δανειστῶν του. Ἡ κυρία Ἑϋρώ φαίνεται καλῆς πίστεως καὶ ὁ κ. Ἑϋρώ παύει νὰ ἀπασχολῇ τὴν δικαιοσύνην, προσωρινὰ τοῦλάχιστον, γιὰτὶ κατὰ βάθος ὁ κ. Γκουρὸν δὲν παύει νὰ συγκεντρῶν πληροφορίας.

Ὁ Μισέλ Ἑϋρώ ἀπ' τὴν μιὰ μεριά, τὸ πτώμα τῆς Λυὼν ἀπὸ τὴν ἄλλη, αὐτὰ τὰ δύο ζητήματα θὰ ἐξακολουθήσουν γιὰ καιρὸ νὰ τὸν ἀπασπολοῦν.

Ἐν τῷ μεταξύ καταφθάνει νέα εἰδήσις ἀπ' τὴν Λυὼν. Ὁ Νταντιέ ζῇ καὶ βασιλεύει... Συγχρόνως ἀνακαλύπτονται, σὲ ἕνα γαντάκι, στὴ Λυὼν ἐπίσης, τὰ ὑπολείμματα ἐνὸς μπαούλου σπασμένου σὲ εἰκοσι κομμάτια.

Ὅλος ἐλπίζει ὁ Γκουρὸν ξαναπάῃ στὴ Λυὼν, μαζί μὲ τὸν Λανδρό πάλι. Αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ ἀρνείται ὅτι τὸ εὑρεθὲν πτώμα ἀνήκει στὸ Γκουφφέ. Ἀλλὰ στὸ τέλος ἀναγκάζεται νὰ τὸ παραδεχθῇ.

Μένει τὸ ἄλλο τώρα. Ὁ σπασμὲν βαλίτζα. Ὁ κ. Γκουρὸν φωτογραφίζει ὅλες τίς λεπτομέρειας καὶ μεταφέρει τὰ κομμάτια στὸ Παρίσι. Μόλις ἐπιστρέφει τρέχει στὸ σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Λυὼν καὶ ἐπιθεωρεῖ τὰ βιβλία. Ἐχε γιὰ ὁδηγὸν μιὰ ἐτικέτταν πούταν κολλημένη στὸ μπαούλο. Καὶ ἀνακαλύπτει ἐπιτέλους ὅτι ἡ φορτωτικὴ τοῦ μπαούλου ἐξεδόθη τίς 27 Ἰουλίου, τὴν ἐπομένη, δηλαδή, τῆς ἐξαφάνισεως τοῦ Γκουφφέ.

Ἐξυγίει 105 κιλά καὶ ὁ ἰδιοκτήτης εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ πληρώσῃ πρόσθετο τέλος. Ὁ κ. Γκουφφέ ζύγιζε 80 κιλά ἀκριβῶς καὶ 25 περίπου τὸ μπαούλον ὀδεῖται, μᾶς κάβονται 105 κιλά... Τὸ ἐξαφάνισμα ἐπιβεβαιώ τὶς ὑποψίες τοῦ ἀστυνομικοῦ... Καὶ σκέπτεται πάλι τὸν Μισέλ Ἑϋρώ.

Ὁ μικρογραφιστὴς αὐτὸς κατανόων ἀπ' τὸ Σαιντ-Ἐτιέν καὶ ἤξερε καλὰ τὰ σιδηροδρομικὰ δρομολόγια τῆς Λυὼν. Ἐπὶ φυσικὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πτώμα στὸ Μιλλερό, ἔξω ἀπ' τὴν Λυὼν, ἂν ἦταν ἐνοχος.

Ἐξ ἄλλου λέγεται ὅτι γνωρίζον μὲ τὸν Γκουφφέ, καὶ ὅτι

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ
ΣΕΡΓΙΟΣ
ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟ-
ΛΟΓΙΑΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο οίκος Ντεβαρέν, ήταν τό σπουδαιό-
τερο έμπορικό σπίτι του Παρισιού. Άπα-
σχολουμε ένα πολυάριθμο προσωπικό και
τά κεφάλαιά του έφθαναν εις πολλά έ-
κατομύρια φράγκα. Έπί κεφαλής της
μεγάλης αυτής επιχειρήσεως πού καταγι-
νόταν με την διοικητική και τὸ έμπόριο
των άλκιβρον ήταν μιὰ γυναίκα, ή Κα
Ντεβαρέν, χήρα ένός άλλοτε φούερναρη.
Η χήρα Ντεβαρέν είχε ξεκινήσει από
πολύ χαμηλά, κατώρθωσε, όμως, χάρις
στο έπιχειρηματικό της δαιμόνιο και την
προσωπική της εργασία νά ανεβή πολύ
ψηλά και νά γίνη, την εποχή πού γρά-
φεται ή ιστορία αυτή, μιὰ από τίς με-
γαλύτερες προσωπικότητες του οικονο-
μικού Παρισιού.

Η Κα Ντεβαρέν είχε δυό κόρες την
Ζάν και την Μισελίν. Η πρώτη ήταν
υιοθετημένη. Άτεκνη ή Κα Ντεβαρέν έ-
πι 15 χρόνια είχε υιοθετήσει την Ζάν κό-
ρη εύγενών πού είχαν καταστραφή. Ολί-
γο έπειτα, όμως, γεννούσε την Μισελίν.
Η Κα Ντεβαρέν αγαπούσε την Ζάν,
μιὰ ωραιότερη μελαχροινούλα με γαλανά
μάτια, αλλά έλάτρευε κυριολεκτικώς την
Μισελίν, πού ήτο αίμα της. Μπροστά της
λίγυζε ό άδάστος χαρακτήρας της,
της έκανε όλα της τὰ καπρίτσια και έ-
τορμε γι' αυτήν, γιά την υγεία της.

Τά δυό κορίτσια αγαπούσαν τό ένα τό
άλλο, ή Ζάν όμως ένοιωσε κάποια ζή-
λεια βλέποντας την προτίμηση της μητέ-
ρας της γι' αυτήν. Μιά μέρα, μὴν μπο-
ρώντας νά ύποψέση περισσότερο, έδήλω-
σε ότι θά πήγαινε ταξίδ. στήν Σκωτία.
Ζούσαν εκεί κάτω συγγενείς του πατέ-
ρα της και ή Ζάν έλπιζε νά την κρατή-
σουν κοντά τους. Αύτοί, όμως δεν της
έδειξαν τό ενδιαφέρον πού περίμενε και
ή Ζάν επέστρεψε στο Παρίσι. Στο Λον-
δίνο σέ κάποιο χορό είχε γνωρισθί με έ-
ναν νέον, τον πρίγκηπα Σέργιο Πανίν με
τον όποιο και συνταξίδευσε ως τό Παρί-
σι της. Από εκείνη την ημέρα, ό Σέρ-
γιος Πανίν μπήκε στο σπίτι των Ντεβα-
ρέν και διέμεινε.

Η Κα Ντεβαρέν, είχε σίς εργασίες
της και έναν νέον, πτωχόν, αλλά πολύ
εύστοιχο και εργατικό, τον Πιέρ Ντελα-
ν, τον όποιο έσπούδαζε μηχανικό και
αποστέλλανε στην δουλειά της και τον
Σέργιον καιρό και ακριβώς όταν ή Ζάν
επέστρεψε από την Σκωτία ό Πιέρ έφυ-
γε γιά τό Αλγέριο, όπου έπρόκειτο νά
επιτελέσει ένα έργο πού θά τον καθέλω-
νε πιά όριστικά ως μεγάλω μηχανικό.

Η Κα Ντεβαρέν είχε κι' έναν άνεψιό,
του συζύγου της, τον Σαβινιέν Ντεβα-
ρέν, έναν τύπο κομψού τεμπέλη πού μο-
ναδική του δουλειά είχε νά τραγανίζει
τά χιλιάδικα πού κάθε τόσο ξεσάλωνε
από την θεία του.

Ένα πρωί του Μαΐου ό Σαβινιέν Ντε-
βαρέν παρουσιάσθηκε στο μέγαρο της θεί-
ας του, και ζήτησε νά την ιδί. Όπως,
όμως, εκείνη ήταν άπασχολημένη με τον
υποδιευθυντή του Γενικού Λογιστηρίου
του Κράτους, ό Σαβινιέν πήγε στο γρα-
φείο του κ. Μαρετάλ, ένός από τους ύ-
παλλήλους της επιχειρήσεως και έπιασε
κουβέντα μαζί του γιά νά περάσει ή ώρα.
Οι δυό νέοι συνομιλούν και ό λόγος ερ-
χεται και στον Πιέρ. Ο Σαβινιέν πού
ζήλευε τον νέο μηχανικό, λέγει ότι ά-
πό την αραβωνιαστική του, γιάτι έ-
δω, κάποιος άλλος νεαρός προσπαθεί νά
του την κλέψει.

Ο Μαρετάλ χαρακτηρίζει θυμωμένος
ως συκοφαντία όλα αυτά και λέγει ότι
ό Σέργιος Πανίν— γιάτι περί αυτού έ-
πρόκειτο— είχε νά φανή τρεις εβδομάδες
από τό σπίτι. Καί γιά ν' αλλάξουν κου-
βέντα, ό Μαρετάλ, μιλεί γιά την Ζάν.
Κάποιος θαθύπλωτος φίλος του σπιτιού,
θαθύπλωτος όσο και τσιγκούνης ό τρα-
πεζίτης Καϊύρολ, την είχε ζητήσει σέ γά-
μο, αλλά ή Ζάν άγνωστο γιάτι δεν δε-
χτηκε.

Ο τραπεζίτης, όμως, είναι επίμονος
άνθρωπος και ή άρνησις της Ζάν δεν θά
τον άποφύλιση. Καθώς μιλούσαν, έμφανί-
ζεται ή Κα Ντεβαρέν. Ο Σαβινιέν όπως
συνήθως, άρχίζει πάλι νά της μιλά γιά
τά μεγαλεπήβολα σχέδιά του, ή Κα Ντε-
βαρέν, όμως, τον έξαποστέλλει άφού
πρώτα τον έφωδίασε μ' ένα καλό χαίμα-
τικό ποσόν. Σέ λίγο επισκέπτεται την Κα
Ντεβαρέν ό τραπεζίτης Καϊύρολ. Δεν έρ-
χεται αυτή την φορά γιά τον έαυτό του
αλλά γιά κάποιον άλλον: τον Πρίγκηπα
Σέργιο Πανίν. Έχει γνωρισθί έν τώ
μεταξύ μαζί του καλά και έρχεται νά με-
σολαβήσει γιά νά του δώσει ή Κα Ντε-
βαρέν την Μισελίν, ή όποια έχει άρχεισει
ήδη νά συμπαθή τον όραίο πρίγκηπα.

Η Κα Ντεβαρέν όμως, δεν θέλει νά
άκούση τίποτε και δηλώνει ότι ή Μισε-
λίν είναι αραβωνιασμένη με τον Πιέρ
Ντελαν. Η Μισελίν όμως, την όποια
καλεί λίγο έπειτα της δηλώνει ότι αγαπά
τον πρίγκηπα και με δάκρυα στα μάτια
την παρακαλεί νά δώσει την συγκατάθεσή
της. Η Κα Ντεβαρέν ύποχωρεί πούς
στην μὴν διαμνήν όμως του πρίγκηπος νά
φύγη γιά λίγον καιρόν από την Γαλλία
και θάχη μετά την επάνοδό του την δρι-
στην άπάντησή. Ο πρίγκηψ φεύγει ά-

μέσως γιά την Άγγλία.

Η Κα Ντεβαρέν γράφει τότε τού Πι-
έρ, ότι αν δεν θέλη νά δειή στην έπι-
στροφή την Μισελίν παντρεμένη με κα-
νένα άλλον, νά επιστρέψη άμέσως στην
Γαλλία. Στέλνει τό γράμμα στο ταχυδρο-
μείο και ξαπαρρίζει την δουλειά της, σαν
νέ μην συνέβη τίποτε.

3ον

ΤΗΝ ίδια ημέρα πού συζητούσε ή
κυρία Ντεβαρέν με τον άνεψιό
της Σαβινιέν μέσα στο γραφείο
του Μαρετάλ, έληγε και ή προ-
θεσία πού είχε τάξει στον πρίγκηπα
Σέργιο γιά νά του δώσει την άπάντησή
της. Οι τρεις εβδομάδες είχαν περάσει.
Και πόσο γρήγορα σ' αλήθεια. Ο ά-
σχημος τρόπος με τον όποιο είχε μετα-
χειρισθί λίγην ώρα πριν τον υπάλληλο
του ύπουργείου, ήταν αποτέλεσμα της
νευρικότητος στην όποια βρισκόταν. Ο
κτώ ημέρες τώρα περίμενε άνυπόμονα
πρωί και βράδυ την επιστροφή του Πιέρ
Ντελαν από την Τύνιδα. Εκείνος όμως
δεν φαινόταν. Άναγκασμένη νά δώσει ή
πρωτόδικη μιάν άπάντησι στον πρίγκη-
πα Σέργιο, άφού είχε δώσει τον λόγο
της, άνυπομονούσε νά συναντηθί με τον
άλλο νέο, πού τον αγαπούσε σαν παιδί
της και πού τον είχε διαλέξει μόνη της
γιά σύζυγο της Μισελίν. Σαν δεν έρχό-
ταν όμως, σκέφθηκε νά ζητήσει μιάν και-
νούργια προθεσία από τον πρίγκηπα.

Νά γιά πού λόγους ήθελε νά είδοποίηση
τον Καϊύρολ νά περάσει νά τον ιδί και
γιάτι χάρηκε όταν τον είδε νά μπαίνει
μέσα στο γραφείο του Μαρετάλ. Έρχό-
ταν ακριβώς στην κατάλληλη ώρα. Τό
πρόσωπό του είχε την έκφρασι ανθρώπου
πού φέρνει σημαντικά νέα. Άφού χαιρέ-
τησε την κυρία, γύρισε κι' έρριξε μιάν
ματιά πρὸς τον Μαρετάλ, θέλοντας νά
της δώσει νά καταλάβη ότι ή παρουσία
του ήταν περιττή. Η κυρία εκτάλαβε
και κάνοντας μιάν χειρονομία άδιαφορίας,
είπε αποφασιστικά:

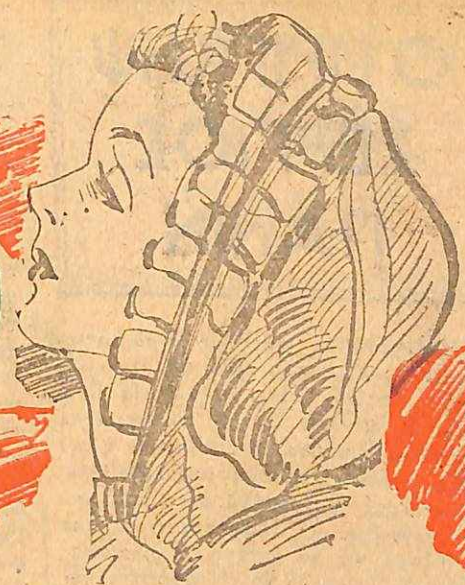
— Μπορείτε νά μιλήσετε ελεύθερα
μπροστά στον Μαρετάλ. Γνωρίζει όλες
μου τίς υποθέσεις, όπως και εγώ.
— Ακόμη και αυτήν γιά την όποια
ήρθα σήμερα; ρώτησε ό Καϊύρολ με έκ-
δηλο έκπληξι.
— Ακόμη και αυτήν, απήντησε ή κυ-
ρία Ντεβαρέν. Ήταν ανάγκη νά έχω
γύρω μου κάποιον με τον όποιο νά μπο-
ρώ νά συζητώ γι' αυτό τό ζήτημα. Δια-
φορετικά θά έσκαζα. Λοιπόν, λέγετε ε, τι
έχετε νά ειπείτε. Ο πρίγκηψ;

— Ναι, γιά τον πρίγκηπα πρόκειται,
είπε τότε ό Καϊύρολ και πρόσθεσε μ' ένα
βρος πού δεν ήταν ούτε σοβαρό, άλλ' ού-

τε και κομικό: Ο Πιέρ έφθασε.
Η κυρία Ντεβαρέν πετάχθηκε επάνω.
Τό πρόσωπό της κοκκίνισε από χαρά, τά
μάτια της έλαμψαν και ένα φαρδύ χαμό-
γελο άφισε νά έκφρασθί έ,τι αισθανόταν
αυτήν την στιγμή.
— Έπί τέλους, φώναξε, ήταν καιρός.
Πού είναι τον ύμω; Άπό πού πληροφο-
ρηθήκατε την επιστροφή του;
— Έντελώς τυχαίως, είπε ό Καϊύρολ.
Είχα πάει γι'ός γιά κυνήγι στο Φοντα-
νεμπλά και γύρισα σήμερα τό πρωί με
τό τραίνο. Καθώς έκανα νά βγω από τον
σταθμό, μόλις φθάσαμε στο Παρίσι, βρέ-
θηκα άπέναντι σ' έναν ψηλό νέο με γέ-
νεια, πού μόλις με είδε, φώναξε: «Εί!
Καϊύρολ!» Ήταν ό Πιέρ. Δεν τον άνε-
γνώρισα, παρά μόνον από τη φωνή του.
Αυτή ή γενειάδα και τό χρώμα του προ-
σώπου του πού έχει γίνη σχεδόν μαύρο,
τον έχουν αλλάξει φοβερά. Μοιάζει σχε-
δόν σαν Άφρικανός.

ΠΑΝΙΝ

ΓΕΡΡ. ΟΝΕ

τε και κομικό: Ο Πιέρ έφθασε.

Η κυρία Ντεβαρέν πετάχθηκε επάνω.
Τό πρόσωπό της κοκκίνισε από χαρά, τά
μάτια της έλαμψαν και ένα φαρδύ χαμό-
γελο άφισε νά έκφρασθί έ,τι αισθανόταν
αυτήν την στιγμή.

— Έπί τέλους, φώναξε, ήταν καιρός.
Πού είναι τον ύμω; Άπό πού πληροφο-
ρηθήκατε την επιστροφή του;

— Έντελώς τυχαίως, είπε ό Καϊύρολ.
Είχα πάει γι'ός γιά κυνήγι στο Φοντα-
νεμπλά και γύρισα σήμερα τό πρωί με
τό τραίνο. Καθώς έκανα νά βγω από τον
σταθμό, μόλις φθάσαμε στο Παρίσι, βρέ-
θηκα άπέναντι σ' έναν ψηλό νέο με γέ-
νεια, πού μόλις με είδε, φώναξε: «Εί!
Καϊύρολ!» Ήταν ό Πιέρ. Δεν τον άνε-
γνώρισα, παρά μόνον από τη φωνή του.
Αυτή ή γενειάδα και τό χρώμα του προ-
σώπου του πού έχει γίνη σχεδόν μαύρο,
τον έχουν αλλάξει φοβερά. Μοιάζει σχε-
δόν σαν Άφρικανός.

— Τί σάς είπε; ρώτησε άνυπόμονα ή
κυρία Ντεβαρέν;

— Τίποτα. Μού έσφριξε τό χέρι. Με
κύτταξε γιά λίγο με ένα παράξενο βλέμ-
μα. Ήταν φανερό ότι κάποια έρώτησις
κρεμόταν από τά χείλη του. Δεν την
πρόφερε, αλλά μπόρεσα φυσικά νά την
μαντέψω. Φοβήθηκα μήπως, άνοίγοντας
μαζί του συζητήσει, τού έλεγα κάτι πού
δεν θά ήταν σύμφωνο με τίς σκέψεις σας,
γι' αυτό και τον άπεχαίριση όσο πού
γρήγορα μπορούσα.

— Πότε συνέβη-
σαν αυτά;

— Πρὸ μιᾶς ώρας
περίπου. Μόλις γύρι-
σα στο σπίτι μου,
βοήθα τον Σέργιο
Πανίν πού με περι-
μενε. Θέλησε νά έο-
θη μαζί μου ως έδω
γιά νά άκούση την
άπάντησί σας. Έλ-
πίζω ότι δεν θά φα-
νίητε άσυνεπής άπέ-
ναντί του.

Η κυρία Ντεβαρέν
σούφρωσε τό μέτωπό
της.

— Δεν θέλω νά τον
ιδώ άμέσως, είπε με
ύφος άποφασιστικό.
Πού τον άφίσατε...;

— Κάτω στον κή-
πο. Σταμάτησε γιά
νά χαιρετήσει τις δυό
νά χαιρετήσαν άκριβώς
σκόδντουσαν αυτή ή
και.

Την ίδια στιγμή άκούσθηκαν από τον
κήπο δυνατά, χαρούμενα γέλια, σαν νά
ήθελαν νά επίθεσθαι στους λόγους
του Καϊύρολ. Ήταν τό γέλιο της Μισε-
λίν πού ήταν χαρούμενη και εύτυχισμένη
ξαναβλέποντας ύστερα από τρεις όλόκλη-
ρες έβδομάδες τον πρίγκηπα. Η κυρία
Ντεβαρέν πλησίασε στο παράθυρο και
έρριξε μιάν ματιά στον κήπο. Τά δύο κο-
ρίτσια καθόντουσαν στις πλεχτές πολυ-
θρόνες και άκούγαν με μεγάλο ενδιαφέ-
ρον τά όσα τους διηγόταν ό Πανίν. Ο
ήλιος χρύσιζε τά όρνια ξανθά μαλλιά
της Μισελίν, κάνοντάς την άκόμη πού ω-
μορφη από έ,τι ήταν. Ο Σέργιος Πανίν
στεκόταν μπροστά της και μιλούσε σέ
ζωηρό τόνο. Τά μάτια της Μισελίν ήταν
καρφωμένα επάνω του. Φαινόταν εύτυ-
χισμένη πού υπορούσε ύστερα από τρεις
εβδομάδες νά τον ξαναβλέψη και νά ξα-
νακούη την φωνή του. Η Ζάν, καθισμέ-
νη δίπλα της, δάγκωνε νευρικά ένα κα-
τακόκκινο γαρύφαλλο πού κρατούσε στα
χέρια της. Τά χείλη της φαινότουσαν

σαν νά ρουφούσαν αίμα μέσα από τό λου-
λούδι.

Η κυρία Ντεβαρέν απομακρύνθηκε ά-
πό τό παράθυρο γιά νά μη βλέψη της
σκηνή αυτή. Τό πρόσωπό της πού είχε
φωτισθί γιά μιάν στιγμή στο άκουσμα
της επιστροφής, είχε πάρε: τώρα πάλι
την έκφρασι της φροντίδας. Έμεινε γιά
λίγο σκεπτική, σαν νά έπαρνε σοβαρές
αποφάσεις και ύστερα, γυρίζοντας πρὸς
τον Καϊύρολ, ρώτησε:

— Πού μένει ό Πιέρ;
— Στο ξενοδοχείο του Αρδύρου, απή-
τησε ό τραπεζίτης.

— Θα πάω, νά τον συναντήσω.
Χτύπησε δυνατά ένα κουδούνι και μί-
λις έμφανίσθηκε ένας ύπηρετής, τού φώ-
ναξε:

— Τό καπέλλο μου, τό παλτό μου και
τό άμάξι.

Ένα λεπτό άργότερα, έδωκανε από τό
δαμάτιο, άφίνοντας μόνους τον Καϊύρολ
και τον Μαρετάλ. Οι δύο άνδρες έμειναν
γιά λίγο σιωπηλοί. Έστρεψε άρριστε νά
μιλή πρώτα ό Καϊύρολ, λέγοντας:

— Όστε ή κυρία
σας είχε μιλήσει γιά
τό ζήτημα. Πως δεν
μού κανατε ποτέ λό-
γο γι' αυτό;

— Ναι, έ,τι δεν θά
ήμουν άξιος της έα-
πιστοσύνης της, αν
δούλησκα τό όσα
μού έμπιστεύεται.

— Μ' άρέσει;
— Όχι πάντως με
σας. Η στάσις πού
κατάλατε στην υπό-
θεσι αυτή, μου τό ά-
πηγόρευε. Πήρατε
τό μέρος του Σέργιου
Πανίν.

— Και σεις είπα-
στε με τό μέρος του
Πιέρ Ντελαν;

— Δεν είμαι με τό
μέρος κανέναν. Είμαι
έναν απλός υπάλλη-
λος καθώς γνωρίζετε
και δεν μου έπιτρέ-
ται νά έχω γνώμη.

— Μή προσπαθή-
τε...

Μιά ακόμη σκηνή από τό φιλμ «Σέργιος Πανίν»: Η Κα Ντεβαρέν
(Φρανσουά Ροζά) με τίς κόρες της Ζάν (Ανρί Ραίλ) και Μισελίν
(Σύλβια Μπατλίν).

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

να με ξεγελάσετε, γιατί δεν θα το κατορθώσετε. Γνωρίζω πολύ καλά ότι εξασκείτε μεγάλη επιρροή επάνω στην κυρία Ντεβαρέν. Το γεγονός ότι σας εμπιστεύθηκε ένα τέτοιο ιδιαίτερο μυστικό, είναι ή πιο τρανή απόδειξη. Καθώς καταλαβαίνετε, πρόκειται να έχουμε εδώ μέσα πολύ σοβαρά γεγονότα. Ο Πιέρ επέστρεψε από την Τουνίδα για να ζητήσει τα δικαιώματά του ως επίσημος αραβωνιαστικός και ή δεσποινίς Μισελίν αγαπάει τον πρίγκηπα Σέργιο. Θα δημιουργηθεί ένα ζήτημα που θα συνταράξει τον οίκο Ντεβαρέν. Θα γίνει μάχη. Και επειδή οι αντίπαλοι είναι σχεδόν ισόδυναμοι, προσπαθώ να κερδίσω όπαδούς για τον υποψήφιό μου. Περιπτώ να σας αναφέρω ότι έχω ταχθεί με το μέρος του έρωτος. Η δεσποινίς Ντεβαρέν αγαπάει τον πρίγκηπα Σέργιο. Γι' αυτό ορκίζομαι. Η Μισελίν θα με ευγνωμονήσει άμα την βοηθήσω για να τον πάρει και θα με βοηθήσει κι' αυτή για να αποκτήσω την δεσποινίδα Ζάν Σερναι. Αν θέλετε να ακούσετε την συμβουλή, ταχθείτε και σεις με το μέρος του πρίγκηπου και πείτε καλά λόγια γι' αυτόν στην κυρία Ντεβαρέν. Όταν γίνει αργότερα κύριος εδώ μέσα, θα σας το γνωρίσει.

Ο Μαρετάλ άκουγε τον Καϊούρολ χωρίς να λέει λέξη. Το πρόσωπό του δεν έπρόδινε καθόλου αυτά που σκεπτόταν. Κυττούσε μόνο τον τραπέζιτη κατόματα και το κύτταγμα αυτό φαινόταν να ενοχλήσει φανερά τον φίλο του πρίγκηπου. Μόνο αφού τελείωσε αυτός, άρχισε να λέει ο Μαρετάλ με φωνή ήρεμη και αποφασιστική:

—Θα άγνοητε φαίνεται, κύριε Καϊούρολ, υπό ποιες συνθήκες ήρθε εδώ μέσα. Νομίζω ότι, μια και μάς εδόθη αυτή η ευκαιρία, αξίζει τον κόπο να το μάθετε. Είχα προσπαθήσει δέκα φορές να δημιουργήσω κι' εγώ κάτι και είχα αποτύχει άλλες τόσες φορές. Είχα φθάσει πια στο τελευταίο όριο των δυνάμεών μου. Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν άρκετη δύναμη και ενεργητικότητα για να υπερνικήσουν όλες τις αναποδιές και τα εμπόδια στην ζωή. Σεις είσατε ένας από τους ανθρώπους αυτούς. Έγώ δεν είμαι. Οι αναποδιές με τσάκισαν. Ο άγων με είχε μεταβάλει σε σωστό έρείπιο. Βρισκόμουν πια στο τέλος της αντοχής μου και λογάριάζα να κάνω το τελευταίο πράγμα που μου άπομνε, να δώσω τέρας στην ζωή μου. Σ' αυτή την κατάσταση βρισκόμουν την ημέρα που βρέθηκε στον δρόμο μου ο Πιέρ. Είχα σταν συμμαθητάι στο κολέγιο. Προχώρησα προς το μέρος του για να τον χαιρετίσω, αν και ντρέπομουν για τα χάλια του. Τέλος όμως το απέφασα. Στην αρχή δεν με ά-

νεγνώρισε. Μόλις του είπα όμως το όνομά μου, με αγκάλιασε μέσα στην μέση του δρόμου, χωρίς να ντραπή τα κουρέλια που φόραγα. Του διηγήθηκα με λίγα λόγια την κατάσταση μου και τότε θέλησε να πάμε άμέσως μαζί σ' ένα κατάστημα για να μου αγοράσει ρούχα. Δεν χρειάζομαι ρούχα, του είπα. Εκείνο που μου λείπει, είναι ή δουλειά. Δουλειά, άπλητησε ο Πιέρ. Ποιος θα δεχθώ να σε προσλάβω όταν σε ιδώ σ' αυτήν την κατάσταση; Και χωρίς να περιμένη την απάντησή μου, έβγαλε το δλοκαίνουργο παλτό που φορούσε και με ανάγκασε να το φορέσω για να κρύψω τα κουρέλια που φορούσα. "Υστερα με παρουσίασε στην κυρία Ντεβαρέν και δυο ημέρες αργότερα έπιασα δουλειά εδώ μέσα. Καθώς βλέπετε, αυτό το λίγο που κατώρθωσα να είμαι, το οφείλω στον Πιέρ. Στάθηκε για μένα περισσότερο κι' από φίλος ακόμη. Στάθηκε σαν αδερφός μου. Τι θα σκεπτόσασταν για μένα αν ύστερα απ' όλα αυτά ακολουθούσα την συμβουλή που μου δώσατε προ όληγου;

Ο Καϊούρολ βρέθηκε σε μεγάλη άμηχανία. Μη γνωρίζοντας τί άλλο να κάνει, άρχισε να χαϊδεύει τα γένεα του. Σκέφθηκε κάμποσην ώρα και ύστερα άπλητησε, σαν να ήθελε να δικαιολογήσει τον εαυτό του:

—Πρέπει να ομολογήσω ότι οι αντιρρήσεις σας είναι πολύ λεπτές. 'Αλλά...

—'Αλλά; είπε με ανυπομονησία ο Μαρετάλ.

—'Αλλά φοβάμαι πως ό,τιδήποτε και αν κάνετε έναντι του πρίγκηπου Σεργίου, δεν θα σας ωφελήσει.

—Ποιόν; 'Αλλά όπως και αν έρθουν τα πράγματα, θα έχω πάντοτε να εκπληρώσω μια ύψηλη αποστολή.

—Δηλαδή;

—Δηλαδή, να παρηγορήσω τον φίλο μου Πιέρ Ντελαρ που θα είναι το θύμα έλλης της υποθέσεως και να το αποδείξω ότι δεν είναι ο κόρηος τόσο κακός, όσο θα είχε κάθε δικαίωμα να τον φαντασθώ.

—Και στο μεταξύ θα κάνετε, ότι περνάει από το χέρι σας για να τον βοηθήσετε;

—Σας εξήγησα ότι δεν μου είναι δυνατόν να φερθώ διαφορετικά.

—Καλά, καλά. Βλέπω ότι είσατε αποφασισμένος να πάρετε το μέρος του πιο αδύνατου. Το βρίσκω σ' αλήθεια ύπεροχο.

Τα τελευταία λόγια του Καϊούρολ ήταν γεμάτα ειρωνεία. Για τον λόγο αυτό, του άπλητησε και ο Μαρετάλ κάπως σκληρά:

—Μπορεί να σας φαίνεται περίεργο, είπε, αλλά πάντως είναι πολύ τίμιο. Η άποψή μου είναι ίσως περίεργη, αλλά σ' αυτό δεν φταίω εγώ.

Ο Καϊούρολ στριφογύρισε λίγο επάνω στα τακούνια του, έκανε δυο βήματα προς την έξοδο και ύστερα, γυρίζοντας πάλι προς τον Μαρετάλ, του έδωσε το χέρι του, λέγοντας:

—Όπως κι' αν είναι, δεν υπάρχει λόγος να τα χάλιασμε μεταξύ μας.

Ο Μαρετάλ τον άφισε να απαντήσει λέξη.

—Νά ένας άνθρωπος που δεν θα καταφέρει τίποτα στην ζωή του, μουμυώ-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Ο Πιέρ Ντελαρ δεν μπορούσε να πιστέψει ότι βρισκόταν πάλι στο Παρίσι. Από την στιγμή που είχε πάρει το γράμμα της κυρίας Ντεβαρέν, δεν ένοιωσε άλλη επιθυμία, παρά πως να βρεθώ μιά ώρα γρηγορότερα στην πρωτεύουσα. Τώρα όμως αισθανόταν κάποιον άριστο σόβο. "Όσο πλησίαζε ή ώρα που θα μάθαινε τί είχε συμβεί, τόσο περισσότερο προσπαθούσε να την αναβάλει. Κάποια περίεργη προαισθήσις του έλεγε ότι ή ύποδοξη που θα του έκανε ή μηνηστή του, δεν θα ήταν καθόλου ένδουσιαστική. Τα δικαιώματα που είχε ως αραβωνιαστικός της, αντί να του δίνουν άρρος, τον έκαναν να ντρέπεται ακόμη περισσότερο.

Η μόνη ιδέα που κυριαρχούσε στη σκέψη του, ήταν ότι ή Μισελίν ξυνούσε την ύποχρεωσι που είχε αναλάβει απέναντί του. Και ή ιδέα αυτή έκανε τον αίμα του να άνεδαίνη στο κεφάλι του.

Η μόνη του παρηγοριά στις δύσκολες αυτές στιγμές ήταν το γράμμα της Ντεβαρέν. Μ' όλο που ήταν πολύ σύντομο και πολύ δυσάρεστο, δεν άφινε την παραινική αμφιβολία ότι ή μητέρα της Μισελίν τον θεωρούσε ως τον αραβωνιαστικό της κόρης της και ότι δεν ένοιούσε να δεχθώ κανέναν άλλον στην θέση του. 'Αλλά ή Μισελίν; Πώς μπόρεσε να τον ξεχάσει τόσο γρήγορα;

Μέσα από το μυαλό του ξαναπέρασε όλη ή παιδική τους ήλικία, όλοι οι άφελεις όρκοι πίστωσης που του έδινε ή μικρούλα και άθωα Μισελίν. Σήμερα όμως δεν τον αγαπούσε πιά. Το έδεβαί-ωνε ή ίδια ή μητέρα της.

Όταν φθάνοντας στο Παρίσι αντίκρισε τον Καϊούρολ ο Πιέρ θέλησε να του φωνάξει: «Καϊούρολ. Προς Θεού. Πέστε μου τί συμβαίνει; Χάθηκε κάθε έλπίς για μένα;» Ντράπηκε όμως να προδώσει την αγωνία που τον βασάνιζε ή ίσως και να φεβήθηκε μήπως άκουγε από το στόμα του Καϊούρολ την τραγική αλήθεια ότι ήταν όλα πιά χαμένα. Ο θόρυβος του Παρισιού, ο πυρετός που τον βασάνιζε ύστερα από μια βραδιά άρρώστια που είχε περάσει στην 'Αφρική και ή άδελαιότης που είχε για το ζήτημα της μηνηστής του, τον έκαναν να μη μπορεί να συγκεντρώσει τις σκέψεις του. Φώναξε ένα άμάξι για να τον πάει από τον σταθμό ως το ξενοδοχείο και καθώς περνούσε μπροστά από την εκκλησία του 'Αγίου Παύλου θυμήθηκε ότι λίγα χρόνια πριν κόντεψε να σκοτωθεί στο ίδιο μέρος από μια έκρηξη που είχε συμβεί.

«Πόσο πιο καλά θα ήταν να είχα σκοτωθώ τότε, συλλογίστηκε».

Η Μισελίν θα έλλαιγε για τον χαμό του και δεν θα περνούσε σήμερα την μεγάλη αυτή άγωνία. Σιγά-σιγά άρχισε να φαντάζεται ότι είχε πεθάνει σ' αλήθινά. Νόμιζε ότι είδε μπροστά στην εκκλησία μια νεκρική πομπή, άκουγε πένθιμα τραγούδια και το άμάξι του φαινόταν σαν το φέρετρό, μέσα στο οποίο τον είχαν κλεισμένο. Κάποια μυστηριώδης φωνή του έλεγε:

«'Αφού ή Μισελίν θα παντρευθώ μ' έναν άλλο, έσύ είσαι πεθαμένος».

Τίναζε το κεφάλι του δυο-τρεις φορές

πέρα-δωθε, για να διώξει τον τρομερό αυτόν εφιάλτη, αλλά στάθηκε αδύνατο. Η πένθιμη λειτουργία άνηχοις πάντοτε δλοκάθαρα σ' αυτιά του και άγνωστα, άδιάφορα πρόσωπα παρακολουθούσαν την κηδεία του. "Αρχισε να μετρά ή νάρια του δρόμου για να άφοσιωθεί το μυαλό του κάπου άλλο. "Ένα, δυο, τρία, τέσσερα..." Του άχκου. 'Αφού ή Μισελίν θα παντρευθώ με άλλον, έσύ είσαι πεθαμένος», μουμούριζε ή μυστηριώδης φωνή. "Αρχισε να φοβάται ότι θα παλάβωνε. "Ενοιωσε έναν δυνατό πόνο να σουβλιζή το κεφάλι του, φθάνοντας βαθειά-βαθεία ως μέσα στο μυαλό. Του έρχόταν να κλάψη, να φωνάξει.

Το άποτομο σταμάτημα του άμαξιού μπροστά στο ξενοδοχείο, τον έβγαλε από την δυσάρεστη αυτή κατάσταση. Ο γκρομ του ξενοδοχείου άνοιξε την πόρτα και ο Πιέρ κατέβηκε από το άμάξι, χωρίς να καταλαβαίνει καλά-καλά τί γύρευε εκεί. Περπατούσε έντελως μηχανικά, σαν άποδλακωμένος, ακολουθώντας τον μικρό γκρομ που πήγαινε μπροστά με τις βαλίτσες του. Τον ώδηγούσε σ' ένα δωμάτιο στο δεύτερο πάτωμα, μικρό, στενόχωρο και μύλλον κακοεπιπλωμένο. Μόλις βρέθηκε εκεί μέσα, θυμήθηκε ότι άλλες φορές, όταν έρχόταν στο Παρίσι, έμενε πάντοτε στο μεγάλο των Ντεβαρέν, όπου τον δεχόντουσαν σαν άνθρωπο του σπιτιού.

Η αντίθεσις αυτή τον έκανε να συνέλθω κάπως. Η ιδέα ότι θα άναγκαζόταν στο εξής να ζή μόνος, μέσα σε άφιλόξενο περιβάλλον, τον έκανε να σκεφθώ ότι έπρεπε να άγωνισθώ για να άνακτήσει τα δικαιώματά του ήθελε να του κλέψη κάποιος άλλος. Ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα, σκούπισε βιαστικά το πρόσωπό του έρσια-ίσια για να βγάλει από πάνω τις μουτζούρες του τραίνου και ύστερα βγήκε από το ξενοδοχείο βιαστικός και άφυσισμένος να άγωνισθώ. Φώναξε ένα άμάξι που περνούσε και έδωσε στον άμαξά την διεύθυνσι του μεγάρου Ντεβαρέν. Έπρεπε να άγωνισθώ. Ήταν ζήτημα τιμής γι' αυτόν.

Καθώς περνούσε από την Πλάς ντε λά Κονκόντ, διαστωρόθηκε μ' ένα ιδιωτικό άμάξι. Άνεγνώρισε από την στολή του άμαξά το άμάξι των Ντεβαρέν και έσκυψε έξω για να ιδώ ποιόν μετέφερε. Η κυρία Ντεβαρέν καθόταν μέσα στο βάθος του άμαξιού και έτσι δεν τον είδε. Για μια στιγμή σκέφθηκε να γυρίσει και να ακολουθήσει το άμάξι της κυρίας Ντεβαρέν. "Υστερα όμως συλλογίστηκε ότι δεν τον ενδιέφερε τόσο πολύ ή κυρία όσο ή Μισελίν. Αύτην έπρεπε να συναντήσει. Από αυτήν και μόνον εξηράτο το πάλι.

"Αν περνούσε θα το είχε κάνει, χωρίς να τον μητέρας θά το είχε κάνει, χωρίς να τον καλέσει μ' αυτό το σύντομο γράμμα για να γυρίσει. Άφισε λοιπόν το άμάξι να τραβήξω μπροστά στο μεγάλο της Ροβουίν-Ντομινί.

Η Μισελίν και ή Ζάν καθόντουσαν ά-

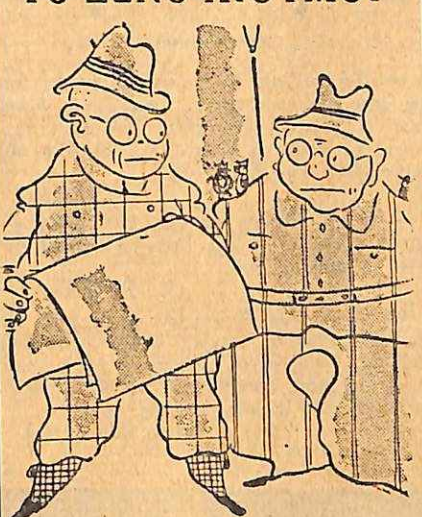
κόμη στον κήπο και απέναντί τους στεκόντουσαν ο πρίγκηψ Σέργιος και ο Καϊούρολ που άπελάμβαναν την όμορφιά και χάρη των δυο κοριτσιών.

Τα βήματα του Πιέρ που έτριζαν επάνω στο χαλίχι τους έκαναν όλους να γυρίσουν και να κοιτάζουν προς το μέρος του. Φθάνοντας μπροστά στην μικρή συντροφιά, έβγαλε το καπέλλο του και ύποκλήθηκε εύγενικά. "Ένα μελαγχολικό χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπό του και ύστερα είπε:

—'Αλλά λοιπόν τόσο πολύ, ώστε πρέπει να σας είπω το όνομά μου για να με γνωρίσετε;

Στο άκουσμα αυτών των λόγων, ή Μισελίν πετάχθηκε επάνω. Το πρόσωπό της έγινε κάτασπρο σαν τον γιακά του φορέ-

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΜΙΑ ΔΥΣΙΣ

—Οι δουλειές δεν πήγαιναν καλά. τα λεπτά των μετόχων κινδύνευαν, ο διευθυντής, λοιπόν, θεώρησε καλύτερο να τα πάρει και να φύγει.

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

—"Όστε, σοβαρώς, το νέο φόρεμά μου σ' άρέσει πολύ;
—Μά, ναι, άγάπη μου.
—Τότε, δεν θα το φορέσω. Έχω παρατηρήσει πως ό,τι άρέσει σε σενα, δεν άρέσει σε κανέναν άλλο!"

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΣΕΡΓΙΟΣ ΠΑΝΙΝ

ματός της. Τρέμοντας σ' όλο της το κορμί και με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, πήγε και στάθηκε μπροστά του βουβή και παγωμένη. Δεν μπορούσε ν' άρθρώσει λέξη, αλλά τα μάτια της έμεναν καρφωμένα επάνω του. Ήταν ο Πιέρ, ο παιδικός της σύντροφος και όμως είχε αλλάξει τόσο, ώστε λίγο έλειψε να μη τον γνωρίσει.

'Αδυνατισμένος από τις κακουχίες, έσως και από την στενοχώρια, μαυριέμενος από τον ήλιο, με το πρόσωπο γαρνιρισμένο από μια μαύρη γενειάδα, φαινόταν πολύ πιο άνδρας από πρίν. Στο άριστο πέτο του σακακιού του φορούσε μια μικρή, στενή, χρωματιστή ταινία. Πρίν φύγει δεν την είχε. Ήταν κάποιος παράσημο που του είχαν άπονείμει για τις εξαιρετικές υπηρεσίες που είχε προσφέρει. "Έμενε κι' αυτός εκεί άκίνητος, χωρίς να προφέρει λέξη. Περίμενε φυσικά ότι ή Μισελίν θα τον υποδεχόταν ψυχρά. 'Αλλά δεν μπορούσε ποτέ του να φαντασθώ ότι δεν θα τον άνεγνώριζε. Ο Σέργιος κυττούσε επίσης με κατάπληξι τον ξένο.

Πρώτη ή Ζάν έλυσε την σιωπή. Σηκώθηκε από την καρέκλα της, πλησίασε τον Πιέρ και προτεινώντας το μέτωπό της του είπε:

—Δεν θα φιλήσεις τους παληούς σου φίλους;

Δυο δάκρυα εύγνωμόνης κατακλύσαν από τα μάτια του Πιέρ επάνω στα μαλλιά της Ζάν, καθώς έσκυψε για να την φιλήσει. Την ίδια στιγμή έπεσε στην άγκαλιά του και ή Μισελίν, χωρίς να σκεφθώ καλά-καλά τί έκανε. Η κατάσταση άρχισε να γίνεται εξαιρετικά δυσάρεστη για τον Σέργιο. Ο Καϊούρολ το άντελήφθη και χωρίς να χάσει καιρό, γύρισε προς το μέρος του, λέγοντας:

—Ο κύριος Πιέρ Ντελαρ. Ένας παιδικός φίλος της δεσποινίδας Ντεβαρέν, σχεδόν άδελφός της.

"Υστερα γύρισε προς τον Πιέρ και είπε απλώς:

—Ο πρίγκηψ Σέργιος Πανίν.

Οι δυο άνδρες άλληλοκωτάχθηκαν. Ο πρίγκηψ έριξε προς τον Πιέρ μια ματιά άφ' ύψηλου.

(Η συνέχεια στο επόμενο).

‘Η νεωτέρα αεροπόρος της Γαλλίας

Η αεροπορία είναι το μόνο ίσως επάγγελμα στο οποίο οι γυναίκες βρίσκονται απόλυτα εξισωμένες με τους άνδρες και αγωνίζονται να επιτύχουν επιδόσεις όμοιες με αυτούς.

Τα ρεκόρ που έχουν καταρρίψει τα τελευταία χρόνια, δεν υστερούν καθόλου από τα καταρριφθέντα ανδρικά ρεκόρ. Και ειδικά το ρεκόρ των ρωσίδων αεροπόρων είναι το πιο γαλαταμωμένο.

Δυστυχώς, και αυτό μας δίδεται εφ'καίρεια να το πούμε ύστερα απ' την δυσάρεστη ιστορία της Άμυ Τζόνσον, αεροπόρου απ' τις πιο δυνατές, η οποία αναγκάζεται να εγκαταλείψει την αεροπορία γιατί δεν προσλαμβάνεται πια, αφού το επάγγελμα της αεροπόρου, δεν είναι και πολύ συμφέρον για τις γυναίκες, μα και δεν μπορούν να προσληφθούν ούτε ως πιλότοι νοσημάτων, ούτε ως πιλότοι

‘Η δης Σανό

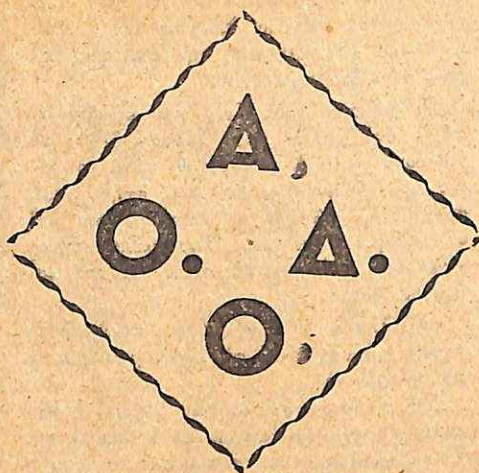
δοκιμαστικών πτήσεων, ούτε ως στρατιωτικοί πιλότοι.

Αλλά οι δυσκολίες αυτές δεν αποθαρρύνουν τις γυναίκες, πράγμα που δείχνει πως είναι περισσότερο σταθερές και λιγότερο επιπόλαιες απ' ό,τι έχουμε συνείδηση να πιστεύουμε.

Και να σήμερα πάλι, μια άλλη νέα, δεκαεπτά μόλις χρονών (η οποία μάλιστα χρειάστηκε να βγάλει ειδική άδεια, ως εκ της ηλικίας της) έδωσε εξετάσεις και πήρε—θριαμβευτικά—όπως είχε η επιτροπή διπλώμα πιλότου τουριστικών αεροπλάνων. Κατάγεται απ' το Σαράντ και ανήκει στην ‘Αερολέση του Μον-γκυγιόν. Το επίθετό της είναι Σανό.

Η νεωτέρα αεροπόρος της Γαλλίας και αυτός είναι ο τίτλος της. ‘Η κλίση της προς την αεροπορία δεν είναι ακολογητή. Ο πατέρας της μηχανικός στο Μπαρμπιζιέ, είναι ένθερμος λάτρης της αεροπορίας και ειδικά στήν κατασκευή αεροπλάνων «της τσέπης» όπως τα λένε. Κι' η μητέρα της, χωρίς να ναι βέβαια αεροπόρος σαν τη κόρη της, ούτε και κατασκευαστής αεροπλάνων—δεν πέρασε όμως χρόνια από τότε που λαβει το βάπτισμα του αέρα ή δεσποινίς Σανό.

Απ' την ημέρα εκείνη δεν είχε παρά ένα όνειρο. Να γίνει αεροπόρος ακολουθώντας το δοξασμένο δρόμο που χάραξαν οι προγενέστερές της: η Μαρίτ Μπαστιέ, η Μαρίτ Δίλοζ.

Σοφά λόγια

— Τό πείσμα είναι μια αδυναμία από τις πιο εξευτελιστικές. ‘Αν έχετε δική μου μείωση τον θρίαμβό σας. ‘Αν πάλι έχετε άδικο καθιστά ακόμη πιο μεγάλη και επείσχυνη την ήττα σας.

(Στέρν)

— ‘Όταν κατέχει κανείς το χρέμα είναι ο κύριός του και όταν το κυνηγά, γίνεται ο δούλος του.

(Ζ. Ζ. Ρουσό)

— ‘Η μεγάλη δυστυχία στην ζωή είναι να υποταχθεί κανείς στην τύχη του. Καθένας ονειρεύεται μια άλλη τύχη και εν τώ μεταξύ προσπαθεί να βελτιώσει την δική του περιπελεκοντάς την.

(Α. Μπορντώ)

‘Η αμαρτία ‘Αφροδίτης ή χαριτωμένη πάντα Ζοζέφίνα Μπαίκερ ετοιμάζεται ίσως γράφουν από το Παρίσι, για νέες θριαμβευτικές εξομολογήσεις. Τό παρισινό κοινό θα της επιφυλάξει όπως δεβασιούται, την θερμότερη υποδοχή... ‘Ανοτήρω, μια τελευταία φωτογραφία της σκολατένιας καλλιτέχνιδος.

‘Ενας περιέργος σύλλογος στην ‘Αμερική

Η αμερικανική εκπαιδευτικότητα είναι βέβαια παροιμιώδης, αλλά ποτέ, ως τώρα, δεν είχε φθάσει και στο όριο των πολιτικών επιδιώξεων. ‘Ιδού ότι έγινε τώρα, κι' αυτό τό... αμερικανικό παράδοξο.

Υπάρχει στην ‘Αμερική ένας σύλλογος με την επωνυμία «Οι φίλοι του δουκάτος του Ουίνδσορ». Ο σύλλογος αυτός ιδρύσεται από τις 23 ‘Ιουνίου 1938. ‘Η 23η ‘Ιουνίου είναι η επέτειος της γέννησης του τζέως βασιλέως της Αγγλίας. ‘Η οργάνωσις αυτή που σημειωτέον αποτίθεται αποκλειστικώς... από γυναίκες, σκοπό της έχει να αποκαταστήσει τον δούκα στα δικαιώματά του επί του βρετανικού θρόνου, τα οποία εν τούτοις, οικειοθελώς εγκατέλειψε.

Είναι γνωστός ο θόρυβος που προκάλεσε σ' την ‘Αμερική η παραίτησις του τζέως βασιλέως. Οι ‘Αμερικανοί ετάχθησαν με το μέρος του, υποστηρίζοντας έτσι την συμπατριωτίσά των Κα Σίμσον, και φυσικά οι ‘Αμερικανίδες υπερθεματίσαν. ‘Η κίνησις εκείνη, ωδήγησε στην ίδρυση του ανωτέρω συλλόγου, που άρτιβη σήμειρα χιλιάδες μελών.

Στάς 20 του περασμένου ‘Ιανουαρίου ο Σύλλογος ‘Ουίνδσορ παρέθεσε μεγάλο γεύμα στο Τόουν Χωλ Κλουμπ της Ν. Υόρκης, στο οποίο παρευρέθη η Νεοϋρκέζικη αριστοκρατία. ‘Η μέρα εκείνη ήταν η Τετάρτη επέτειος της παραίτησής του τζέως βασιλέως.

‘Αν πιστέψω κανείς την πρόθεση του Συλλόγου, Καν Λιούις Τσάνλερ, ο Σύλλογος είναι μια από τις ισχυρότερες οργανώσεις που έχουν ιδρυθεί ως τώρα στην ‘Αμερική.

‘Ιδρύσαμε τον σύλλογό μας, είπα στον ανταποκριτή μιας μεγάλης αγγλικής εφημερίδας γιατί θαυμάζουμε τον δούκα του Ουίνδσορ. Είναι ένας ήπιος ανθρωπος, ένας πραγματικός άνθρωπος. Γιατί πραγματικός άνθρωπος είναι εκείνος που μπορεί να θυσιάζεται για μια γυναίκα την οποία αγαπά.

Τό σχέδιό μας, αρχικώς αποβλέπει στο να δημιουργήσουμε γι' αυτόν μια μεγάλη διεθνή θέση, μια οργανική δηλαδή, από την οποία θα μπορούσε να υπηρετήσει την ανθρωπότητα όπως επιθυμεί. Κατόπιν, θα ιδούμε...

‘Εννοείται ότι ο δούκας αγνοεί όλα αυτά και ούτε ποτέ ήλθε εις επαφή μαζί μας. ‘Εμείς όμως, θα εργασθούμε έτσι και παρά την θέλησή του!

Χαριτωμένη αφοσίωσις και επιμονή δεν είναι έτσι

Μιλούν οι ποιηται μας

‘Οκ. Γιάννης Σκαριμπας έξηγει τον έαυτόν του

Τού συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

ΣΤΟ γνωστό βιβλιοπωλείο Γκοβόστη προχθές τὸ θράδυ κατὰ τις 8, μιά παρέα λογοτεχνῶν είχε στήσει κουβέντα, ἐννοεῖται φιλολογικὴ καὶ ἐννοεῖται θορυβώδη. Συζητοῦσαν περὶ ρωμαντισμοῦ, περὶ νατουραλισμοῦ, περὶ Σέρνταν, Μολιέρου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Γνωστὰ ὀνόματα οἱ συζητηταί. ‘Ο θεατρικὸς κριτικὸς τῆς ‘Πρωίας κ. Λ. Κουκούλας, ὁ νέος κριτικὸς κ. Βασ. Βαρίκας πού τόσο θόρυβο κάνει αὐτὲς τὲς ἡμέρες τὸ τελευταῖο τοῦ βιβλίου, οἱ νέοι ποιηταὶ κ. κ. Οἰκονομοῦ καὶ Θερακίτης καὶ ἄλλοι. ‘Ο μόνος πού δὲν ἐλάβετο μέρος στὴ συζήτησι ἦταν ὁ συμπαθὴς ἐκδότης. ‘Εμπορικὲς ἀσχολίες τὸν εἶχαν καθλώσει μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ ἀντίκρου σὲ κάποιο κύριο μάλλον κοντὸ μὲ ἔντονα χαρακτηριστικὰ πού μιλοῦσε δυνατὰ καὶ ἐδινε διάφορες πληροφορίες. ‘Απ' τὰ λόγια τοῦ ἐβγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κάποιου συγγραφέως, ὁ ὁποῖος ἔφερνε γιὰ τύπωμα τὸ καινούργιο τοῦ βιβλίου.

— ‘Απόψε ἦρθα ἀπ' τὴ Χαλκίδα ἔλεγε καὶ θὰ φύγω αὔριο θράδυ... ‘Αφήσα τὲς δουλειές μου γι' αὐτὸ ἔδω τὸ πρᾶμα.

Τὸ πρᾶμα αὐτὸ ἦταν ἀπλούστατα ἕνας ὄγκος χειρογράφων.

— Τὸ καινούργιο βιβλίο μου, ἐξηγοῦσε ὁ ἴδιος, ἔχει τίτλο: Τὸ «Σὺλο τοῦ Φίγκερ»... θάναί κάπου διέκτυπε τυπογραφικά... Τὸ ἄλλο μου βιβλίο τὸ «Βατερὰ ἑνὸς γελοίου» θὰ τὸ τυπώσω ἀργότερα... ‘Εκείνο εἶναι μεγάλο...τὲς περνᾶ τὲς 250 σελίδες.

‘Η περιέργεια μ' ἔκανε νὰ ρωτήσω καὶ ὁ ἀγαπητὸς κ. Βαρίκας, ὅχι μονάχα μὲ εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἀλλὰ καὶ προθυμοποιήθηκε νὰ μὲ συστήσῃ.

— ‘Ο κ. Σκαριμπας.

Αὐτὸς ἦτανε λοιπὸν ὁ περιλάλητος συγγραφεὺς τῆς Χαλκίδος, ὁ Γιάννης Σκαριμπας πού τὰ τελευταῖα χρόνια τόσο θόρυβος γίνεταὶ γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του; Πραγματικὰ ἐχάρηκα πού τὸν γνώρισα. Χρόνια ὀλόκληρα ἀκούα νὰ γίνεταὶ λόγος γι' αὐτόν. Τὴν ἐπομένην ἑβδ. ἐσπευδά στὸ ραντεβὸ πού μὲ εἶχε δώσει θυμῆθκα πὺς τὸν εἶχα γνωρίσει κι' ἐγὼ ὅπως καὶ ὁλος ὁ κόσμος ἀπὸ ἕνα διήγημά του στὸ φιλολογικὸ

περιοδικὸ τοῦ κ. Κ. Μπαστιά «Ελληνικά Γράμματα». Τὸ ἐκλεκτὸ ἐκεῖνο περιοδικὸ εἶχε προκηρύξει ἕνα διαγωνισμὸ διηγημάτων. Καὶ σ' αὐτὸν εἶχε βραβευθεῖ ἕνα διήγημα τοῦ κ. Σκαριμπας.

‘Όταν τὸ διάβασα ὁμολογῶ πὺς ἐθαύμασα τὸ συγγραφέα. Καὶ γιὰ κάμποσο καιρὸ μάλιστα ἐβλῆσα τὸ πρόσωπό του τὸ μεγάλο διηγηματογράφου τοῦ μέλλοντος.

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑ

Καταλαβαίνεται, λοιπὸν, πόση συγκίνηση εἶχα ὅταν ὕστερα ἀπὸ ἑνδεκα χρόνια πῆγα νὰ συναντήσω καὶ νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τὸν συγγραφέα πού μιά φορά τόσο εἶχα θαυμάσει...

Σ' ἕνα γαλατάδικο τῆς ὁδοῦ Γλάδστωνος καθήσαμε νὰ τὰ ποῦμε. Μὲ τὰ πρῶτα λόγια ὁ Σκαριμπας ἄρχισε νὰ μιλᾷ γιὰ τὴν ‘Αθήνα.

— ‘Όποτε ἔρθω παθαίνω κάτι σάν τὸ ἀφηνίασμα τοῦ ἀλόγου. Τρέχω διαρκῶς στοὺς δρόμους, γίνομαι δικαστικὸς κι' ὅταν ἀκόμα δὲν ὑπάρχει λόγος. ‘Ο γρήγορος ρυθμὸς τῆς ζωῆς σας ἐδῶ, μὲ συνεπαίρνει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή καὶ μὲ παρασύ-

ρει ὅπως τὸ δυνατό ρέμμα ἕνα φρόκαλο, βγαίνω νὰ ποῦμε ἀπ' τὰ νερά μου καὶ κτυπῶ πάνω-κάτω...

— ‘Εκεῖ στὴ Χαλκίδα θὰ εἶναι ἡ ζωὴ ἡρεμὴ καὶ ἀτάραχη.

— Κοντὰ στὸ νοῦ! Βέβαια ἕνας διανοούμενος πού μένει σὲ ἐπαρχιακὸ κέντρο στέρνεται τόσα πράγματα, σχετικὰ μὲ τὲς πνευματικὲς ἐπιδιώξεις καὶ τοὺς σκοποὺς του... ‘Εχει ὁμως ἕνα πνευματικὸ χουζούρι, νὰ ποῦμε, πού τὸν βοηθεῖ ὅσο τίποτε ἄλλο στὴ δημιουργικὴ του προσπάθεια. ‘Απὸ τὴν ἐπαρχία μπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ ἡσυχά, ἀτάραχα, τὸν κόσμον καὶ φυσικὰ νὰ βγάλῃ καθολικώτερα συμπεράσματα ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ στὰ προβλήματά της. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ αὐτὸς ὁ ταχύς, ὁ λαχναλισμένος ρυθμὸς τῆς πρωτεύουσας πού παρασύρει στὸ ἴδιο τρέξιμο κι' αὐτὲς τὲς ἰδέες καὶ τὲς σκέψεις σου καὶ τὰ αἰσθηματά σου.

Σοῦ ξαναλέω ὁμως πὺς τὸ μεγάλο μειονέκτημά μας εἶναι πὺς στὴν ἐπαρχία ἐρισκόμαστε ἐγκαταλελειμμένοι στὴν τύχη μας, στερημένοι ἀπ' ὅλες ἐκεῖνες τὲς εὐκαιρίες πού ἔχουν οἱ συνάδελφοί μας στὴν πρωτεύουσα νὰ ἐπιδιώξουν καὶ νὰ ἐκπληρώσουν εὐκολώτερα τὲς φιλοδοξίες των. Νά, π.χ. ἐγὼ σήμερα πού χρειάστηκε νὰ μπαίνω σὲ ταξίδια καὶ φασαρίες ν' ἀφίσω τὸ γραφεῖο καὶ τὸ σπίτι μου καὶ νὰρχομαι ἐδῶ γιὰ νὰ φροντίσω γιὰ τὸ τύπωμα τοῦ βιβλίου μου.

‘Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΑ

‘Ο κ. Σκαριμπας ἔχει στὴν Χαλκίδα ἐκτελωνιστικὸν γραφεῖο, τὸ ἀρχαιότερο καὶ τὸ καλλίτερο γραφεῖο τῆς περιοχῆς, μὲ πείρα καὶ παράδοση ἑκοσι χρονῶν. Εἶναι οἰκογενειάρχης, ὁ μεγάλος γυῖος τοῦ σπουδαίου κιόλας στὸ Πανεπιστήμιον. Τὴν ἡμέρα τοῦ τῆς ἐοδεύει στὴ δουλειά του. Τὸ ἀπόγευμα δίνεται ὁλόκληρος στὴν τέχνη. ‘Υστερα ἀπὸ τὸ γράψιμο συνηθίζει νὰ κἀνῃ μα-

Ἐμβατήριο ἀν ψας

‘Ως ὥραία ἦταν μου ἀπόψε ἡ λύπη, ἦσαν ὅλα σιωπηλά χωρὶς πᾶθη, καὶ μὲ ἦσαν, χωρὶς κανεν' νὰ μὲ λείπει τὰ λάθη.

Κι' ὡς τὰ γνώρισα ὅλα ἐκεῖ, τριγυρᾷ μου ὅλα κρατᾷν τρουμπέτες καὶ βιόλες — κι' οἱ ἀγάπες μου, κι' ἡ κάθε χαρὰ μου οἱ μαργιόλες...

‘Α! Τί θέσος λίγον τι ἀπὸ ἀλῆτες μουζικάντες—μεθυμένους καὶ φάλτσους— ἔτσι ὡς ἐμοῖζαν μὲ περισμένες τὲς μύτες παληάτσους!

Καὶ τί ἐμπνευσὴ νὰ μὲ δώσουν τὴ βέργα μὲ πὺς σὲ τρίταδα μὲ κἀντα μυστήρια ὅπου γράφονταν τ' ἀποτυχημένα μου ἔργα— ἔμβατήρια...

‘Α! Τί ἐμπνευσὴ! Μαῖντο τοῦ φάλτσου γὰ πάντα μὲ τὴ βέργα μου τῶσα ψηλά, λέω, μὲ τρούμους, νὰ μὲ δαῖτη μου νὰ διασχίσω τὴ μάντα τῶς δρόμους.

Κι' ὡς πιστόπλατα θὰ πηγαῖνω πατώντας μὲς σὲ κόβρα θὰ τὸν τρώω καὶ σαντούρια οἱ παληάτσου μου—στὸν ἀέρα πηδώντας— τὰ θεοῖα...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ

κρυφούς περιπάτους στις όμορφες ακρογιαλιές της Χαλκίδας και το θραδάκι αγαπιά να πηγαίνει στην ταβέρνα με καμμία παρέα. Μιλώ με πίκρα για τον απέραντο κύκλο σιγής και έρημιάς που αντιμετωπίζει στο έπαρχιακό περιβάλλον. Είναι άποξενωμένος από τους ανθρώπους ευτυχώς όμως που υπάρχει η φύσις για να του παραστέκεται ως συντροφος πιστός και πολύτιμος. Έχει ενώθει ψυχικά με τη φύση.

Σήμερα ο Σκαρίμπας είναι 39 ετών, έχει εκδόσει πεντέξη βιβλία και είναι κιομάτος κουράγιο και όρμη για καινούργιες δημιουργίες. Ός τα 30 χρόνια του έγραφε αλλά προτιμούσε να υποβάλει σε αυστηρό έλεγχο τα δημιουργήματά του και να τα καταστρέφει στο τέλος. Στο 1929 τέλος, έκαμε το μεγάλο βήμα και έστειλε στο διαγωνισμό των «Ελληνικών Γραμμάτων» το διήγημα εκείνο. Λίγο καιρό αργότερα κυκλοφόρησε μια συλλογή διηγημάτων με τον τίτλο «Καύμοι στο Γριπώνισ», δύο χρόνια αργότερα η δεύτερη συλλογή διηγημάτων «Το Θείο τραγί» και αργότερα το μυθιστόρημά του «Μαριάμπες» που έκανε τόσο θόρυβο με την καινούργια τεχνολογία του.

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΟΥ

Μετά το «Μαριάμπες» ο κ. Σκαρίμπας έδημοσίευσε την ποιητική συλλογή του «Ούλλαλου» που έκανε επίσης θόρυβο και που είναι κι αυτή σφραγισμένη απ' την νέα τάση του χαλκιδαιού συγγραφέα. Το ποίημα που δημοσιεύουμε είναι ανέκδοτο. Η τεχνουργία του δεν πρέπει να σας ξενίσει. Ο κ. Σκαρίμπας ανήκει στη χορεία των ποιητών εκείνων που προσπαθούν να ανακαλύψουν καινούργια έκφραστικά μέσα, να έρουν καινούργιους τρόπους για να εκφράσουν νέες ή και παλιές ιδέες και αισθήματα. Το «Εμμέτριο αν φάς» είναι ένα ποίημα συμβολικό. Ο ποιητής οραματίζεται ότι έρχονται ξαφνικά μπροστά του όλα τα λάθη του, όλες οι γκάφες που έχει κάμει στη ζωή του, όλα τα πάθη του και τα σφάλματά του, οι άμαρτίες του ακόμα, ότι τέλος πάντων τον έκαμε στη ζωή του να παρακλίνει από τον ίδιο δρόμο. Τα φαντάζεται σαν αλήτες μουσικάντες μεθυσμένους που κρατούν τρομπόνα και θιάβες και αποτελούν μια τραγελαφική όρχηστρα.

Του προσφέρουν και μια μπαγκέττα τον τοποθετούν μπροστά σε τρίποδο επάνω στον οποίον υπάρχουν μυστηριώδη μουσικά κομμάτια που αντί νότες περιέχουν τ' αποτυχημένα του έργα. Και ο ποιητής αρχίζει να διευθύνει την τραγελαφική αυτή μπάντα και επί κεφαλής της να διασχιζή τους δρόμους παίζοντας τα μυστηριώδη μουσικά κομμάτια που περιέχουν το αποτυχημένο μέρος της ζωής του. Και παρ' όλον τουτό ή μπάντα αυτή που αποτελείται από τα σφάλματά του και τις γκάφες της ζωής του ανακρούει ωραία θούρια.

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΚΑΙ ΓΚΑΦΕΣ

Γιατί παρ' όλα αυτά, εξηγεί ο ποιητής τα σφάλματά του, τα λάθη που τ' άγαπώ και θάθελα να τα επαναλάβω όπως θα φαντάζομαι ότι το κάτω ανάμεσα στους στίχους μου, Κι' άγαπώ τα λάθη μου, όσοδηποτε

πολλά κι' αν είναι έπειδή είναι πολύ πιο ανθρώπινα από τις επιτυχίες μου, εκφράζουν περισσότερο τη ζωή. Κι' αγαπώ με πάθος. Είναι υπερήφανος γιατί αναπνέω τον αέρα της Προκειμένου να μην υπήρχα θα προτιμούσα να είχα γεννηθώ και ένα ταπεινό σκουληκάκι ακόμα για να δοκιμάζω μέσα από την ύπαρξη του ευτελούς αυτού όντος ένα αίσθημα ζωντανής υπάρξεως, να δέχομαι μιάν ακτίνα ήλιου. Όσο για τον έρωτα, τον θεωρώ ως την ευγενέστερη ανθρώπινη εκδήλωση, το μαγικό πρίσμα ανάμεσα από το οποίο βλέπουμε έμεις οι άνθρωποι διαθλούμενο σε χρυσά φώτα, σε ιριδισμούς θελκτικούς και εξωτικούς το σύμπαν ολοκληρω.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ

Σιγά-σιγά η συζήτηση προχωρεί και φθάνει σε άλλα θέματα. Μιλούμε για τα φιλολογικά πράγματα του τόπου χωρίς να ξεχνούμε ότι ο συνομιλητής μας απ' την έπαρχια που βρίσκεται ακόμα διεξάγει τα τελευταία χρόνια μεγάλο και κραταιό αγώνα εναντίον του κέντρου και προσπάθησε να δημιουργήσει μεγαλύτερη κίνηση κατά των Αθηναίων λογίων, που καθώς έγραφε ο κ. Σκαρίμπας, παραμελούν και περιφρονούν τους συναδέλφους των της έπαρχιας. Ο φιλολογικός αυτός καυγας που κράτησε καιρό έβωσε άφορη πένε ευρύτερη συζήτηση γύρω απ' το ζήτημα αν η έπαρχια έχει παραμεληθεί πράγματι από το κέντρον, και πολλοί λόγοι όπως ο κ. Ξερόπουλος, ο κ. Πέτρος Χάρης, ο κ. Μυριθήλης κλπ. έγραψαν ενδιαφέροντα άρθρα τα οποία αντέκρουσαν τις απόψεις του κ. Σκαρίμπας και των άλλων έπαρχιωτών λογίων και τοποθετούσαν το ζήτημα στη σωστή του θέση.

Η συνομιλία με το συγγραφέα του «Μαριάμπες» κράτησε δυό ώρες περίπου. Δεν έμεινε σχεδόν θέμα που να μη το θίξουμε. Δεν παρέλειψε ο κ. Σκαρίμπας να μιλήσει ούτε για τις φιλολογικές του προτιμήσεις και να εκφράσει την εκτίμησή του και την αγάπη του για την κ. Λιλή Ιακωβίδη, την κ. Ρίτα Μπούμη, τον κ. Νίκο Παπα, για το έργο του οποίου θρήκε τα καλύτερα λόγια να πη. Καθώς δυνάμωνε η φωνή του, οι άλλες πελάτες του γαλακτοπωλείου είχαν στρέψει την προσοχή τους σε μας. «Ακουσα τον κ. Σκαρίμπας να συζητά για πράγματα άκατανόητα σ' αυτούς, έβλεπαν τον υποφαινόμενο να κρατά σημειώσεις και ποιος ξέρει τι έβαζαν με το μυαλό τους. Ο κ. Σκαρίμπας όμως δεν αντιλαμβάνεται την έντύπωση που προκαλούσαμε και έξακολουθούσε με ύψωμένο τόνο φωνής να αναπτύσσει τις αντιλήψεις του. Απολαύσαμε στα πρωτευουσινικά έθια, ανυποψίαστος και άνεπιτήδετος, εξακολουθούσε να μιλά δυνατά, σαν να βρισκότανε στην παραλία της Χαλκίδας. Και πρέπει να το ομολογήσουμε: Απολαυθάνομαι πλήρως αυτό το ξέσπασμα του ανθρώπου που ζει κοντά στη φύση και μακριά απ' τον συμβατικό βίο της πολιτείας.

Τ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Εϋδυμες ιστορίες

Σ' ένα λαϊκό εστιατόριο με φθηνές τιμές, μπαίνει ένας κύριος και παραγγέλλει κάτι.

Περιμένει όμως, ώρα, χωρίς να του φέρουν το φαγητό.

Έκνευρισμένος φωνάζει τον διευθυντή.

— Είναι μία ώρα, του λέγει, που έχω παραγγείλει λίγο στιφάδο και ακόμη να μου το φέρουν.

— Σε ποιά γκαρσόνι το παραγγέλλατε, μήπως σ' εκείνον εκεί τον γέρο;

— Πολύ πιθανόν, γιατί όταν παραγγείλα το φαγητό μου το γκαρσόνι ήταν ακόμη νέο...

Σ' έναν σιδηροδρομικό σταθμό της Γαλλίας, παρουσιάζεται κάποιος επιβάτης και ζητάει ένα εισιτήριο τρίτης θέσεως.

— Το τρέινο που φεύγει κύριε, του άπαντά ο υπάλληλος, είναι έξπρες και δεν έχει τρίτη θέση.

Ο άλλος νόμιζε καλό να άποπειραθώ λίγο πνεύμα.

— Τότε, λέει, δώστε μου ένα εισιτήριο τεταότης.

Και ο υπάλληλος, χωρίς να τ' άχση:

— Έχετε μαζί σας το φωτωρό σας; (Στη Γαλλία η 4η θέση είναι για τ' άζα).

Ένας ταξιδιώτης σταματά στο δρόμο κάποιον χωρικό και του λέγει πετάγοντας στην τύχη ένα όνομα.

— Δεν μου λές μπάρμπα Κόλλια, από που πάνε στο χωριό;

— Πώς ξέρεις το όνομά μου! Του κάνει ο άλλος εκπληκτος.

— Δεν ξέρεις, ότι έχεις να κάμης μ' έναν μάγο; Τό μάντεψα!

— Και ο Κόλλιας που κατάλαβε την κοροϊδία:

— Αί, τότε, μάντεψε και από που πάνε στο χωριό!

Ο Νώντας δικάζεται επί ένόπλω έπιθέσει εναντίον οργάνου της έξουσίας.

Ο δικαστής. — Πήγες να τον σκοτώσης τον δυστυχισμένο τον άστυφύλακα στο δρόμο. Δεν ξέρεις ότι αυτό τιμωρείται άστυρότητα. Έπί πλέον ο άνθρωπος είναι ολιγογενειάρχης με τέσσερα παιδιά.

Ο Νώντας. — Το πρώτο το ήξερα κύριε πρόεδρε, όσο για το δεύτερο, δε φταίω εγώ. Άς μουδιναν για συνοδεία έναν άστυφύλακα άνυπαντρο.

Δυό πατέρες μιλούν για τις σπουδές των παιδιών τους:

Ο ένας. — Όποτε έτσι, από όφθαλμολόγο που θάκαινες τον γυιό σου, τον έκανες όδοντίατρο;

Ο άλλος. — Ναί.

Ο ένας. — Και γιατί άλλαξες γνώμη;

Ο άλλος. — Ξεφθάρη ότι ο άνθρωπος έχει 32 δόντια ενώ έχει δύο μόνο μάτια. Έτσι η δουλειά θα είναι πιο εύκολη.

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΕΤΕ

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΝΕΟΙ

ΠΟΛΛΟΙ ηλικιωμένοι άνθρωποι, οι περισσότεροι όμως, κατηγορούν τους νέους ότι είναι άμυαλοι ότι δεν έχουν καλούς τρόπους, ότι έχουν χαλάσει. Όταν είμαστε εμείς νέοι αρχίζουν να λένε οι ηλικιωμένοι και άραφειάζουν ύστερα τις γάρες και τα προτερήματα που είχαν αυτοί όταν ήταν νέοι. Η αλήθεια είναι ότι υπάρχουν πολλοί νέοι που ξεχνούν τις υποχρεώσεις τους άπέναντι των άλλων γενικότερα και φέρονται με τρόπο που δεν άρμόζει σε νέους ανθρώπους που θέλουν να ζήσουν και να γίνουν κάτι μέσα στην κοινωνία.

Στο σημερινό μας σημείωμα θα δώσουμε μερικές οδηγίες για τις κυριώτερες υποχρεώσεις των νέων άπέναντι των άλλων. Πριν άρχίσουμε όμως δεν θεωρούμε άσκοπο να εϊπούμε μερικά λόγια που άπευθύνονται προς τους ηλικιωμένους. Η άγωγή και η συμπεριφορά των νέων έξαρτάται σε πολύ μεγάλο βαθμό από τους δώσουν την καλή άγωγή και το καλό παράδειγμα. Αν οι ηλικιωμένοι είναι άπρεπείς, αν περιφρονούν τους άλλους και προ πάντων αν φέρονται προς τους νέους με άπρεπή τρόπο, δεν μπορούν να έχουν την άξίωση να γίνουν καλύτεροι τους. Οι νέοι είναι ακόμη έθπλαστοι, προσαρμόζονται με ό,τι βλέπουν γύρω τους, και ακόμη περισσότερο προσαρμόζονται με το παράδειγμα των μεγαλύτερων. Για τον λόγο αυτό δεν πρέπει να μιλάμε μόνον για τις υποχρεώσεις που έχουν οι νέοι άπέναντι των άλλων, αλλά και για τις υποχρεώσεις που έχουν οι άλλοι άπέναντι των νέων.

Υστερα από τ' άνω αυτά γενικά λόγια άς έλθουμε στις υποχρεώσεις των νέων. Υπάρχουν πρώτα οι γενικές υποχρεώσεις που έπιβάλλονται σε όλους τους ανθρώπους, άδιάφορο αν εϊτούς άνθρώπους, άδιάφορο αν εϊτούς νέοι ή γέροι. Είναι οι υποχρεώσεις καλής συμπεριφοράς με άλλους λόγους για τις οποίες μιλήσαμε στα προηγούμενα σημειώματά μας. Τό να βγάλλει καμιά π. χ. το καπέλλο του όταν μπαίνει μέσα σ' ένα ξένο σπίτι ή το να μη καθαρίζει τα νύχια του μπροστά στους άλλους, και ούτω καθ' έξής, είναι υποχρεώσεις που δεν έχουν καμμία άπολύτως σχέση με την ηλικία. Ίσχύουν για όλους και παντού. Ο

σον άφορά τις ειδικές υποχρεώσεις των νέων άπέναντι των ηλικιωμένων θα εϊπούμε τ' άκόλουθα.

Για να φερθώ ένας νέος εύπρεπώς άπέναντι των πρεσβυτέρων του πρέπει να έχω ως αρχήν ότι θα κάνω άβαραία στον έγώισμό του και στις ιδέες του. Ένας ηλικιωμένος άνθρωπος μπορεί να έχω άδικο. Δεν είναι όμως δουλειά του νέου να του τό υποδείξη διότι ο ηλικιωμένος ζή με τις ιδέες μιας άλλης εποχής και βλέπει τα πράγματα με διαφορετικά μάτια. Όστε η πρώτη και κυριώτερα υποχρέωση των νέων άπέναντι των γερωνότερων είναι η υποχωρητικότητα. Οι νέοι που θα έχουν ύπ' όψιν τους τον γενικό αυτόν κανόνα μπορούν να είναι βέβαιοι ότι δεν διατρέχουν τον κίνδυνο να φερθούν με μεγάλη άπρέπεια άπέναντι των μεγαλύτερων τους.

Δεύτερα γενική υποχρέωση των νέων είναι να μη λησμονούν ποτέ τους ότι τους λείπει τό κυριώτερο έφόδιο για την ζωή που λέγεται πείρα. Όσα πράγματα και αν γνωρίζω ένας νέος πρέπει να έχω ύπ' όψιν του ότι χρειάζεται να μάθω πάρα πολλά άκόμη. Όταν έχω αυτήν την άλήθεια ως αρχήν δεν κινδυνεύει ποτέ του να άυθαδιάση ή να παρασυρθώ σε άπρεπείες που δεν θα έχουν άλλο άποτέλεσμα παρά να τον παρουσιάσουν σ' ά μάτια των άλλων ως άυθάδη και άνόητο.

Όταν διεξάγεται μία συζήτηση σε μία άνάμικτη συντροφία νέων και ηλικιωμένων δεν επιτρέπεται ποτέ να διακόπτουν οι νέοι ή να παραφέρωνται σε άνάρμοστες εκφράσεις. Αν έχουν άντιρρήσεις πρέπει να τις διατυπώσουν με τρόπο κόσμιο και ευγενικό και τότε μπορούν να είναι βέβαιοι ότι θα κάνουν πολύ καλύτερη έντύπωση και ότι η γνώμη τους θα άκουσθώ με πολύ μεγαλύτερη προσοχή παρά αν άρχίσουν να φωνάζουν και να άπρεπούν.

Υπάρχει κάποια εποχή που έθωρεται άσέβεια τό να καπνίζω ένας νέος μπροστά στους μεγαλύτερους του. Σήμερα η άποψη αυτή κοντεύει να εκλείψη. Παρ' όλα τ'άυτα όμως δεν επιτρέπεται σε έναν νέο να στέκη μπροστά στους μεγαλύτερους του και να τους μιλά με τό τσιγάρο στο στόμα και με τ' άχέρια στις τσε-

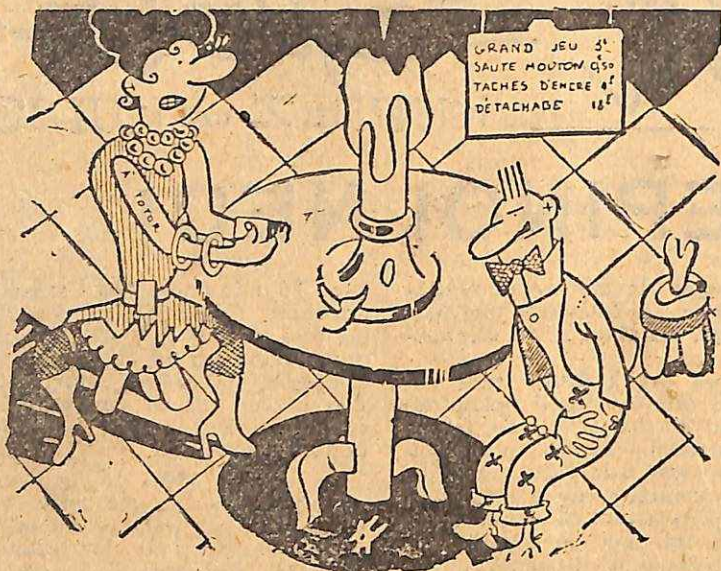
πες Τό καπνισμα δεν είναι άμαρτήμα. Γίνεται όμως άμαρτήμα από την στιγμή που θα χρησιμοποιηθώ για να εκδηλώσω την άυθαδία του καπνίζοντος. Και ό,τι ισχύει για τό καπνισμα ισχύει και για πολλά άλλα παρόμοια πράγματα.

Έκτός των υποχρεώσεων των νέων άπέναντι των ηλικιωμένων υπάρχουν και οι υποχρεώσεις των νέων άπέναντι των νέων. Υπάρχουν πολλοί νέοι που νομίζουν ότι τους έπιτρέπεται να φερθούν όπως θέλουν άπέναντι των νέων. Η άντίληψη αυτή όμως είναι έσφαλμένη. Κάθε άνθρωπος έχει τον ιδιαίτερό του χαρακτήρα, έχει τις προσωπικές του προτιμήσεις, μπορεί να έχω ιδιωτικές σκουτούρες κ.ό.κ.έ. Όλα τ'άυτά τα πράγματα πρέπει να τ' άαμβάνω ύπ' όψιν του κάθε άνθρωπος που θέλει να φερθώ εύπρεπώς άπέναντι των άλλων. Πριν άστειεύεστε με κάποιον πρέπει να εξακριβώσετε αν ο κάποιος αυτός έχει διάθεση για άστεϊσμούς διαφορετικά κινδυνεύετε να χάσετε ένα φίλο ή καλό γνωστό σας.

Πολλοί νέοι και νέες νομίζουν ότι άμα φερθούν με άσχημο και προακτικό τρόπο προς τους άπρεπείς ή τό προσωπικό, κάνουν κάτι που τους δίνει ιδιαίτερη άξία. Η άντίληψη αυτή είναι πολύ έσφαλμένη. Η κακή άνατροφή των νέων δεν εκδηλώνεται σε καμμία άλλη περίπτωση με τόσο ζωηρό και τόσο άποκρουστικό τρόπο όσο όταν συμπεριφέρονται πρόστυχα προς τους κατωτέρους τους. Η συμπεριφορά αυτή δείχνει άνθρωπους μικροπρεπείς, τιποτένιους που δεν έχουν καμμία άτομική άξία και προσπαθούν να κάνουν έντύπωση εις βάρος άλλων ανθρώπων που δεν μπορούν λόγω της θέσεώς των να άμυνθούν.

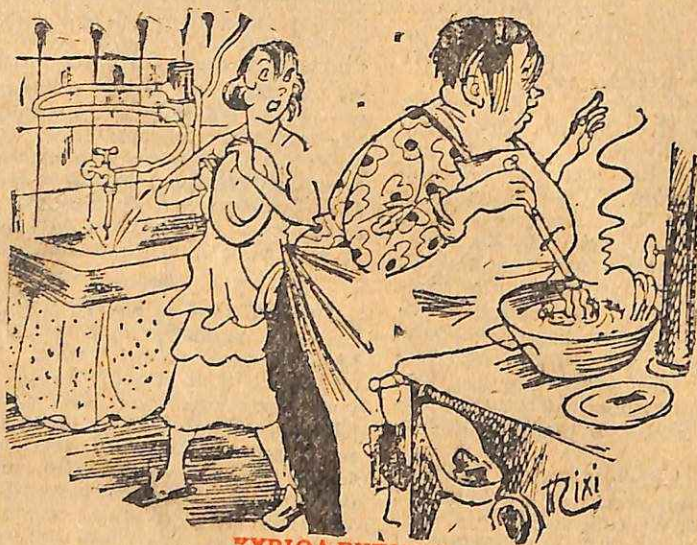
Με όσα εϊπαμε πιδ επάνω δεν ένοούμε ότι οι νέοι πρέπει να είναι παναγίες, να άποβάλουν κάθε εθυσμία και κάθε φυσικότητα και να μην φροντίζουν για τίποτα άλλο παρά πώς δεν θα φανούν άνάγνητοι. Άλλά δεν πρέπει να λησμονούν τις βασικές άρχες που άναφέραμε πιδ επάνω για να φανούν άνθρωποι άξιοι να ζήσουν και να προοδεύουν στην κοινωνία.

ΣΟΒΑΡΑ...

ΜΕ ΤΟ ΑΙΚΗΟ ΤΟΥ

— Πώς, λοιπόν! Σας είπα το παρόν και το μέλλον σας και δεν έχετε να μου πληρώσετε την επίσκεψή.
— Όχι. Δεν το προείδατε κι' αυτό

ΥΠΟΛΕΚΤΙΚΟΣ

— Μα μητέρα, είναι αεροπόρος και μου υποσχέθηκε γάμο.
— Λόγια του αέρα, λοιπόν!...

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕ

— Είναι τρυφερό το κοτό-
τουλό σας κύριε;
— Πώς! Λυπούμαι, μονάχι
που καθυστέρησαν ένα χρόνο.
Πέρουνσι θάταν τρυφερότερο.

Ένα πρωί μαγευτικόν στον κήπον τόν βασιλικόν...

Έλ'ατε νά περάσουμε αγαπητοί μου φίλοι
άπλως διαβάζοντας μαζί αυτήν έδω την στήλη,
ένα πρωί μαγευτικόν
στον κήπον τόν Βασιλικόν...

Είνε αλήθεια ως εικόα
σπουδαίος κήπος μ'ά το ναί
ό κήπος ό Βασιλικός!
τονίζει δέ της πόλεως σαφώς τας καλλονάς
και τόν λατρεύει ασφαλώς π'ας τις τεμπελα-
(νας!

Είνε νά πούμε κάτι τί ως είδος καφενειών
ή μάλλον... καλαμπουρικώς έν είδος... κηφ-
(νεϊόν,
της τεμπελιάς και του έρωτος σπουδαίον έν-
(τευκτήριον
που δωρεάν τό έχετε και δίχως εισιτήριον

Έκει θά πάτε φίλτατοι νά πάρτε τόν άέρα σας
έκει θά δώστε ραντεβού και με την περιστέρα
(σας
και φλυαρώντας μέτ' αυτής θά χάσετε τη μέρα
(σας,

έκει θά συζητήσετε
έκει θά... μελετήσετε
και λίγην περιπέτειαν έκει θά την ζητήσετε
γνωρίζοντας πώς πάντοτε και κάποια θά βρε-
(θθ

κάποια μοδίστρα ή γκουβερνάντ ή δοϋλα ή
(μαθήτρια
ή κάποια κομψεπικόμψη κι' άνόητη φοιτήτρια,
κάτω άπ' τών δένδρων τις σκιές νά σ'ας έρω-
(τευθθ!
"Ωστε με σκέψεις πονηράς, λοιπόν, όπως σ'ας
(είπον
είσέρχεσθε πανευτυχείς αγαπητοί στον κήπον!

Τί ευωδία! Τά λούλουδα τριγύρω σας άνοθύν
και σ'ας χαλίζουν, σ'ας μεθούν...
Και τά πουλιά σ'τά κλώνια των, τί θεία μουσι-
(κή,

τί μέρος έρωτιάριον, τί φύσις μαγική,
μέ παιχνιδίσματα φωτός και όργια χρωμάτων
έν μέσω ναρναλιστικών κι' άπειρών άρωμά-
(των!

...Και περπατάτε λίγο άργά
ένω ή ψυχούλα σας ριγ'ά
στού κήπου τ'ά δρομάκια,
πλάι άπ' τό κελάρισμα που κάνουν τ'ά ρυάκια
κυττάζοντας δεξόξερβα τόσα ώραία πράγμα-
(τα
τού κήπου τ'ά θεάματα.

Σ' ένα παγκάκι φέρ' ειπείν
Έκείνον και Έκείνην...
Έκείνος ταπεινότατα ζητά... έλεημοσύνην
ένα μονάχο της φίλι
και κείνη... σπεύδοντας νά δη τριγύρω της τι
(γίνεται

στην άγκαλιά του... αφίνετα
και τού τό δίνει.. ντροπαλή

Μιά παραμάννα πιό εκεί
έπιχειρεί τόν μπέμπε της λιγάκι νά βυζάξη
και κείνο τό στριγκλιάρικο θαρρείς κι' έχει
(λυσσάξη
και τό άρνείται τό τζιτζί σαν νάναι δηλητήριον,
ένω ή παραμάννα του δείχνοντας κάποιον πλάι
στο μπέμπε της μιλάει:
«Βρέ θά τό φ'ας βρέ' μούλικο ή θά τό... δώσω
(εις τόν... κύριον ;»

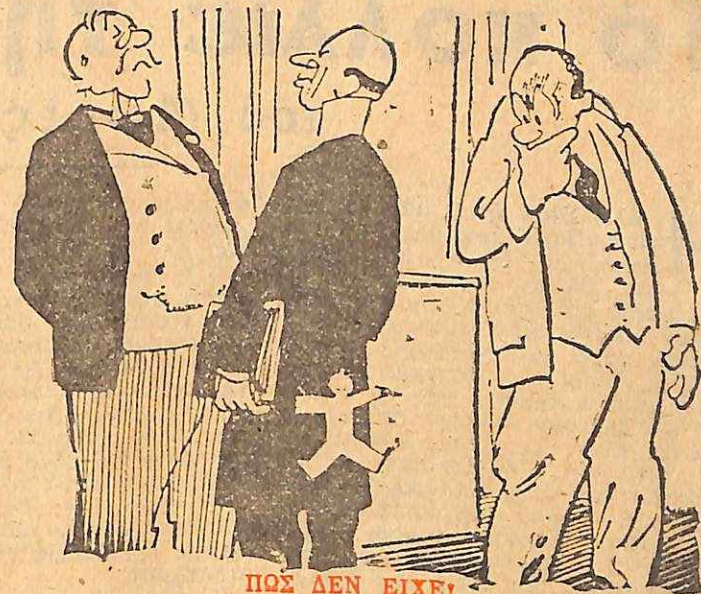
Και φθάνετε βαδίζοντας στη λίμνη την γνωστή
κι' άπείρωσ εξακουστή
τούς κύκνους δέ ταίζοντας καθώς και τ'ά πα-
(πάκια
θά τσατισθίτε μια χαρά με πλήθος κοριτσά-
(κια:

— Έχει τη χάρι σας κι' αυτός ό κύκνος δεσποί-
(νίς,
δέν με λυπάσαι μια σταλιά... σταλιά δέν με
(πονείς ;

κι' ένδέχεται αγαπητοί και νά ζευγαρωθίτε
και τότε με τό ταίρι σας θά περιπλανηθίτε
στ' αυτή της ψιθυρίζοντας έρωτικά λογάκια
νά πάτε νά χαζέψετε λιγάκι τά... έλαφάκια.
Μά βλέποντας αγαπητοί αυτά τ'ά κερασφόρα
σ'ας έρχονται στο νου εύθυς τού... ύμεναίου τά,
(δώρα
όπότε... μά τελείωσεν ό χώρος μου κι' όφείλω
νά γράψω την συνέχεια στο προσεχές τό φύλ-
(λο !...

Ο ΑΔΙΟΡΕΩΤΟΣ

...ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕΙ!

— Και εχετε την απαραίτητη πείραν;
— Πώς, όχι! Έχω τριακον ταστή παιδαγωγικήν πείραν δ-
πισθέν μου κύριε!

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

— Γιάννη, στο έξής θά σε λέ γω 'Ιωσήφ, είναι άοιστοκρατι-
κότερο.
— Και έγω πώς θά σ'ας λέ γω κύριε!
— Βλάκα!
— Πολύ καλά, κύριε.

ΑΣ ΜΗΝ ΠΗΓΑΙΝΕ

— Μου λείπουν διακόσιες
δραχμές για νά πάω ως τό τέ-
λος τού μηνός.
— Και είναι τόσο άνάγκη
νά π'ας καβ'ένες

Εὐθυμα διηγήματα

Τὸ κολλιὲ τῆς Λίλυ Στάρ

τοῦ Μωρίς Μπεσσὺ

Η Λίλυ Στάρ ἦταν μιὰ χαριτωμένη Παριζιάνα, μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκείνες ποὺ ὅταν τὶς βλέπει κανεὶς παραδέχεται χωρίς καμμιὰ συζήτηση ὅτι δὲν ἔχουν κανένα ἄλλο προορισμὸ στὸν κόσμῳ, παρὰ νὰ ξετρελλαῖνουν τοὺς ἄνδρες. Ἐπει εἶχε κατορθώσει δυὸ σπουδαῖα πράγματα γιὰ τὰ ὅποια θὰ τὴν ζήλευσαν πολλές ἄλλες γυναῖκες. Εἶχε ἐν πρώτοις ἕνα ἀρκετά στρογγυλὸ λογαριασμὸ σὲ τὴν τράπεζα καὶ κατὰ δεύτερον λόγον εἶχε μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη κασσετίνα γεμάτη βαρύτιμα κοσμήματα ποὺ ἀντιπροσώπευαν μιὰν ὁλόκληρη περιουσία. Ἡ Λίλυ Στάρ εἶχε πραγματική μανία μὲ τὰ κοσμήματα. Ὅταν τῆς καθόταν στὸ μάτι κάποιο καινούργιο δαχτυλίδι, ἢ καμμιὰ ὠραία κορδέλλα, ἢ καὶ τὸ παρόμοιο τέλος πάντων, δὲν ἡσύχαζε πρὶν κατορθώσῃ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ. Καὶ τὸ κατάρθωνε σχεδὸν πάντοτε.

Ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ τὰ πράγματα φαίνοντουσαν ἐξαιρετικὰ δύσκολα. Τὸ κολλιὲ ποὺ εἶχε ἐκθέσει σὲ τὴν βιτρίνα τοῦ ὀφθαλμολογοῦ Ζάν Μπερντινί ἦταν χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία πραγματικὸ θαῦμα τέχνης. Καμμιὰ θύρα δὲν θὰ φαίνονταν μεγάλη σὲ τὴν Λίλυ Στάρ γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ. Στοιχίζε ὅμως πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα καὶ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα εἶναι μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Τὸ γεγονός ὅπως δὴ τότε ἦταν ὅτι ἡ Λίλυ Στάρ τὸ εἶχε βάλει στὸ μάτι καὶ κατὰ συνέπειαν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποκτήσῃ.

— 22 —

Τὸ ἄλλο μεσημέρι ἔφαγαν μαζί...

γην—καὶ γιὰ τὸ κολλιὲ τοῦ Ζάν Μπερντινί.

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ στὸ σπίτι σας τὸ ἀπόγευμα; ῥώτησε ἀμέσως ὁ μεγαλοβιομήχανος.

Μποροῦσε νὰ μὴ τοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ; Τὰ πράγματα ἦσαν ὁλοφάνερα. Ὁ κύριος Πιέρ Βερλιέ θὰ ἐρχόταν μὲ τὸ κολλιὲ.

Ἡ Λίλυ Στάρ ἔκανε τὸ πιὸ γλυκὸ πρόσωπο τοῦ κόσμου καθὼς ὑποδεχόταν λίγες ὥρες ἀργότερα στὸ σπίτι τῆς τὸν ἀγροῖκο κύριο Πιέρ Βερλιέ. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν φαίνονταν καθόλου ἐνθουσιασμένος καὶ δὲν ἄργησε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους τῆς στενωρίας του.

—Θὰ ἤθελα πάρα πολὺ νὰ ἐκπληρώσω μιὰ ἐπιθυμία σας καὶ νὰ σᾶς χάρισω τὸ κολλιὲ. Ἀλλὰ ἐξέρετε, στοιχίζει πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα καὶ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα εἶναι ὁλόκληρη περιουσία.

—Ἄν ἦταν ἴσα με τριακόσιες...

Ἡ Λίλυ Στάρ κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ παίξῃ μεγάλο παιχνίδι γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν μοναδικὴ ἐκκαιρία ποὺ τῆς παρουσιαζόταν. Τριακόσιες, τρε-

ακόσιες. Θὰ πλήρωνε μόνη τῆς τὶς ὑπόλοιπες καὶ ἔτσι θὰ ἀποκοτούσε γιὰ διακόσιες χιλιάδες τὸ κολλιὲ ποὺ στοιχίζει μισὸ ἑκατομμύριο.

—Εἶπατε στὸν κοσμηματοπώλη ὅτι τὸ θέλετε γιὰ μένα;

—Θεὸς φυλάξῃ. Πῶς νὰ πῶ τέτοιο πράγμα!

—Νὰ τοῦ τὸ πῆτε καὶ νὰ εἰσαπτε βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς τὸ δώσῃ γιὰ τριακόσιες. Εἶμαι ἡ πιὸ καλὴ του πελάτισσα καὶ δίνει μεγάλη σημασία στὸ νὰ φοράω κοσμήματα ἀπὸ τὸ κατὰστημά του. Τοῦ κάνω ρεκλάμα.

—Νομίζετε;

—Εἶμαι βεβαία.

— 23 —

Λίγην ὥρα ἀργότερα ἡ Λίλυ Στάρ ἔφθανε στὸ κοσμηματοπωλεῖο καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἐξηγήσεις ἐμετροῦσε στὸν κύριο Ζάν Μπερντινί διακόσιες χιλιάδες φράγκα.

—Τὰ ὑπόλοιπα θὰ σᾶς τὰ μετρήσῃ κάποιος ἐπαρχιώτης βιομήχανος, εἶπε γελώντας, καὶ θὰ κάνῃ καὶ τὸν κόπο νὰ μοῦ τὸ φέρῃ στὸ σπίτι.

Ὁ κύριος Πιέρ Βερλιέ πλήρωσε σὲ λιγάκι προνομιακὰ τὶς τριακόσιες χιλιάδες φράγκα καὶ ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν μεγάλη ἐκπτώση ποὺ τοῦ εἶχαν κάνει ξεκίνησε πάλι γιὰ τὸ σπίτι τῆς Λίλυ Στάρ. Ἀλλὰ ἡ τύχη τὸ ἤθελε νὰ συναντήσῃ μπροστὰ σὲ τὴν πόρτα τοῦ κοσμηματοπωλεῖου ἕναν παλιὸ τοῦ φίλου.

—Ἀγόρασες τίποτα γιὰ τὴν γυναῖκα σου;

—Γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ δὲν ἀγοράζει κανεὶς τόσο ὠραία πράγματα, εἶπε ὁ μεγαλοβιομήχανος, δείχνοντας στὸν φίλο τοῦ θριαμβευτικὰ τὸ κολλιὲ.

Τοῦ ἐξηγήσε μὲ λίγα λόγια τὰ τῆς γνωριμίας του μὲ τὴν ἀνεκτίμητη Λίλυ Στάρ, τοῦ τὴν περιέγραψε μὲ τίς πιὸ ἐνθουσιαστικὲς λέξεις, ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ φίλος τοῦ τοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ κάνῃ ἕνα τόσο ἀκριβὸ δῶρο σὲ μιὰ περαστικὴ γνωριμία χωρὶς νὰ εἶναι, μάλιστα, καὶ ἐντελὼς βέβαιος γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς γνωριμίας αὐτῆς.

—Χάρισέ το σὴν γυναῖκα σου, τοῦ εἶπε. Εἶναι τόσο χαριτωμένη καὶ τόσο καλὴ ὥστε θὰ πιάσῃ πολὺ περισσότερο τόπο. Καὶ στὸ κάτω—κάτω θὰ εἶναι πάντοτε ἕνα μέρος τῆς περιουσίας σου.

Ὁ Πιέρ Βερλιέ τὸ καλοσκέφθηκε τὸ πρᾶγμα, βρῆκε ὅτι ὁ φίλος τοῦ δὲν εἶχε καὶ τόσο ἄδικο καὶ ὅτι νὰ τραβήξῃ γιὰ τὸ σπίτι τῆς Λίλυ Στάρ τράβηξε γιὰ τὸ ξενοδογεῖο του, πῆρε τίς βαλίτσες του καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγε κατ' εὐθείαν γιὰ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ.

Ἡ Λίλυ Στάρ δὲν ξαναεἶδε οὔτε τὸ κολλιὲ, οὔτε τὸν Πιέρ Βερλιέ, ἀλλὰ οὔτε καὶ τίς διακόσιες χιλιάδες τῆς.

ΜΩΡΙΣ ΜΠΕΣΣΥ.

Μιὰ συνταγὴ ἀπὸ τὸ νῆπερπεν

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ
τοῦ ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝΚΟΥΞ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ ἀστυνομικὸς τῆς Σκότλαντ Γυάρντ, Στάνλεϋ Τσέστερ καὶ ὁ φίλος τοῦ δημοσιογράφος, Σίντνεϋ Βέμπ, βρίσκουν κομισμένο ἐπάνω στὸν πάγκο ἐνὸς πάρκον ἕναν ἄνθρωπο μὲ καλὸ ἐξωτερικὸ ποὺ καθὼς ἐξακριβώσαν ἀργότερα ὀνομαζόταν Πόρτερ-Σμιθ. Ὁ κοιμισμένος πρόφερε σὲ μιὰ στιγμή ποὺ συνήλθε τὰ λόγια: «Ὁ Κινέζος, ὁ Κινέζος. Ὁ! ἢ πεθαμην. Τὴν κράτησα σὲ τὴν ἀγκαλιά μου». Μέσα στὶς τσέπες τοῦ βρέθηκαν ἕνα χαρτί μὲ τὴν διεύθυνση τοῦ Κινέζου Λη-Φού—Σάν καὶ δυὸ τοῦφες γυναικείων ξανθῶν μαλλιών. Ἡ μία τοῦφα ἦταν, καθὼς διεπίστωσαν, ἀπὸ τὰ μαλλιά κάποιας πεθαμένης. Ὁ ἀστυνομικὸς Στάνλεϋ πῆγε τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι τοῦ Κινέζου γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ περὶ τίνος προέκειται. Ἐκεῖ συνήντησε τὸν Λη-Φού—Σάν ποὺ τοῦ παρουσίασε διάφορα μυστηριώδη πράγματα. Ἐρεῖς νέες ντυμένες κινέζικα, ποὺ κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Στάνλεϋ ἦσαν Ἀγγλίδες ἐκαίαν διαφόρα θυμὰ. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Στάνλεϋ ἐνόησε ὅτι ναρκωνόταν. Τὴν ἴδια στιγμή παρουσιάσθηκε μιὰ ὁπτασία ποὺ ὁπὼς τοῦ ἐξηγήσε ὁ Κινέζος ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὸ ὑπερπέναν. Ὅταν συνήλθε ὁ Στάνλεϋ ἔμαθε ὅτι ὁ Κινέζος ἦταν φίλος τοῦ ὑπογενοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν. Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ ὑπογενοῦς τῶν Ἐξωτερικῶν βρέθηκε δολοφονημένος στὸ γραφεῖο του. Ὁ ἀστυνομικὸς Στάνλεϋ, ποὺ ἀνέλαβε νὰ ἐξεχνίσῃ τὸ ἐγκλήμα ἐδήλωσε ὅτι ὁ φόνος εἶχε ὡς ἐλατήρια τὴν ἐρωτικὴ ἀντιπηλία. Ὁ Στάνλεϋ, ὅμως, εἶχε ἀντίρρησην ὡς πρὸς αὐτό. Ἀρχίζει νὰ ὑποπτεύεται τὸν Κινέζο Λη-Φού—Σάν καὶ ὑποθέτει ὅτι ὁ φόνος εἶχε πολιτικὰ ἐλατήρια. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Στάνλεϋ ἀναλαμβάνει νὰ διευκρινίσῃ τὴν κλοπὴ ἐνὸς νεκροῦ ἀπὸ τὶς φυλακές. Δημιουργεῖ μιὰ ἀγγελία ἀναζητῶν κάποιον ποὺ γνωρίζει λεπτομέρειες γιὰ τὸν ἀπαχθέντα νεκρὸν. Ὁ κάποιος αὗτος, ἕνας παπᾶς, φθάνει ἀλλὰ προτοῦ μιλῆσῃ φωνεῖται μυστηριωδῶς. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Στάνλεϋ πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ γιὰ ἐρευνᾶ καὶ ἐκεῖ παραδόξως, βρίσκει τὸν ἴδιο διευθυντὴ τῆς Ἀσφαλείας νὰ ἐρευνᾷ. Φεύγουν μαζί ἀφοῦ ὁ Στάνλεϋ χωρὶς νὰ τὸ δειῖν βρῇ ἕνα παλιὸ βιβλίο γιὰ τὸ Οἰδέτ. Τὴν ἐπομένη δεχεται τὴν ἐπισκεψὴ τοῦ φίλου τοῦ Σίντνεϋ Βέμπ ὁ ὁποῖος τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ φυλακή διὰ τὸν φόνον τοῦ Ὑπουργοῦ γυναῖκα δὲν τρώει ἀπ' τὸ φαί τῶν φυλακῶν ἀλλὰ ὅτι ἀγνωστοὶ τινεὶ ἀπὸ τὸ στυγερό τῆς στέλλουν φαί ταπεινὰ ἀπὸ τὸ ἔστιατόριον «Μαῦρος Γάτος» τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει νὰ ἐπισκεφθῇ. Ὡς πρὸς νὰ βραδυάσῃ ὁμοῦ πηγαίνει, στὴ λέσχη τοῦ Πόρτερ Σμιθ καὶ ζητᾷ γι' αὐτὴ πληροφο-

ρίες ἀπὸ κάποιον ποὺ τὸν γνωρίζει.

—Τὸν εἶδες τώρα τελευταία ἐρωτᾷ ὁ Στάνλεϋ.

14ον

—Οἱ. Ἐγὼ τοῦλάχιστον τρεῖς ἑβδομάδες νὰ τὸν ἴδω. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὸν συνήντησα ἦταν σὰν ἀποδρακωμένος. Μὲ ἀνεγνώρισε μόλις καὶ μετὰ βίας καὶ μοῦ μίλησε γιὰ ἕνα σωρὸ ἀσυνάρτητα πράγματα. Μοῦ ἔλεγε γιὰ φαντάσματα, γιὰ πεθαμένους ποὺ ξαναγυρίζουν...

—Μήπως ξέρεις ἂν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸν πνευματισμὸ;

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ θετικά, ἀλλὰ νομίζω ὅχι.

—Μήπως ἔτυχε ν' ἀκούσῃς ἂν πρὸ ἐπτα ἔτων ἦταν ἐνορκος σὲ κάποια δίκη;

—Ὁχι. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν.

Πειδὴ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ βρισκόταν σὲ τὴν Ἀνατολή, ὅπου εἶχε ὁ πατέρας τοῦ γραφεῖα ἀγορᾶς τσαγιού. Θὰ ἦταν μάλλον ὁ πατέρας τοῦ.

—Τὸν γνωρίζεις;

—Μόνον ἐξ ὄψεως. Εἶναι ἕνας τύπος τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς.

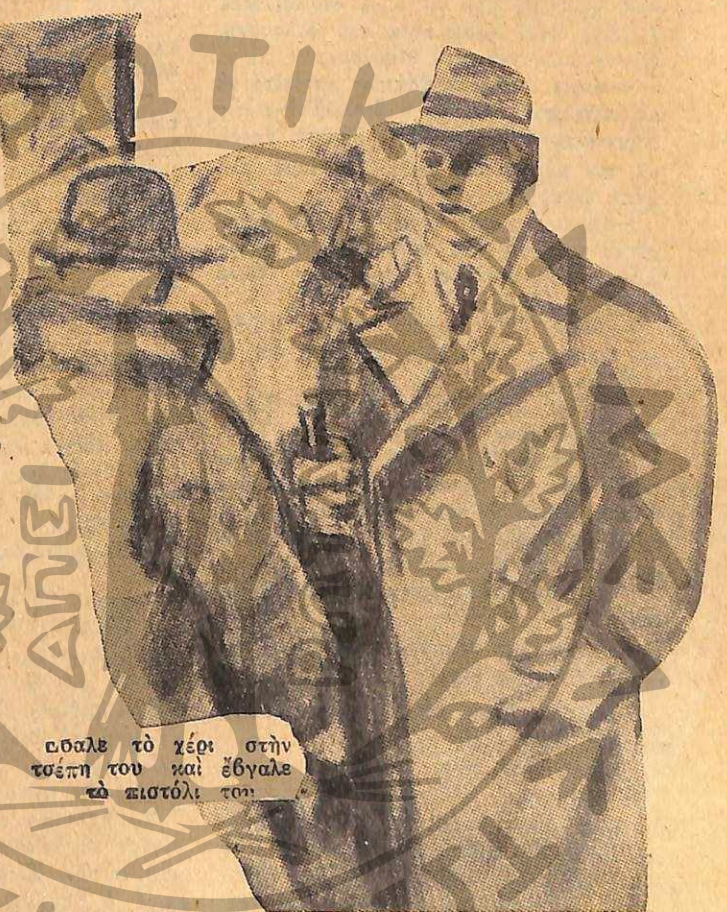
—Ποῦ γνωρίζεις ὁ Πόρτερ-Σμιθ μὲ τὴν μνηστή του;

—Στὴν Ἰαπωνία. Ὁ πατέρας τῆς ἦταν τότε νομικὸς σύμβουλος τῆς πρεσβείας τοῦ Τόκιο. Ὑστερὰ προήχθη σὲ πρεσβευτὴ στὸ Πεκίνο.

—Τὴν εἶχε γνωρίσει;

—Ποτέ. Ἐμνεῖ πάντοτε ἐκεῖ κάτω μαζί μὲ τὸν πατέρα τῆς. Καὶ ὁ γάμος ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἐκεῖ. Μεσολάβησε

εἰσαλε τὸ χέρι σὲ τὴν τσέπη του καὶ ἐβγαλε τὸ πιστόλι τοῦ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Σε λιγάκι οι δυο φίλοι αποχωρίστηκαν. Κατεβαίνοντας την σκάλα της λέσχης ο Στάνλεϋ συλλογιζόταν ότι οι πληροφορίες που είχε συγκεντρώσει δεν ήταν και τόσο σημαντικές. "Υστερα όμως σκέφθηκε ότι οι πληροφορίες που ήταν σήμερα άσημαντες, μπορούσαν γὰ γινόντουσαν αύριο σημαντικές. Μπήκε σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο που βρέθηκε μπροστά του και ειδοποίησε τον Γουίνκλες να τον περιμένει στο γραφείο. "Υστερα έβγαλε από την τσέπη του τό χαρτί, επάνω στο οποίο είχε σημειώσει τα όνόματα αυτών που είχαν λάβει μέρος στην δική του Τζόν Λίνκολν για να σημειώσει και το όνομα του Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς. Τό όνομα ήταν κιόλας γραμμένο επάνω στο χαρτί. Τό κύτταξε λίγη ώρα για να βεβαιωθεί ότι δεν έπεφτε θύμα αυταπάτης. Δεν χωρούσε όμως καμιά αμφιβολία. Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς ήταν το όνομα του δικαστού που είχε καταδικάσει τον Τζόν Λίνκολν εις θάνατον. Την ίδια στιγμή όμως θυμήθηκε μιαν άλλη λεπτομέρεια που τον απεγοητεύεσε. Στο αρχείο του δικαστηρίου έγραφε: Κύριος Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς, ένω, καθώς τον είχε πληροφορήσει ο φίλος του ο πρεσβευτής, ήταν σέρερ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς. Παρ' όλα ταύτα, θέλησε να βεβαιωθεί άμέσως αν επρόκειτο για ένα και το αυτό πρόσωπο και γι' αυτό τηλεφώνησε άμέσως στον γραμματέα του δολοφονηθέντος ύπουργού, τον Μπράουν:

—Κύριε Μπράουν. Μήπως μπορείτε να με πληροφορήσετε αν ο διπλωμάτης σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς έχει καμιά σχέση με τον κύριο Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς που ήταν δικαστής;

—Είναι ο ίδιος, κύριε Στάνλεϋ, άκούσθηκε ή φωνή του Μπράουν. "Ο κύριος Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς πήρε τον τίτλο σέρ το 1928.

—Καλά. Πώς συμβαίνει ένας άνωτερος δικαστής να αλλάξει καριέρα και να γίνει διπλωμάτης;

—Είναι απλούστατο. "Ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς είχε σταλή στας "Ινδίες για να μελετήσει την νομοθετική μεταρρύθμιση. Η εργασία του σημείωσε τέτοια άπαιχία, που άπεσπάσθη άμέσως στην πρεσβεία του Τόκιο και έμεινε όριστικώς στην διπλωματία.

—Και τώρα που βρίσκεται; Στο Πακίνο;

Η φωνή του Μπράουν φάνηκε να διατάζει. "Υστερα είπε:

—Αηλαδή, ήταν στο Πακίνο. Τώρα πιά δεν είναι εκεί.

—Μπρί! Πού είναι λοιπόν;

Η απάντησις του Μπράουν άρχισε την φορά αυτή άκόμη περισσότερο. Φαίνεται όμως ότι ο Μπράουν σκέφθηκε πως μπορεί να μιλήσει άρκετά σ' έναν αξιωματούχο της Σκότλαντ-Γουάιντ και σε

λίγο άκούσθηκε να λέει με ύφος έπίσημο:

—"Ο σέρ Χάρντινγκ-Ουίλλιαμς βρίσκεται σε μυστική άποστολή στο Θιόέτ.

"Ο Στάνλεϋ παρ' όλίγον να άφίση τό άκουστικό να πέση από τὰ χέρια του.

—Στο Θιόέτ; φώναξε.

—Μάλιστα. Για μιὰ άποστολή εξαιρετικού ενδιαφέροντος.

"Ο άστυνομικός αισθάνθηκε την μεγάλη επιθυμία να κάνει και διάφορες άλλες ερωτήσεις. "Αλλά ήταν πολύ βασιστικός και ύστερα φοβήθηκε μήπως παρακολουθούσε κανείς τρίτος την τηλεφωνική του συνδιάλεξη. Ευχαρίστησε λοιπόν τον Μπράουν για τις πληροφορίες που του είχε δώσει και συνέχισε τον δρόμο του, προσπαθώντας να συγκεντρώσει τις σκέψεις του. "Ωστε ο Πόρτερ-Σμιθ είχε μιὰ μνηστή και ή μνηστή αυτή ήταν ή κόρη του άνθρώπου που είχε καταδικάσει τον Τζόν Λίνκολν και που βρισκόταν την στιγμή αυτή σε μυστική άποστολή στο Θιόέτ;

Λίνκολν. Θιόέτ. Οι δύο λέξεις αυτές διασταύρωναν πάντοτε τον δρόμο του, παρουσιάζοντουσαν παντού. Ποιά σχέση μπορούσαν να έχουν με την δολοφονία του ύπουργού; Πώς θα μπορούσε να τις χρησιμοποιήσει ο Στάνλεϋ για να άποδείξει την άθωότητα της άγνωστης; Λίνκολν. Θιόέτ. Μπορούσε να χωρέσει καμιά αμφιβολία ότι κάποιο μεγάλο μυστήριο, κάποια μεγάλη μηχανορραφία κρυβόταν κάτω από αυτές τις δύο λέξεις; Πάντοτε, με την ίδια άλάνθαστη ακρίβεια, με την ίδια μονοτονία ξαναερχόντουσαν μαζί: Λίνκολν. Θιόέτ. Λίνκολν. Θιόέτ.

Βυθισμένος στις σκέψεις του αυτές ο Στάνλεϋ, προχωρούσε χωρίς να προσέχει τί γινόταν γύρω του. "Αξαφνα άκούσθηκε τό σφύριγμα ενός άστυούλακα και τον έκανε να σταματήσει άπότομα. Κύτταξε γύρω του και διεπίστωσε ότι λίγο άκόμη και θα βρισκόταν κάτω από τις ρόδες κάποιου άυτοκινήτου.

—Για τὰ μαύρα μάτια τὰ έχουν τὰ φωτεινά σήματα; του φώναξε ο άστυούλακας.

"Ο Στάνλεϋ μουρμούρισε μερικά λόγια δικαιολογίας και ύστερα προχώρησε σχεδόν τρέχοντας, επειδή θυμήθηκε ότι τον περίμενε ο Γουίνκλες στην Σκότλαντ-Γουάιντ.

—"Εχεις κανένα νέο; τον ρώτησε μόλις τον άντικρυσε.

—Κανένα άπολύτως, σέρ. Κι' εσείς;

—Πολλά. Πάρα πολλά. Τόσο πολλά, ώστε είναι άδύνατον να σου τὰ εξηγήσω τώρα. Είσαι ελεύθερος άπόψε;

"Ο Γουίνκλες έκανε ένα μορφασιό που σήμαινε ότι θα επιθυμούσε πολύ να έμεινε ελεύθερος.

—Σε χρειάζομαι, είπε τότε ο Στάνλεϋ.

—"Αφού με χρειάζεσαστε, είμαι φυσικά ελεύθερος. "Εχουμε καμιά καινούργια ύπόθεση;

—Η παλιά. Πάντοτε ή ίδια, ή παλιά ύπόθεση. Γνωρίζεις ένα μικρό ρεστωράν που βρίσκεται κοντά στις γυναίκες φυλακές; "Οχι; "Εί! Θά τό μάθης άπόψε. Σε προσκαλώ σε γεύμα.

Τό πρόσωπο του Γουίνκλες έδειξε ιδιαίτερη ευχαρίστηση στο άκουσμα των λόγων αυτών. Χωρίς να χάση περισσότερο καιρό, ο Στάνλεϋ τον έπιασε άγκαζέ και

κατεβήκαν μαζί τις σκάλες. Στόν δρόμο του εξήγησε τί επρόκειτο να κάνουν.

—Κατάλαβες; του είπε. "Αν τον πιάσουμε, θά είναι μιὰ πρώτης τάξεως δουλειά. Πήμε στο μεταξύ να πιούμε μαζί ένα ποτήρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον

ΜΙΑ ΦΟΒΗΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Τό μικρό ρεστωράν κοντά στις γυναίκες φυλακές δεν είχε καθόλου μεγαλοπρεπή εμφάνιση. Η κουζίνα του φαίνεται όμως να ήταν περίφημη. "Οποιοι έτρωγαν εκεί μιὰ φορά, ξαναερχόταν τακτικά.

Καμιά διακοσαριά μέτρα πριν φθάσουν στην πόρτα, ο Στάνλεϋ είπαι:

—Εδώ θά χωρίσουμε. Είναι προτιμότερο να μη μάς ιδούν μαζί. Τσιμποδιά σε κανένα. Θά ξανασυναντηθούμε στίς έννημέρις ακριβώς.

—Σύμφωνοι, είπε ο Γουίνκλες και κάνοντας μεταβολή, τράβηξε προς την αντίθετη διεύθυνση, ένω ο Στάνλεϋ προχώρησε προς τό μικρό ρεστωράν.

Μπροστά στην πόρτα έριξε μιὰ ματιά γύρω του και ύστερα μπήκε μέσα. Η αίθουσα ήταν μικρή, χωρίς αξιώσεις και σχεδόν όλα τὰ τραπέζια ήταν κατειλημμένα από ανθρώπους μάλλον φτωχού έξωτεριού. Είχε βέβαια πότε-πότε και άριστοκρατική πελατεία τό μικρό ρεστωράν, αλλά αυτή βρισκόταν πίσω από τὰ αίδερα της φυλακής. "Ο Στάνλεϋ βρήκε ένα ελεύθερο τραπέζι, κάθισε και άρχισε να κυττάζει αυτούς που καθόντουσαν γύρω του. Είχε πάσει έντελώς τό ύφος άστυνομικού και έριχνε γύρω του διαπεραστικές εξεταστικές ματιές. Η ύπάλληλος που τον σερβίριζε τρώαζε τόσο πολύ από μιὰ ματιά που της έριξε, ώστε παρ' όλίγον ν' άφίση να της πέσουν τὰ πιάτα από τὰ χέρια. Και σαν να μη έφθαναν όλα αυτά, έκοψε ξαφνικά τό φαί στην μέση και προχώρησε προς την πόρτα της κουζίνας. "Ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού προσπάθησε να τον έμποδίσαι, αλλά ο Στάνλεϋ έβγαλε έπιδεικτικα την άστυνομική του κάρτα και ο ιδιοκτήτης του άνοιξε φαρδεια-πλατεία την πόρτα. "Αντί όμως να προχωρήσει μέσα, ο Στάνλεϋ έριξε μιὰ ματιά στο έσωτερικό της κουζίνας και ύστερα γύρισε στην θέση του, σαν να είχε συμβή τίποτα. Συνέχισε αδιάφορα τό φαγητό του, μέχρι την στιγμή που μπήκε μέσα ο Γουίνκλες και του ψιθύρισε κάτι στο αυτί. "Ο Στάνλεϋ πετάχθηκε άμέσως επάνω, προσποιούμενος τον νευρικό και ύστερα τον ρώτησε άρκετά δυνατά, ώστε να άκουσθαι από τούς γύρω:

—Στην Σκότλαντ-Γουάιντ, είπατε;

—Μάλιστα, σέρ, του άπήντησε ο Γουίνκλες, που ήξερε καλά τό μάθημά του.

—Πολύ καλά, πηγαίνω άμέσως. Η παρουσία σας είναι πολύ τό παρόν περιότη. Μείνετε εδώ να φάτε και θά σας περιμένω στας δέκα και μισή στο γραφείο μου.

"Υστερα από την μικρή αυτή σκηνοθεσία, ο Στάνλεϋ έφυγε βιαστικός, ένω ο Γουίνκλες, αποφασισμένος να μη χάση την εξαιρετική ευκαιρία που του παρουσιαζόταν, έβγαλε την κάρτα, έσφριξε την ζώνη του, ξεκούμπωσε τον γιακά της στολής του και στρόγγυλοκάθισε στο τραπέζι.

Μόλις βρέθηκε στον δρόμο ο Στάνλεϋ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

άρχισε να τρέχει. Προχώρησε ένα διάστημα και φθάνοντας στο πίσω μέρος του ρεστωράν που βρισκόταν ή κουζίνα, κρύφθηκε στην γωνιά της ίδιας μεγάλης πόρτας που στεκόταν μέχρι πρό όλίγον ο Γουίνκλες. "Ο δρόμος δεν ήταν και πολύ περαστικός και φωτιζόταν πολύ άραιά. "Ο Στάνλεϋ περίμενε εκεί με τὰ μάτια καρφωμένα επάνω στην πόρτα της κουζίνας. Χωρίς να περιμένη πολύ, είδε την πόρτα να μισανοίγει και διέκρινε άνθρωπο, που, αφού έριξε πρώτα μερικές ματιές γύρω του για να βεβαιωθεί ότι δεν τον παρακολουθούσε κανείς, βγήκε στον δρόμο και άρχισε να προχωρή. Παρ' όλο τό διαβολέμενο κρύο που έκανε, δεν φορούσε παρά ένα γαλέκο και είχε τυλιγμένο γύρω στον λαιμό του ένα κασκόλ. "Ο Στάνλεϋ τον άφισε να άπομακρυνθαι λιγάκι και ύστερα βγήκε από την κρυψώνα του και βάλθηκε να τον παρακολουθί. Οι γειτονιές αυτές του ήταν σχεδόν άγνωστες.

"Ο άγνωστος προχωρούσε με χίλιες προφυλάξεις, στρίβοντας διαρκώς από τό ένα στενό στο άλλο και ο Στάνλεϋ έτρεμε μην τύχει και τον χάση από τὰ μάτια του. Τέλος, άφισε τις φτωχογειτονιές, διευθύνθηκε προς ένα τετράγωνο που τό αποτελούσαν διάφορα μέγαρα και σύμφωνα με τις προβλέψεις που είχε κάνει ο Στάνλεϋ, βρέθηκε μπροστά σ' ένα σπίτι που του ήταν πολύ γνωστό. Στο σπίτι του Κινέζου. Χωρίς ούτε καν να κάνει τον κόπο να χτυπήσει τό κουδούνι, ο άγνωστος άνοιξε την έξωπορτα μ' ένα κλειδί και μπήκε μέσα. "Ο Στάνλεϋ άκουσε την βαρεία πόρτα να κλείνει και σε λιγάκι είδε να άνάβουν φωτά στο δεύτερο πάτωμα.

"Ωστε δεν χωρούσε καμιά αμφιβολία πιά. "Ο Κινέζος ήταν ο άνθρωπος που είχε δώσει στο μικρό ρεστωράν την παραγγελία για τό φαί της φυλακισμένης. Για ποιο λόγο; "Από φιλανθρωπία; Φυσικά όχι. "Ο Κινέζος επλήρωνε κάποιον από τούς άνθρώπους της Κουζίνας του μικρού ρεστωράν για να ρίχνει ναρκωτικά μέσα στο φαί της φυλακισμένης. Δεν ήταν ή πρώτη φορά που συνέβαινε κάτι παρόμοιο και ο Στάνλεϋ άπορούσε πως δεν τό είχε σκεφθαι πολύ ωρίτερα, παρά περίμενε να του άνοίξη τὰ μάτια ο φίλος του δημοσιογράφος Σίννεϋ Βέμπ. Δεν χωρούσε καμιά αμφιβολία πιά ότι ή φυλακισμένη ναρκωνόταν. Πώς δεν ύποψίσθηκε τίποτα ο ίατρος της φυλακής;

Παραδέχθηκαν όλοι χωρίς συζήτηση την έκδοχή του Στάκπουλ ότι ή δολοφονία ύποκρινεται και δεν έχασαν τον καιρό τους σε περισσότερες άναζητήσεις. "Ο Στάνλεϋ άρχισε να σκέπτεται την ήμερα που θά κατώρθωνε να άποδείξει την αλήθεια. "Όλη την αλήθεια. Θά τό κατώρθωνε όμως ποτέ του; Κάθε ήμερα που

περνούσε τον έκανε να πείθεται άκόμη περισσότερο ότι μέσα σ' όλη αυτή την ύπόθεση ήταν άνακατεμένη ή "Ιντέλλιτζενς Σέρβις, ή μυστική ύπηρεσία κατασκοπείας. Και ή "Ιντέλλιτζενς Σέρβις ήταν άνίκητος αντίπαλος. Τί θά μπορούσε να ώφελήσει ή δική του φωνή άπέναντι στο κύρος της μεγάλης αυτής ύπηρεσίας; Με ποιο τρόπο θά μπορούσε να υπενικήσει τό εμπόδιο αυτό που ήταν άσφαλώς τό μεγαλύτερο εμπόδιο στην ύπόθεση;

Τό χτύπημα μιὰς πόρτας τον έκανε να συνέλθαι από τις σκέψεις του αυτές. Γύρισε και κύτταξε προς τό σπίτι του Κινέζου. "Ο άγνωστος είχε ξαναβγί και προχωρούσε τώρα προς διεύθυνση αντίθετη εκείνης που είχε ακολουθήσει όταν έρχόταν. "Ο Στάνλεϋ άρχισε πάλι την παρακολούθησή του. Ποιος ξέρει; "Ο άγνωστος θά πήγαινε τώρα στο σπίτι του. "Ισως βρισκότουσαν εκεί μέσα τίποτα στοιχεία που να μπορούσαν να άποδείξουν, χωρίς να άφίνουν την παραμικρή αμφιβολία, ότι τό έγκλημα που γινόταν εις βάρος της φυλακισμένης. "Αν τὰ άνεκάλυπτε, τότε θά υπέβαλε άμέσως την παραίτησή του από την Σκότλαντ Γουάιντ για να δημοσιεύσει στον τύπο τὰ όσα ήξερε.

"Υστερα από μιὰ πολύωρη παρακολούθησι, που φάνηκε στον Στάνλεϋ σχεδόν άτελειώτος, ο άγνωστος στάθηκε μπροστά σ' ένα σπίτι μάλλον μετριας εμφάνισης, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα. Χωρίς να διατάξη ούτε στιγμή, ο άστυνομικός έσπευξε την πόρτα που είχε μείνει μισάνοιχτη και άρχισε να άνεβαί-

Η ξένη ποίησις Ζαφειρία είν' τὰ μάτια σου Του Έρ Χαίινε

Ζαφειρία είναι τὰ μάτια σου
τά εύτυχισμένα και γλυκά
καλότυχος ο άνθρωπος
που χαιρετούν έρωτικά.

Διαμάντι είναι ή καρδούλα σου
που εύγενικά λαμποκοπά
καλότυχος ο άνθρωπος
που φλογερά τον αγαπά

Ρουμπίνια είναι τὰ χείλη σου
που έτσι άλλα δέ φεγγαβολούν
καλότυχος ο άνθρωπος
που λόγια άγάπης του μιλούν.

"Οι Φθάνει να τον ήξεραί
μέσα στού δάσους τη σιωπή
μονάχον ως τον εύρηκα!

—Κι' όλη ή χαρά του θά κοιμή...

Μετάφραση

(ΠΕΤΡΟΣ Α. ΔΗΜΑ)

νη την σκάλα. "Ο άγνωστος άκούγόταν καθώς προχωρούσε προς ένα από τὰ πιό επάνω πατώματα. Σταμάτησε στο τέταρτο πάτωμα και προσπάθησε να ξεκλειδώσει την πόρτα. Δεν τό κατώρθωσε όμως άμέσως, επειδή ο διάδρομος ήταν κατασκοτεινός. "Αναψε τότε ένα σπύρο, ξεκλειδωσε, άνοιξε την πόρτα, αλλά την στιγμή ακριβώς που έτοιμαζόταν να μπή μέσα, δέχθηκε την βαρεία γροθιά του άστυνομικού και ξαπλώθηκε σχεδόν αναίσθητος χάμω. "Ο Στάνλεϋ τον τράβηξε μέσα, ξανάκλεισε την πόρτα και ύστερα βάλθηκε να έρευνά τό διαμέρισμα. Βεβαιώθηκε πρώτα ότι δεν ήταν κανείς άλλος εκεί μέσα και ύστερα κύτταξε τὰ λίγα φτωχικά έπιπλα, χωρίς να μπορεί να άποφασίσει από πού έπρεπε να άρchiση τό ψάξιμό του.

"Ανοιξε τό συρτάρι της ντουλάπας και άδειασε τό περιεχόμενό τους στο πάτωμα. Δεν περιείχαν, παρά μερικά άσημαντα πράγματα. "Υστερα έψαξε τὰ συρτάρια του λάδωμάμου. Τίποτα και εκεί Είχε άρχισει να έκνευρίζεται, όταν, άνοίγοντας τό συρτάρι του τραπέζιου, είδε μέσα ένα χονδρό, μπλέ μπουκάλι, τυλιγμένο σ' ένα πανί. "Απλωσε τό χέρι του για να τό πάρη. Την ίδια στιγμή όμως του φάνηκε σαν να άκουσε κάποιον έλαφρο θόρυβο. Γύρισε και κύτταξε τον άγνωστο. Δεν είχε κινηθαι καθόλου. Φαντάσθηκε λοιπόν ότι είχε κάνει λάθος και έτοιμαζόταν να συνεχίσει την δουλειά του, όταν είδε άξαφνα να άνοιξη ή πόρτα. "Ετοιμασθηκε άμέσως να άμυνθαι, αλλά πριν προλάβη να κάνει την παραμικρή κίνηση, δέχθηκε ένα σκληρό αντίκείμενο στο κεφάλι και ξαπλώθηκε χάμω. Πριν χάση έντελώς τις αισθήσεις του, άκουσε μιὰ φωνή που έλεγε:

—Τόν άνόητο. Είδες τί κόνταψε να κάνει με την άπροσεξία του; Και όμως ήξερε πολύ καλά ότι αυτός ο καταραμένος άστυνομικός τον παρακολουθούσε. Εύτυχώς που ήρθε στην ώρα.

Μια άλλη φωνή ρώτησε:

—Λες να πρόλαβε να άνακαλύψη τό ναρκωτικό;

—"Οχι. "Ηταν κρυμμένο πολύ βαθιά μέσα στο συρτάρι.

"Ο Στάνλεϋ αισθάνθηκε τις δυνάμεις τους να επανέρχονται σιγά-σιγά και κάνοντας μιὰ υπεράνθρωπη προσπάθεια, πιάστηκε από τό πόδι του κρεβατιού και πετάχθηκε επάνω.

—Προσοχή, φώναξε μιὰ από τις φωνές.

Την ίδια στιγμή άκούσθηκαν μερικά βήματα και τό φως έσβυσε άπότομα. "Ο Στάνλεϋ είχε την έντύπωσι ότι οι δύο άλλοι πήγαιναν προς την πόρτα για να φύγουν. "Εβγαλε τό ηλεκτρικό φανάρι του και διηύθυνε τό φως του κατ' επάνω τους, άφίνοντας άμέσως μιὰ φωνή τρώμου. "Ενας άνθρωπος τον κυτούσε κατ' άνω.

"Ενας άνθρωπος τον κυτούσε κατ' άνω. "Ενας άνθρωπος τον κυτούσε κατ' άνω. "Ενας άνθρωπος τον κυτούσε κατ' άνω.

Κάποτε είχε ιδη τό ίδιο πρόσωπο, κολλημένο επάνω σ' ένα τζάκι. "Ηταν ο δολοφόνος του ίσρώως του Μάρκ-Κρός. Την φορά αυτή δεν έπρεπε να τον άφίση να του ξεφύγη. "Εβαλε τό χέρι του στην τσέπη του για να βγάλη χέρι του στην τσέπη του και έβγαλε τό πιστόλι του, αλλά ο άλλος τον πρόλαβε.

(Συνέχεια στο επόμενο).

Μεταπολεμικά περίεργα

'Εκείνοι «πὺ ζοῦν τὸ θάνατό τους»

Μυστηριώδεις εξαφανίσεις

Θ Α ΣΑΣ ἔτυχε πολλές φορές νὰ διαβάσετε στὰ διάφορα τῶν ἐφημερίδων εἰδήσεις σὰν αὐτήν: 'Εξαφανίσθη ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τρίτης νέα κτλ. Ὁ δυνάμενος νὰ δώσῃ οἰανδήποτε πληροφορίαν ἄς ἀποτανηθῇ... Λακωνικώτατη πληροφορία, πὺ κρύβει πότε κάποια συνθησιμένη φυγὴ καὶ πότε κάποιο τραγικὸ δράμα.

Ἐντούτοις, ὅλοι οἱ εξαφανισθέντες δὲν ἀναφέρονται στὰ ἐφημέρια τῶν ἐφημερίδων. Γιατὶ ἀλλοιῶτα δὲν θὰ περνοῦσε μέρα χωρὶς νὰ δημοσιευθῇ ἀπὸ μιὰ (καὶ περισσότερες) τέτοια δῆλωση.

Ἀπὸ τίς στατιστικὰς πὺ ἔχουν γίνῃ, ὑπολογίζεται ὅτι στὴ Γαλλία μόνον, σημειώνονται 45 εξαφανίσεις περίπου τὴν ἡμέρα, κάπου 1400 τὸν μῆνα, δηλαδὴ παραπάνω ἀπὸ 1600 τὸ χρόνο.

Στὴν Ἀγγλία οἱ εξαφανίσεις πὺ γίνονται σ' ἓνα χρόνο υπερβαίνουν τίς 8.000 στίς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες τίς 20.000 καὶ ἀνάλογως σὺς ἄλλους τόπους.

Ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία γιὰ τὰς ἀναζητήσεις πρὸς ὄφελος τῶν οικογενειῶν, πὺ δρισκεται σὲ διαρκὴ ἐπαφὴ μὲ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια, λέει ὅτι στὴ Γαλλία, ἐπὶ 15.000 περίπου εξαφανισθέντων οἱ 8.000 'εξαναβρίσκονται' σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα. Ἐκ τῶν ὑπολοίπων 7.000 ἓνα μικρὸ ποσοστὸ ἐπιστρέφει στὴν οικογενειακὴ ἐστία ὕστερα ἀπὸ καιρὸ, ἀπὸ χρόνια ἀπώστει.

Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι; Μυστήριον πὺ δὲν ἔχει διαλευκανθῇ ἀκόμα. Νεκροὶ; Ἡ νεκροὶ μόνον ὅσον ἀφορὰ τὴν παλιὰ τους ζωὴ, 'εξαφανίζονται' ζωὴ νέα, μὲ νέο ὄνομα, κάτω ἀπὸ νέον οὐρανόν;

'Εξαφανίσεις ἐκούσιες ἢ ἀκούσιες, ἀπαγωγές, δραπετεῖες, λόγοι πολιτικοί, ἀνάγκη φυγῆς, ἀνάγκη μονώσεως, πόθος γιὰ περιπέτειας, τρέλλα γιὰ χρυσάφι, ἢ τρέλλα ἀπλῶς; 'Ὅτι θέλετε ἀπ' ὅλα αὐτά. Οἱ εξαφανίσεις μποροῦν νάχουν ὅλους τοὺς λόγους καὶ τὸν πῶ ἀπερσδόκητο ἀντομα.

Μὰ ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι αὐτοὶ οἱ λόγοι, ἐκεῖνο πὺ εἶναι καταπληκτικόν, ἀπίστευτον, εἶναι τὸ ὅτι κάθε χρόνο, χιλιάδες ἄνθρωποι, ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν, παρ' ὅλο πὺ θεωρήθηκαν νεκροὶ κατὰ τὸν νόμον.

Μὲ νέο ὄνομα, σὲ νέους τόπους, καὶ μὲ καρδιά νέα, ὅπως, ἀκόμα, μὲ νέα ψυχὴ, ψευδόμενοι σὲ κείνους πὺ ἐγκατέλειψαν, ὅπως καὶ στοὺς νέους ἀνθρώπους, πὺ συναντοῦν, οἱ εξαφανισθέντες ζοῦν τὸ θάνατό τους.

Καὶ ἀναφέρουμε στὴν τύχη μερικὰ παραδείγματα.

Μετά τὸν πόλεμον, οἱ Γερμανοὶ ἔστειλαν στὴ Γαλλία, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους καὶ ἓναν ἄνδρα πὺ δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ πῇ ποῖος ἦταν, ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν, ποῦ ἦθελε νὰ πάῃ.

Τὸν ἐκλείσαν στὸ ἄσυλον Ροντέξ καὶ ἔμεινε δεκαπέντε χρόνια ἐκεῖ. Οἱ ἐφημερίδες ὅλες δημοσίευαν τὴ φωτογραφία του, γιὰ νὰ παρουσιάσῃ τὴν οἰκογενειακὴν του.

Καὶ παρουσιάστηκαν πολλές πὺ εἶπαν πὺς ἦταν δικὸς τους καὶ θέλησαν νὰ τὸν πάρουν.

Ἀλλὰ ὁπῆσαν ἀμφιβολίες. 'Ἐγιναν δίκες. Ἐπὶ τέλους ἐδόθη σὲ μιάν.

Ἀλλὰ γιὰ λίγο. Οἱ δίκες 'εξανέστησαν.

Μήπως νομίζετε ὅτι ὁ πόλεμος δὲν τὸν σκότωσε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

Γιὰ ἀντίθετον σ' αὐτὴ τὴ θλίβετὴ ἱστορία

ρία, ἄς ἀναφέρουμε μιὰν ἄλλη, ὅλη ποιήσῃ καὶ ρωμαντισμὸν.

Τὴν διηγείται ὁ διάσημος βιογράφος Κροῦπελιν στὰ ἀπομνημονεύματά του.

Ἐνα θράδι, σ' ἓνα ταξίδι του στὴν Ἰταλία, κάπνισε τὸ τσιγάρο του ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα στὸ μπαλκόνι τοῦ ξενοδοχείου του, ὅταν ἄκουσε ἀπὸ ἓνα γειτονικὸ παράθυρον ἓνα βιολὶ νὰ παίζῃ Μπάχ, Μπαρμς, Παγκανίνι, μ' ἓνα τέτοιο τρόπο πὺ ἀναγκάστηκε νὰ σκεφθῇ ὅτι θάπρεπε νὰναι κάποιος μεγάλος δισκονόγος αὐτοῦ τοῦ ἔπαιξε.

Τὴν ἐπομένη ἐρώτησε τὸν ξενοδόχον.

— 'Α... κύριε... τοῦ ἀποκρίθηκε αὐτός.

Πρόκειται γιὰ τὸ μεγαλύτερον μυστήριον τῆς Ἰταλίας. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἔρθῃ ἐδῶ πρὸς εἴκοσι πέντε ἐτῶν καὶ ἀπὸ τότε δὲν ὄνῃκε ποτὲ τοῦ ἔξω. Μέσα στὸ δωμάτιόν του μέρα καὶ νύχτα χειμῶνα καὶ καλοκαίρι. Δὲν ἔλαβε ποτὲ τοῦ γράμμα οὔτε δέχθηκε ποτὲ καμμιὰν ἐπιστολήν. Κάθε μῆνα ἓνας τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος τοῦ φέρνει λεπτὰ. Δὲν μιλάει σὲ κανέναν. Τοῦ ἀνεβάξουν φαγητὸ στὸ δωμάτιόν του καὶ ἔνας ράπτης πὺ ἔχει τὰ μέτρα του, τοῦ φέρνει πότε-πότε κανένα κοστούμι. Κάθε θράδι παίζει βιολί... καὶ ὅλοι ἀφήνουμε στὴ μέση ὅτι ἀσχολίας καὶ ἂν ἔχουμε καὶ τὸν ἀκούμε.

Ἐρωτικὸς πόνος, μισανθρωπία, ὑπερμετρη λατρεία πρὸς τὴν τέχνη, ποῖος ἔσται γιὰ ποῖο λόγο ἔχει εξαφανισθῇ, τώρα γιὰ πάντα γιὰ τοὺς δικούς του, ζώντας γιὰ ἓνα τραγοῦδι μόνον, γιὰ ἓνα ὄνειρον.

Ἀλλο... Στίς 4 Ὀκτωβρίου 1914 ὁ κ. Φραν-

Οἱ εξαφανιζόμενοι εἶναι συχνὰ νέοι, εὐκόλα ἐπηγεαζόμενοι ἀπὸ διάφορες ὑποσχέσεις

σουὰ Πυσονὰ πὺ κατόικουσε μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ πέντε τοῦ παιδιὰ στὸ Λατὼν, ἔφυγε μὲ τὸ σύνταγμα του γιὰ τὸν πόλεμον. Καὶ κανεὶς ἀπὸ τότε δὲν ξανάκουσε πᾶ τίποτα γι' αὐτόν.

Στὰ 1921 ἡ γυναῖκα του ἔκανε ἀναζήτησεις γιὰ νὰ τὸν βρῇ, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν κατέληγαν πονθενά, κατάρθηκε ἀπὸ τῆς δώσουν πιστοποιητικὸν θύματος πολέμου καὶ νὰ παίρῃ σύνταξη.

Ἐγκατεστάθη στὸ Λένς καὶ ἐπεδόθη στὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν της. Τελουταῖως τῆς χρειάστηκε ἓνα πιστοποιητικὸν γεννήσεως τοῦ ἀνδρός της καὶ ἔγραψε στὴ δημαρχία τοῦ Νεβίλ-Σαίν-Βάστ ἀπ' ὅπου κατήγετο.

Σκεφθῇτε τὴ θέση τοῦ δημάρχου ὅταν εἶδε νὰ τοῦ φέρουν ὡς νεκρὸ πολέμου ἓναν ἄνθρωπον πὺ εἶχε συναντήσει μόλις πρὸ ἐνὸς μηνός. Τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία τοῦ Λένς, ἔγιναν ἐρευνες καὶ σὲ λίγο ὁ φηγὰς ἀνεκαλύφθη στὸ Ζυβανού-ἄν-Γκουμπέλ.

— Μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐπιστρέψω κοντὰ στὴ γυναῖκα μου... αὐτὴ ἦταν ἡ δικαιολογία του.

Καὶ τώρα μιὰ ἄλλη εξαφάνισις, πολιτικῆς φύσεως. Πρόκειται γιὰ τὴν εξαφάνισιν τοῦ ἀρχιδουκῆ Ἰωάννου τῶν Ἀψβούργων ἔξαφάνισις πὺ ἀπασχόλησε γιὰ καιρὸ τὸν διεθνή τύπον καὶ τὴν κοινὴ γνώμη καὶ πὺ φαίνεται νὰ ἔχη ἄμεσον σχέσιν μὲ τὸ δράμα τοῦ Μάγελινγκ.

Ἀμα ἀπέτυχε τὸ σχέδιόν του, τοῦ νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας ὁ Ἰωάννης τῶν Ἀψβούργων ἄρχισε νὰ συναμοτῇ μὲ τὸν ἐξάδελφόν του ἀρχιδουκὸν Ροδόλφον ὁ ὁποῖος εἶχε δλέψῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου ὅχι μόνον τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Οὐγγαρίας ἀλλὰ καὶ τῆς Βοημίας, ἐλπίζοντας νὰ γίνῃ ἀντιβασιλεὺς τοῦ Τυρόλου, τῆς Ἰστρίας καὶ τῆς Δαλματίας.

Ὁ αὐτοκράτορας Φραγκίσκος Ἰωσήφ ἀνεκάλυψε τὴν συνωμοσίαν καὶ ἠπέληξε τὸν ἀνεψιόν του. Ὁ Ἰωάννης τῶν Ἀψβούργων ἠπέληξε καὶ αὐτὸς τὸν αὐτοκράτορα νὰ ἀποκαλύψῃ ὅλες τίς λεπτομέρειες τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς τοῦ Ροδόλφου.

Αὐτὸ ἐξώργισε τὸν αὐτοκράτορα ὁ ὁποῖος ἐγάρισε μὲν τὴ ζωὴν τὸν ἀρχιδουκὰ ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρον ἀνὰ ἀπαρνηθῇ τὸν τίτλον του νὰ μὴν πῇ λέξη γιὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα του γιὰ πάντα.

Ὅπως καὶ ἔγινε. Ὁ ἀρχιδουκὸς ἀνεχώρησε παίρνοντας μαζί του καὶ τὴν μαίτρεσάν του τὴν Μαργαρίτα Στύμπελ, μιὰ καλλιτέχνη. Μὰ τ' ὄνομα Ἰωάννης Ὀρθ. ἐγκατεστάθη ἐντὸς ἱστοφόρου καὶ ἐπῆγε στὸ Μπόρνεους 'Αὔρες καὶ ἀπὸ κεῖ ἔφυγε γιὰ τὸ Ρίο Ἰανέιρο.

Τὸ καράβι δὲν ἔφτασε ποτὲ στὸν προορισμό του καὶ οὔτε ὁ Ἰωάννης Ὀρθ. οὔτε ἡ Μαργαρίτα οὔτε κανεὶς ἄλλος ἀπ' τὸ πλῆρωμα δὲν ξανακούστηκε ποθενά, ποτὲ.

Τί νὰ συνέβηκε ὅραγε;

Καὶ γιὰ τὸν εξαφανισθέντα τῆς αὐτοκρατορικῆς οικογενείας ὅπως καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους τὸ μυστήριον παραμένει ἄλυτον.

Σ. Μ.

"Ενας σπουδαῖος ἥρωας

Ενας εὐδυμος διάλογος
τοῦ ΜΑΞΙΜ

(Εἶναι δύο ἡ ὥρα τὸ πρωῒ. Τὸ ζεῦγος Κλικὸ κοιμάται ἤρεμα ἔπάνω στὸ μεγάλο εὐρύχωρον κρεβάτι. Ὁ κύριος Κλικὸ ροχαλίζει. Ἀέφωνα ὅμως ἡ κυρία Κλικὸ ξυπνάει ἀπὸ κάποιον ἀνεξήγητο θόρυβο).

Ἡ ΚΥΡΙΑ (σκουντάει τὸν ἄνδρα της): Ἀρθούρε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μὲ βαρειωμάρα): "ΕΙ ΤΙ.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Ἀρθούρε, ξύπνα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μισοανοίγοντας ἓνα μάτι): Τί θέλεις;

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Κάποιος εἶναι στὴν σκάλα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (γυρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό): Εἶσαι τρελλή. (Ξανακλείνει τὸ μάτι του).

Ἡ ΚΥΡΙΑ (τὸν ξανασκουντάει): Ξύπνα σοῦ λέω, Ἀρθούρε. Δὲν ἀκούς; Ὁ θόρυβος συνεχίζεται.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (δυσαναχετῶν γιὰ τὸ χάσιμο τοῦ ὕπνου του): Δὲν παύεις ἐπὶ τέλους νὰ μὲ ἀφίσῃς νὰ κοιμηθῶ;

Ἡ ΚΥΡΙΑ: "Ὅχι δὲν παύω. Σήκω ἔπάνω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Νὰ κάνω τί;

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Νὰ πᾶς νὰ ἰδῇς ποῖος εἶναι στὴν σκάλα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δὲν εἶναι κανεὶς. Φαντασιοπληκτεῖς μοῦ φαίνεται.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Ἀκού καὶ μόνος σου, χριστιανέ μου. (Ἀκούγεται ἡ σκάλα πὺ τρίζει).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "ΕΙ Τρίζει τὸ ἐξολο τῆς σκάλας.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Γιατὶ δὲν ἔτριξε ἄλλη φορά μέχρι σήμερα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ποῦ θέλεις νὰ τὸ ξέρω; Περιμένεις τώρα ἀπὸ τὸ ἐξολο λογική; "Ἐχει κι' αὐτὸ τὰ καπρίτσια του. (Ἀκούγεται πάλι ἓνα δυνατὸ τρίξιμο).

Ἡ ΚΥΡΙΑ (πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ κυρίου): Ἀκούσεις;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τί;

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Ὁ θόρυβος συνεχίζεται.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Κάθε πράγμα πὺ ἀρχίζει συνεχίζεται ὡς νὰ τελειώσῃ.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Εἶναι βήματα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πῶς θέλεις νὰ εἶναι βήματα ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἄνθρωπος μέσα στὸ σπίτι;

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἀνησυχῶ κι' ἐγώ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Βλέπεις, λοιπόν, πὺ ἀνησυχεῖς ἄδικα;

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Εἶσαι ἓνας φοβισιάρης καὶ τίποτ' ἄλλο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Εγὼ φοβισιάρης;

Εἶπα ἐγὼ τίποτα;

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Γιατὶ δὲν πᾶς νὰ ἰδῇς;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ἀφοῦ δὲν εἶναι τίποτα τί νὰ πᾶς νὰ ἰδῶ; Τὸ τρίξιμο δὲν φαίνεται, μόνον ἀκούγεται.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Δὲν ντρέπεσαι κοττάμ ἄνθρωπος νὰ φοβάσαι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Εγὼ φοβάμαι; "Εγὼ πῆγα στὸν πόλεμον. Θυμᾶμαι στὴν μάχη τοῦ Βερντέν πὺ προχωροῦσα ἀτρόμητος ἀνάμεσα στίς σφαῖρες... (Τὴν στιγμή αὐτὴ ἀκούγεται ἓνας τρομερὸς θόρυβος στὴν σκάλα, φασαρία, κακὸ. Ὁ κύριος Κλικὸ γίνεται "ασπρος σὰν τὸ πνίγη...

σεντόνι τοῦ κρεβατιοῦ του καὶ ἀρχίζει νὰ τρέμῃ).

Ἡ ΚΥΡΙΑ (χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία της): Λοιπόν; Τρίζιμο τοῦ ἐξολο ἦταν κι' αὐτό;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή): "Ε... ναι... ὅχι... δηλαδή... ἂν εἶναι τρίξιμο... τότε τὸ παρακάνει.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Θὰ πᾶς νὰ ἰδῇς ἡ δ'χι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ποῦ εἶναι τὸ ρεβόλβερ μου;

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Τὸ ξέρεις πολὺ καλά ὅτι εἶναι στὸν μπουφέ, κάτω στο ἰσόγειο. Καὶ ὕστερα τί νὰ τὸ κάνῃς ἀφοῦ δὲν ἔχει σφαῖρες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δὲν ἔχει σημασία. Θὰ τοὺς φობίζα.

Ἡ ΚΥΡΙΑ (παρ' ὅλη της τὴν ἀγώ-

νία δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὰ γέλια της): Χαρὰ στὸν ἄνθρωπον, γιὰ νὰ φοβῇ. "Εσὺ τρέμεις ὁλόκληρος ἀπὸ τὸν φόβον.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δὲν εἶναι ἀπὸ φόβον. Κρυώνω.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Ρίξε τίποτα ἀπάνω σου ἂν κρυώνῃς καὶ πῆγαινε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ρίχνει ἀπάνω του τὸ σακκάκι του καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα. Ἀντὶ ὅμως νὰ τὴν ἀνοίξῃ βάθει τὸν σῆμα καὶ γυρίζει δύο φορές τὸ κλειδί. Ὑστερα φωνάζει δυνατὰ): Εἶναι κανεὶς ἀπ' ἔξω; (Περιμένει λίγο καὶ ὕστερα γυρίζοντας πρὸς τὴν γυναῖκα του τῆς λέει): Δὲν σοῦ τόλεγα ἐγὼ; Δὲν εἶναι κανεὶς.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Ἀφοῦ δὲν εἶναι κανεὶς γιατί δὲν βγαίνεις ἔξω νὰ κυττάξῃς;

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Πῆλα τὰ χέρια.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι ἐξαπλώνεται χάμω λιποθυμισμένος).

Ἡ ΚΥΡΙΑ (πὺ εἶχε βάλει τὴν φωνὴν ἐπὶ τῆς νύχτας γιὰ νὰ τὸν τρομάξῃ, ἀνάβει τὸ φῶς καὶ κάνει κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τὸν φέρῃ πάλι στίς αἰσθήσεις του).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ τὴν κυττάζει ἐκστατικῶς): Ζῆς ἀκόμη;

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Καθὼς βλέπεις;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Καὶ οἱ κλέφτες;

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Ποῖοι κλέφτες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Αὐτοὶ πὺ ἦταν στὴν σκάλα.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Δὲν ἦταν κλέφτες.

"Ἦταν ἡ γάτα πὺ ἔπαιζε μὲ μιὰ κουβαρίστρα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (συνέρχεται ἐντελῶς καὶ σηκώνεται ἐπάνω θριαμβευτικὰ): "Εσὺ νὰ τὰ ἰδῇς πὺ φοβήθηκες.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: "Εγὼ φοβήθηκα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Αὐ ποῖος ἐγώ; "Ἐχει νοῦστο νὰ πιστεῖς στὰ σοβαρά ὅτι φοβήθηκα.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Τότε γιατί λιποθύμησες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Ετσι τόκανα, γιὰ νὰ γελάσουμε...

Ἡ ΚΥΡΙΑ: "Εγὼ φοβήθηκα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Αὐ ποῖος ἐγώ; "Ἐχει νοῦστο νὰ πιστεῖς στὰ σοβαρά ὅτι φοβήθηκα.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Τότε γιατί λιποθύμησες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Ετσι τόκανα, γιὰ νὰ γελάσουμε...

Ἡ ΚΥΡΙΑ: "Εγὼ φοβήθηκα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Αὐ ποῖος ἐγώ; "Ἐχει νοῦστο νὰ πιστεῖς στὰ σοβαρά ὅτι φοβήθηκα.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Τότε γιατί λιποθύμησες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Ετσι τόκανα, γιὰ νὰ γελάσουμε...

Ἡ ΚΥΡΙΑ: "Εγὼ φοβήθηκα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Αὐ ποῖος ἐγώ; "Ἐχει νοῦστο νὰ πιστεῖς στὰ σοβαρά ὅτι φοβήθηκα.

Ἡ ΚΥΡΙΑ: Τότε γιατί λιποθύμησες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Ετσι τόκανα, γιὰ νὰ γελάσουμε...

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο ΘΡΗΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

(¹Ο πλουσιότερος άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ, λόγω της κακής και εκφύλου ζωής που διάγει έχει κάνει τρομερά χρέη συνεπεία των οποίων είναι να θυγούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του άρχοντιού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια τον πλειστηριασμό πύλ γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μια στιγμή μια φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνη πλούσιο θα του έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνοι δέχομαι!». Γυρνά και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο όνοματι Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνη πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργο του υπό το όρον να δεχθή να παντρευτεί μίαν άρρωστατήν κόρην πτωχὴν ἀλλὰ μελλοντικήν κληρονόμον 300 εκατομμυρίων από πᾶ ὅποια θὰ τοῦ δώσει τὰ 150.

Ἡ συμφωνία κλείνει καὶ ὁ Μαρκήσιος πρεσβεύει γιὰ τὸ Παρίσι ὅπου εὐρίσκεται ἡ ἀνύποπτος κληρονόμος. Προσπαθεῖ νὰ τὴν κάμει νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, αὐτὴ ὅμως ἔχει δοσμένη τὴν καρδιά της σ' ἕνα φτωχό, τὸν Βαλεντίνο. Ὁ ντ' Αρζεντάλ, τότε ἀποφασίζει νὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογή, τὰ «μεγάλα μέσα». Ἐμφανίζεται ὡς φτωχὸς καὶ αὐτὸς μετὰ τὸ ψευδώνυμο «κ. Νορβέρτος». Καὶ μὴ νύχτα ἀπαγάγει τὴ νέα καὶ τὴν φυλάκισι.

Ἀργότερα ἡ Γαβριέλλα δραπετεύει καὶ καταφεύγει ἐν τύχῃ σὸ μέγαρο τοῦ Μουράτ, φεύγει ὅμως καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διότι ὁ Μουράτ τῆς ἐμφράζει τὸν ἐρωτὰ του καὶ περιεπλανώμενη ξαναπέφτει πάλι στὰ πόδια τοῦ Νορβέρτου ὁ ὁποῖος τὴν ἀπειλεῖ ὅτι ἂν δὲν γίνῃ γυναῖκα του θὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα της. Καὶ μὴ μὲρα τὴν μεταφέρει σὲ μὴ ἐξοχικὴ βίλλα ὅπου βρεῖται καὶ ὁ πατέρας της. Ἡ Γαβριέλλα δὲν τολμᾷ νὰ πῇ τίποτα στὸν πατέρα της καὶ ὁ Νορβέρτος τοῦ ζητᾷ τὸ γέμει τῆς Γαβριέλλας. Ὁ Μπερταρά πού θεωρεῖ τὸν Νορβέρτο σωτήρα τῆς κόρης του τὸν θέλει τὸν γάμο αὐτό, ἡ νέα ὅμως τὸν ἀπορροῦει. Στὸ τέλος, ἀναγκάζεται νὰ ὑποχωρήσῃ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα της, δηλώνει, ὅμως, προηγουμένως στὸν Νορβέρτο, ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ ὅτι τὸν παντρεύεται ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἀνάγκης. Ὁ Νορβέρτος ἐλπίζει νὰ βαλάνωσῃ ἀργότερα τὴν καρδιά τῆς Γαβριέλλας καὶ ἀρχίζει τὰς προετοιμασίες τοῦ γάμου. Εἶχε μάλιστα δημοσιεύσει καὶ τὸ σχετικὸ ἀγγελτήριο. Φθάσαμε ἐπὶ στὴν παραμονὴ τῶν γάμων: ὡς τὸ ἀπόγευμα ὁ καιρὸς ἦταν καλὸς τὴν νύκτα τὴν κακοκαιρία πέντε ἀνθρώποι, προσχωροῦσαν μέσα σὸ δάσος πού ἦταν κοντὰ στὸν πύργο, ὅπου βρισκόταν ἡ Γαβριέλλα. Οἱ πέντε αὐτοὶ ἄνθρωποι, ἔκτος μιᾶς καλῆς, εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν πύργο καὶ ἀπὸ τὸν Μπερταρά, ἦσαν ὁ Μουράτ, ὁ

Βαλεντίνο, ὁ Ἀνοιχτομάτης, ὁ Αὐγουστός καὶ ὁ Σιλπερίκ.

Ἀπ' αὐτοὺς ὁ τελευταῖος εἶχε σκαρφαλώσει σκοπὸς σ' ἕνα δένδρο. Ἐχὼν εἰδοποιηθῇ ἀπὸ τὸν Ἀνοιχτομάτη, πού πρῶτος εἶχε διαβάσει τὴν ἀγγελία τῶν γάμων καὶ ἐσπεύδαν εἰς βοήθειαν τῆς Γαβριέλλας. Εἶχαν φθάσει χωριστὰ σὸ Κορμπενὺ καὶ ἀντάμωσαν μέσα σὸ δάσος. Ἐκεῖ κατέστρωσαν τὸ σχέδιό τους.

14ον

Σ ὅλο τὸν τόπο δὲν γινόταν λόγος παρὰ γιὰ τοὺς γάμους τοῦ Νορβέρτου καὶ τῆς Γαβριέλλας, καθὼς καὶ γιὰ τὶς μεγάλες γιορτὲς πού θὰ ἐπακολουθοῦσαν.

Οἱ πέντε φίλοι μας εἶχαν καταφύγει σὸ πανδοχεῖον τοῦ «Μαύρου Ἀνθρώπου». Ὁ Γκαμπάρ, ὁ πανδοχεύς, δὲν φανταζόταν, φυσικά, τὴν ιδιότητά τους. Ὑπέθετε πὼς θὰ ἦσαν ξένοι πού εἶχαν ἔρρει γιὰ τὸ «πανηγύρι».

Γι' αὐτὸ ὅταν τὸν ἐρώτησαν γιὰ τὸ Νορβέρτο καὶ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, ἐσπευσε νὰ μεταδώσῃ ὅσες πληροφορίες ἤξερε:

— Φαίνεται πὼς εἶναι πολὺ πλούσιος ἡ μαρκησία... Ξαφνικά ὅμως τῆς ἦρθαν τὰ πλοῦτη... Ὡς χθὲς ἀκόμη ἦταν μοδιστροῦλα... Τῆς ἐπέσε κάποια κληρονομία, ὅμως... καὶ φαντασθῆτε, πὼς μὴ συμμορία κακοποιῶν, σὸ Παρίσι, ἤθελε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ παντρευτῇ ἕναν ἀπ' αὐτούς... ἕναν ξένο... κάποιον Τοῦρκο, ὅπως λένε... Εὐτυχῶς ὅμως γιὰ τὴν μικροῦλα, ὁ κ. μαρκήσιος πού τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ καιρὸ, κατάρθωσε νὰ τὴν σώσῃ... Κ' ἔτσι τώρα θὰ παντρευτοῦν καὶ θὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι...

«Τί παληανθρώποι ὅμως, πού εἶναι μαζεμένοι σὸ Παρίσι, ἐ...»

Καὶ οἱ φίλοι μας ἀναρωτιώνταν: — Πὼς κατορθώνει νὰ τῆς ἐπιβάλλεται ἔτσι; Πὼς δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ δραπετεύσῃ ἡ Γαβριέλλα, πὼς δὲν διαμαρτύρεται, πὼς δὲν διακηρύττει σ' ὅλο τὸν κόσμον τὴν ἀλήθειαν;

«Μὲ ποῖο τέχνασμα, μὲ ποῖο καιτάρθωσε νὰ γίνῃ κόριος τῆς καταστάσεως;... νὰ κρατᾷ κοντὰ του, θεληματικὰ σχεδόν, τὴν Γαβριέλλα καὶ τὸν Μπερταρά;

«Ἐπρεπε νὰ δράσουν...»

«Ὅλες οἱ ἀπόπειρες ὅμως πού ἔκαναν γιὰ νὰ πλησιάσουν τὴ νέα, ἀπέτυχαν...»

Ὁ Μουράτ ἀπεφάσισε τότε νὰ μπερδεύῃ τὸν Νορβέρτο καὶ ἀφοῦ ἔθετε τὴν σφαλεῖα, νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία.

Κατόπιν θὰ παρέδιδαν τὸν Νορ-

βέρτο καὶ τοὺς συνενόχους του στὴν Δικαιοσύνη.

Ἡ ἀπαγωγή τῆς Γαβριέλλας καὶ ἡ δολοφονία τοῦ Συμεὼν ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τοὺς στείλουν στὰ κάτεργα, ἂν ὄχι στὴ λαίμητόμο...

Εἶχαν συναντηθῇ στὴ χαράδρα ἐκείνη, γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν πρὶν ἐκτελέσουν τὸ σχέδιό τους.

Εἶχαν μείνει κρυμμένοι ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή μέσα στὴν καλύβα. Κι' ἔτσι, ἦσαν βέβαιοι πὼς ὁ μαρκήσιος δὲν θὰ ἦταν δυνατόν νὰ φαντασθῇ ὅτι εὐρίσκονταν τόσο κοντὰ στὸν πύργο του...

Ἦταν πέντε. Δυνατοὶ καὶ ἀποφασισμένοι ὅλοι τους. Ἦξεραν πὼς θὰ συναντοῦσαν στὸν πύργο πέντε ἀντιπάλους ἐξ ἴσου ρωμυλῶν ὅσο ἦταν αὐτοὶ καὶ πού τὰ κακοῦργα τους ἐνστικτικὰ θὰ τοὺς ἔκαναν νὰ μὴ ὑποχωρήσουν πρὸ οὐδενός...: τὸν Νορβέρτο, τὸν Παπιγιόν, τὸν Μποντάν, τὸν Λά Γκουγιάν καὶ τὸν Λουφφάρ.

— 22 —

Κατὰ τὶς δέκα ὁ Μουράτ καὶ οἱ σύντροφοί του ἔφυγαν ἀπὸ τὴν καλύβα πού εἶχαν καταλύσει.

Δὲν ἔβρεχε πιά... Δὲν ὑπῆρχε παρὰ λίγη ὑγρασία μόνο. Καὶ κάθε τόσο τὰ πόδια τους χώνονταν βαθεῖα μέσα σὲ λακωνιστὲς ἀπὸ νερό.

Ὅταν ἔφθασαν σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ μέτρων ἀπὸ τὸ Μπουά - Τορτύ, σταμάτησαν.

Κανένas τους δὲν μιλοῦσε. Ἡ καρδιά τους χτυποῦσε δυνατὰ. Καταλάβαιναν ὅτι ἔφτασε ἡ κρίσιμότερη στιγμή τῆς πάλης πού εἶχαν ἀναλάβει ἐναντίον τοῦ Νορβέρτου καὶ ἐσφίξαν τὰ χέρια τους.

Προχωροῦσαν σιγὰ - σιγὰ. Ἡ νύχτα ἦταν τόσο σκοτεινὴ, ὥστε δὲν διέκριναν τὸν πύργο. Θάλεγε κανεὶς ὅτι εἶχε χαθεῖ, εἶχε ἐξαφανισθεῖ. Κανένas φῶς δὲν ἔλαμπε σὸ παράθυρα.

Ὁ Ἀνοιχτομάτης καὶ ὁ Αὐγουστός βγήκαν ἀπὸ τὸ δάσος καὶ τράβηξαν πρὸς τὴν πεδιάδα, μετὰ τὸν σκοπὸ νὰ κάνουν τὸν γύρο τοῦ πύργου καὶ νὰ πειθοῦν πὼς κανένas δὲν παραμόνευε ἐκεῖ.

Ὁ Σιλπερίκ τράβηξε πρὸς τὴν εἴσοδο. Ὅσο γιὰ τὸν Μουράτ καὶ τὸν Βαλεντίνο, αὐτοὶ κατάρθωσαν νὰ χωθοῦν μέσα στὸν κήπο. Κρύφθηκαν ἐκεῖ περιμένοντας τὴν ἐπιστροφή τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ καὶ τοῦ κλόουν.

Δὲν περίμεναν ἐπὶ πολὺ. — Τίποτα... εἶπεν ὁ Ἀνοιχτομάτης με χαμηλὴ φωνή. «Ὅλα φαίνονται νὰ κοιμούνται. Κανένas δὲν ξαγρυπνᾷ! Θὰ τὰ καταφέρουμε μὴ χαρά! Προσέχοντες νὰ μὴ κάνουν θόρυ-

μιάς ψυχῆς

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

βο ἐβάδισαν με κατεύθυνσι πρὸς τὴν πίσω πόρτα τοῦ πύργου. Δὲν ἄργησαν νὰ τὴν θροῦν. Τότε ἐμοίρασαν τοὺς ρόλους τῶν:

Ὁ Βαλεντίνο θὰ ἔσκαψε νὰ θρῇ τὴν Γαβριέλλα. Εἶχε παρατηρήσει πού ἀκριβῶς βρισκόταν τὸ δωμάτιό της καὶ δὲν θ' ἄργουσε νὰ τὴν θρῇ. Ὁ Σιλπερίκ θὰ ἐφρόντιζε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Μπερταρά. Ὁ Μουράτ θ' ἀνελάμβανε τὸν Νορβέρτο. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀνοιχτομάτη καὶ τὸν Αὐγουστό, ὁ ρόλος αὐτῶν συνίστατο σὸ νὰ κρατήσουν εἰς ἀπόστασιν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Νορβέρτου.

— Ἐμπρός, λοιπόν! εἶπε με χαμηλὴ φωνὴ ὁ Μουράτ.

Ὁ Σιλπερίκ εἶχε φέρεῖ μαζί του ἕνα λαστό. Μὲ λίγη προσπάθεια παραθίχασε τὴν πόρτα.

Ἡ πόρτα πού ἔδινε πρὸς τὸν διάδρομο, δὲν ἦταν κλειδωμένη.

Τὴν στιγμή πού ὁ Βαλεντίνο τὴν ἐσπρωχνε, ἀκούσαν στὸν κήπο ἕνα σφύριγμα γλυκὸ, ἀρμονικόν...

Ἀνατρίχισαν. Ποιὸς νὰ εἶχε σφυρίξῃ, ἄραγε; Νάταν κανένas σινιάλο αὐτὸ τὸ σφύριγμα;

Ἐφεραν τὸ χέρι σὸ σιλέτο τους καὶ ἐνέτειναν τὴν προσοχή τους. Τὸ σφύριγμα ἀκούσθηκε καὶ πάλιν, πῶς σιγανὸ αὐτὴ τὴ φορά. Θάλεγε κανεὶς ὅτι προερχόταν ἀπὸ τὸν κήπο, ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντὰ τους...

Ὁ Σιλπερίκ ξαναδύθηκε στὸν κήπο...

Δὲν ἀκουγόταν τίποτα τώρα. Μόλις, ὅμως, ἐγύρισε ὁ Σιλπερίκ ἀπὸ τὸν κήπο, τὸ σφύριγμα ξανάρχισε... καὶ σὲ λίγο σταμάτησε.

Περίμεναν λίγες στιγμές... τίποτα δὲν διέκοψε πλέον τὴν θαθεῖα σιωπὴ... Καὶ προχωροῦσαν, θαδίζοντας ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, σὸ διάδρομο.

— 23 —

Ἦταν πολὺ παλὸ οἶκημα, ὁ πύργος αὐτὸς τοῦ Μπουά - Τορτύ. Ἡ οἰκογένεια ντ' Αρζεντάλ, πού δὲν κατοικοῦσε ἄλλως τε παρὰ κατ' ἀραιὰ διαστήματα, δὲν εἶχε μεταβάλλει τίποτα ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν του διαρρύθμισιν.

Οἱ διάδρομοι τοῦ «ὀφίς», ὁδηγοῦσαν σ' ἕνα πλατὺ κορινθίον, πού ἔφθανε ὡς τὴν μεγάλην μαρμαρίνη σκάλα καὶ ἀνέβηκαν χωρὶς νὰ συναντήσουν κανένas ἐμπόδιο.

Δὲν ἀκουγόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος. Θάλεγε κανεὶς πὼς ὁ πύργος ἦταν ἀκατοίκητος.

Δὲν εἶχαν φθάσει ὅμως ἀκόμη σὸ κεφαλόσκαλο ὅταν ξαφνικὰ ἀνατρίχισαν.

Ἐνα ὀξύ σφύριγμα εἶχε ἀντηχήσει.

Εἶχαν μείνει κρυμμένοι ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή μέσα στὴν καλύβα.

Σταμάτησαν ὅμως, ἀπότομα. Στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἐνὸς σαλονιοῦ, εἶχε κάμει τὴν ἐμφάνισή του ἕνας ἀνθρώπος πού τοὺς ἐκύτταξε χαμογελῶντας.

Ὅλοι τὸν ἤξεραν, ὅλοι τοῦ εἶχαν μιλήσει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μουράτ καὶ ἀπὸ τὸν ἀπὸ τὸν Σιλπερίκ: ἦταν ὁ μαρκήσιος ντ' Αρζεντάλ... ὁ κ. Νορβέρτος, ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσαν σὸ σπῆτι τοῦ Μπερταρά ὅταν ἔκανε κόρτε στὴν Γαβριέλλα...

— 24 —

Ὁ Βαλεντίνο ὥρμησε ἐναντίον του.

— Α! Σὲ θρήκαμε, τέλος πάντων ἄθλιε!... Δολοφόνε!...

Ὁ Νορβέρτος δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὴ κίνησιν.

Ὁ Βαλεντίνο ἔκαμε νὰ τοῦ ἐμποδίσῃ τὴν δίοδο. Ὁ Νορβέρτος ὅμως, τὸν ἀπόησε, καὶ προχώρησε πρὸς τοὺς νεοελθόντας οἱ ὁποῖοι ἔμειναν καρφωμένοι στὴ θέσιν τους ἀπὸ τὴν ἐκπληξί.

— Δὲν ἀνέμενα τὴν ἐπίσκεψή σας

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

κύριοι... τους είπε με απάθεια. 'Ο πασάδης, όμως, θα προσπαθήσω κ. Βαλεντίνε, κ. 'Ανοιχτομάτη, κ. Αύγουστε, να σας δεχθώ, καθώς και τους φίλους σας, όσο καλλίτερα μπορώ... Περᾶστε, λοιπόν, σ'α παρακαλώ...

Τους ἔκαμε τόπο να περάσουν. Οἱ πέντε φίλοι κυτταχθήκαν κατά-πληκτοι.

Ο μαρκήσιος τους ἔδειξε μερικά καθίσματα. Αὐτοὶ ὅμως ἔμειναν ὀρθοί.

Ο Νορβέρτος, τότε, με ὕφος υπε-ρήφανο καὶ εἰρωνικό μαζί, τους εἶπε:

— Θὰ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ, κύριοι, νὰ παρευρεθῆτε, αὐριο στὴν τελετὴ τοῦ γάμου μου; Θὰ χαρῶ πολὺ σὰς θεοδώσω... καὶ θὰ δώσω ἀμέσως ἐντολὴ νὰ σὰς ἐτοιμάσουν τὰ δωμά-τια σας.

Οἱ πέντε φίλοι εἶχαν συνέλθει ἀπὸ τὴν ἐκπληξή τους.

Ο Βαλεντίνος, ποὺ στεκόταν κον-τὰ στὸν Νορβέρτο, τοῦ ἔριχνε βλέμματα γεμάτα μῖσος.

— Ἀς λείψῃ ἡ εἰρωνία, κύριε... τοῦ εἶπε. Ξέρετε πολὺ καλὰ γιατί θρискόμαστε ἐδῶ, γὰρ καὶ οἱ φίλοι μου... Θ' ἀπαντήσετε ἀμέσως στὰ ἐρωτήματα ποὺ θὰ σὰς ὑποβάλουμε...

Ο Νορβέρτος ἐγέλασε σιωπηλά.

— Βρίσκομαι στὸ σπῆτι μου, εἶπε. Καὶ θὰ εἶχα κάθε δικαίωμα νὰ σὰς ρωτήσω ἐγώ, τί γυρεύετε τέτοια ὥρα δωμέσα, με μαχαίρια στὰ χέ-ρια, ἀφοῦ παραβιάσατε τὴν πόρτα...

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι εἰσyre ἕνα ρεβόλβερ:

— Εἰσθε πέντε ἐξακολουθήσατε. Τὸ ρεβόλβερ αὐτὸ ἔχει ξηρὰ σφαίρες. Ἀν σὰς ἐσκώτωνα, λοιπόν, καὶ τοὺς πέντε, φαντάζεσθε ὅτι ἡ Δικαιοσύνη θὰ με θεωροῦσε ἐνοχο;... Δὲν θὰ ἐθεωροῦμην ὅτι ἐθρискόμενος ἐν πληρῇ ἀμύνῃ;

Ο 'Ανοιχτομάτης μ' ἕνα πῆδημα θρέθηκε κοντὰ στὸν μαρκήσιο.

— Ἀσε τὴν ἀνοησίαν!... τοῦ εἶπε. Παράτησε αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι, γιατί διαφορετικά... πρόσδεξε!... Θὰ με-τρήσω ὥς τὸ τρία!...

Ο Νορβέρτος ἐστήριξε τὴν κἀνὴ τοῦ ρεβόλβερ στὸ μέτωπο τοῦ ταχυ-δακτυλουργοῦ, κ' ἔφερε τὸ δάκτυλο στὴν σκανδάλη.

Ο ταχυδακτυλουργὸς ὅμως δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του.

— Εἶπαμε, λοιπόν:... 'Ἐνα... Δύο... Τρία... Δὲν θάξαις μυαλό;... Νά, λοι-πόν!...

Ἐτέντωσε τὸ ἕνα μπράτσο· τὸ στι-λέτο τοῦ τότε γλύστρησε μεσ' ἀπ' τὸ χέρι του καὶ καρφώθηκε μέσα στὸ χέρι τοῦ μαρκησίου... τὸ ὅποιον καὶ διεπέρασε.

Ο Νορβέρτος ἔρριξε μιὰ κραυγὴ πόνου.

Τὸ ρεβόλβερ ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια του. Ο Μουράτ ἔσπευσε νὰ βάλῃ ἑ-

— Νά, λοιπόν! Ἐπανελάβε ὁ 'Ανοι-χτομάτης. Τί διάβολοι! Ξέρουμε κα-λὰ τὴ δουλειά μας!

Ο Νορβέρτος εἶχε ἀφοπλισθῇ. Ἀπὸ τὸ τραῦμα τοῦ ἔβγαине αἷμα. Τὸ στιλέτο τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ εἶχε πέσει κοντὰ στὸ ρεβόλβερ.

Ο Μουράτ ἔσπευσε νὰ σηκώσῃ καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο.

— Καὶ τώρα εἶπε ὁ Μουράτ, ἄς κουθεντιάσουμε με τὴν ἡσυχία μας.

Ἐκάμε ἕνα σινιάλο στὸν κλόουν, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ κλείσῃ τὴν πόρ-τα καὶ νὰ σταθῇ σὰν φρουρὸς μπρο-στὰ τῆς.

Ο 'Ανοιχτομάτης καὶ ὁ Σιλπερίκ εἶχαν σταθῇ μπρὸς τὰ παράθυρα. Ο Μουράτ καὶ ὁ Βαλεντίνος εἶχαν μεί-νει κοντὰ στὸν Νορβέρτο.

Ο Μαρκήσιος, ὥστόσο, δὲν φαί-νόταν νὰ ἔχῃ χάσει τὴν ψυχραιμία του, καὶ τὸ θάρρος του.

— Τί γυρεύετε ἀπὸ μένα; ρώτησε με ἀπότομο ὕφος.

— Δὲν τὸ μαντεύετε;

— Δὲν μαντεύω τίποτα... Σὰς ἐ-ρωτῶ ἀπαντήστε μου...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

γῶ, εἶπεν ὁ Νορβέρτος. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Βαλεν-τίνο, ἐπρόσθεσε:

— Θ' ἀντιλαμβάνεσθε, βέβαια ὅτι οἱ θρискοὶ σὰς με ἀφίνουν τελείως ἀδιάφορο...

Τὰ βλέμματα, γεμάτα μῖσος τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων διασταυρώθη-καν.

— Βαλεντίνε, εἶπεν ὁ Μουράτ, γνωρίζεις ποῦ εὐρίσκεται τὸ δωμά-τιο τῆς Γαβριέλλας. Πήγαινε νὰ τὴν εὕρῃς καὶ παρακάλεσέ τὴν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

— Ο Βαλεντίνος τρελλὸς ἀπὸ τὴ χα-ρά του, ἔκαμε νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τὴν πόρτα, ὁ Μουράτ ὅμως τὸν ἔσταμά-τησε.

— Οχι... Μείνε καλλίτερα... τοῦ εἶπε. Θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πέσης σὲ καμμιὰ παγίδα. Εἶναι προτιμώ-τερον νὰ μὴ χωρισθοῦμε...

Ο Μουράτ ἐκτύπησε ἕνα κουδοῦνι, — Σὰν πολὺ σιωπηλὸς μοῦ φαίνε-ται αὐτὸς ὁ πύργος... Δὲν εἶναι δυ-νατὸν, θὰ φθάσουν ἀμέσως ὑπὲρ-τες... εἶπε.

Ἀκούσθηκαν πράγματι θήματα στὴς πλάκες τοῦ κορινθίου. Καὶ σὲ λίγο φάνηκε στὸ κατῶφλι τοῦ σα-λονιοῦ ἕνας ἄνθρωπος.

Ἦταν ὁ Λουφφάρ.

Τάχασε πρὸς στιγμὴν.

Ο Νορβέρτος τὸν κύτταξε προσε-χτικά. Νοιώθοντας ὅμως ὅτι τὸν πα-ρακολουθοῦσαν, δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ κἀνὴ κανένα νόημα.

Ἀντικρύζοντας τὸν Λουφφάρ ὁ 'Ανοιχτομάτης, ὁ Αὐγουστος καὶ ὁ Βαλεντίνος δὲν μπόρεσαν νὰ συγ-κρατήσουν μιὰ κίνησι ἐκπληξέως.

Ο θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ρου-σμποῦ! ἐφῆθυσαν.

Ο Λουφφάρ! σέφθηκε ὁ Σιλ-περίκ. Ο Γκουγιάν δὲν θὰ θρискεται μακριά...

Ο Αὐγουστος με τρόπο, εἶχε κλει-σει τὴν πόρτα πίσω ἀπὸ τὸν κα-κούργο.

Πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν δεσποινίδα Γαβριέλλα ὅτι τὴν παρα-καλῶ νὰ κατέβῃ στὸ σαλόνι! εἶπεν ὁ μαρκήσιος στὸν συνένοχό του.

Ο Λουφφάρ ἐτοιμάσθηκε νὰ ὑπα-κούσῃ. Ἐαφνικά, ὅμως, ὁ Αὐγουστος τὸν ἄρπαξε ἀπὸ πίσω καὶ τὸν φυλά-κισε μέσα στὰ ἀτσαλένια τοῦ μπρά-τσα.

Τὸ κάκου ὁ Λουφφάρ προσπα-θοῦσε νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὸ τρομερὸ αὐτὸ σφιγμένο.

— Τὸν ξέρουμε καλὰ αὐτὸν τὸν παλληκαρᾶ! εἶπεν ὁ κλόουν. Αὐτὸς ἐφύλαγε τὴν δεσποινίδα Γαβριέλλα στὸ σπιτάκι τοῦ Δάσους τῆς Βουλώ-νης... Εἶμαι τῆς γνώμης νὰ μὴν τὸν ἀφίσουμε νὰ φύγῃ... Ο πύργος θὰ-ναὶ γεμάτος ἀπὸ παληανθρώπους τοῦ εἶδους του... Ἐτσι, τουλάχιστον, λιγοστεύουν κατὰ ἕνα!...

Ο Λουφφάρ ἔβγαζε ὑπὸ κόφες κραυγές. Μὲ τὴς κινήσεις ποῦ ἔκανε γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν ἔχθρο του ἕνα ρεβόλβερ ἔπεσε ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— Α! εἶπε γελώντας ὁ Αὐγου-στος. Οἱ ὑπῆρτες, δωμέσα, εἶναι ἀρματωμένοι γιὰ καλὰ!

Μὲ ἐξαιρετικὴ εὐκινησία ὁ 'Ανοι-χτομάτης ἔδωσε χειροπόδαρά τὸν Λουφφάρ.

Ο κλόουν τὸν ἔρριξε σὰν νάταν κανένα πακέτο, σὲ μιὰ γωνιά, καὶ δείχνοντάς του τὸ στιλέτο του, εἶπε:

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε ἐ-μεῖς νὰ ρωτᾶμε καὶ σῆς ν' ἀπαντᾶ-τε... Παρασκευάσατε μιὰ ἀτιμὴ συν-ωμοσίαν ἐναντίον τῆς Γαβριέλλας... Γνωρίζετε ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἡ κληρονόμος μιᾶς τεραστίας κλη-ρονομίας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας... τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ θά-ρονόμιας...

— Ἐστω... Μολονότι θάπρεπε

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

του... Περισσότερες από εκατό φορές έχω κυττάξει τη φωτογραφία του, προσπαθώντας να της άποσπασω το μυστικό της... Η φυσιογνωμία του πατέρα μου δεν δείχνει έναν άνθρωπο που δεν ξέρει τί θα πη τιμή, και δεν θα δώσω ποτέ πίστη σ' αυτούς που διατείνονται ότι δεν εφάρθετε τίμια.

—Έ, λοιπόν;

—Εφθασα λοιπόν στο συμπέρασμα ότι, οποιαδήποτε και αν υπήρξε η διαγωγή του, σεις μόνο την ξέρετε, και σεις μόνο θα μπορούσατε να με πληροφορήσετε σχετικάς. Γι' αυτό έδωλα στις εφημερίδες την αγγελία που διαβάσατε!

Χωρίς ν' άφισση στην Λόλα τον καιρό να τη διακόψω, εξακολούθησε, ακάθεκτη:

—Μπορεί να μισήτε τη μητέρα μου, μπορεί να θελήσατε να την εκδικηθείτε, αφού την θεωρείτε αντίζήλο σας... είμαι όμως βεβαία πως παρά την κακία που διαφαίνεται καμιά φορά στο βλέμμα σας, παρά το προκλητικό σας ύφος, δεν είπατε ικανή στο βάθος να ζήσετε με τον σύζυγο μιας άλλης... όπως έπίστευσαν άλλοι...

Τα χείλη της Λόλας άρχισαν να τρέμουν... Τα μάτια της εγγέμισαν δάκρυα...

—Για να σκεφθείτε έτσι, θα πη ότι έχετε πραγματικά την καρδιά του... εφίθυρισε. Έγώ όμως είμαι καμωμένη από διαφορετική πάστα!...

—Ίσως όχι, όσο νομίζετε! Φαντασθήτε για μια στιγμή ότι δεν είμαι εγώ γονατισμένη έμπρός σας, άλλ' ότι είναι γονατισμένος ο πατέρας μου... Κι' ότι σάς ικετεύει ν' αποκαταστήσετε τη μνήμη του, να βγάλετε αυτούς τους όποιους άγαπούσε από τη φοβερή τους άμφιβολία...

Η Λόλα έστρεψε άλλοι το πρόσωπο για να μη την βλέπη ή νέα.

Δέν ήθελε ν' αντικρύση το βλέμμα της, που έμοιαζε τόσο πολύ με το βλέμμα εκείνου...

—Με βασανίζετε... είπε σιγά. Γιατί δεν μ' άφίνετε ήσυχη;

Κι' ύστερα από μερικές στιγμές σιωπής, έπρόσθεσε:

—Πιστεύω ειλικρινώς ότι θα νοιώσατε πιο εύτυχισμένο τον έαυτό σας όταν... όταν θα μιλήσετε...

Η Λόλα άνατρίχιασε σύγχωρη.

—Εν τούτοις και πάλιν δεν έμεινε.

—Ω, νοιώστε, με, για τον Θεό! έπέταξα τα χείρα της Λόλας. Κι' αν τον άγαπάτε, όπως ισχυρίζεσθε, κάνετε αυτή τη θυσία και πληροφορήστε με αν ζή ή αν είναι νεκρός...

—Έ, λοιπόν, ναι... Είναι νεκρός!

Η Σιμόνη είχε χλωμιάσει τρομερά

—Νεκρός!... επανέλαβε με φωνή λυγρή άκουγόμενη. Ήμουν βεβαία γι' αυτό... Κι' όμως ήθελα να ελπίζω ακόμη.

—Ωστόσο, είναι προτιμότερο που πέθανε, παρά αν είχε κάμει αυτό που τον κατηγορούν ότι έκαμε...

—Γιατί, στο κάτω-κάτω, αν πέθανε, αυτό θα συνέδη άπριν, και δεν θα έδραπέτευσε μαζί σας!...

—Όχι, είπε και η Λόλα με φωνή χαμηλή.

Μια κραυγή χαράς βγήκε από το στήθος της Σιμόνης.

—Τώρα! Ήμουν βεβαία γι' αυτό. Τον φτωχό μου, τον αγαπημένο μου τον πατέρα... Ά, πόσο θα ήθελα να ζούσε, να έβλεπε ότι ούτε μια στιγμή δεν άμφέβαλλα γι' αυτόν...

Και γυρίζοντας προς την Λόλα, έπρόσθεσε με πικρό:

—Ο Θεός θα σάς εύλογη, γιατί μου δώσατε αυτή τη μεγάλη χαρά!

Για πρώτη φορά, στην ζωή της την καταραμένη, η Λόλα άκουσε κάποια ψυχή να προσεύχεται γι' αυτήν στο Θεό.

Και τά είχε χαμένα έντελως.

Η Σιμόνη δέν την έπρόσθεσε όμως τώρα διόλου.

Βρισκόταν ριγμένη σ' έκσταση...

Κι' εξακολουθούσε να σκέφτεται δυνατό:

—Πώς έτόλμησαν να πούν τέτοιο πράγμα γι' αυτόν! Πώς έτόλμησαν να άμουν τέτοιο πράγμα, Θεέ μου;...

Η Λόλα έσκυψε προς το μέρος της κόρης του Άμορ:

—Εγώ τους έδωσα την άφορμή!... ψιθύρισε.

—Ναι, πράγματι...

Και κυττάζοντας τη Λόλα βαθεία στα μάτια, έπρόσθεσε:

—Αφού δέν έδραπέτευσε μαζί σας... Κι' αφού πέθανε... Πές τε μου πως συνέβη αυτό...

Σταμάτησε άπότομα. Έυάντευσε πως δυό διαφορετικά συναισθήματα επάλλαν μέσα στην ψυχή της Λόλας: Το συνάστημα του μίσους προς την γυναίκα που της είχε κλέψει, κατά τη γνώμη της, την αγάπη του αγαπημένου της, και το συναισθήμα της τρυφερότητας που είχαν ξυπνήσει μέσα της τα λόγια της κόρης του Σάρλ Άμορ.

—Εσώκωσε άργά το κεφάλι.

—Είδοποιήστε, είπε, την λαίδη ντε Φιερένς να έλθη. Θα τά πώ όλα...

Η Σιμόνη δέν χρειάστηκε να πη μισή ώρα.

—Ο Σάρλ δέν είχε φύγει από το κορμ

ΑΝΤΙΖΗΛΕΣ

ριντόρ, και η μητέρα του περίμενε κάτω, στη σκάλα.

Άκολουθώντας τη Σιμόνη, μπήκαν κι' οι δυό τους στο δωμάτιο, όπου τους περίμενε η Λόλα.

—Θά μου επιτρέψετε να μπω κι' εγώ, δέν είν' έτσι, μίς ντε Φερράς; έλεπε ο Χάρου.

—Είσθε άρκετά έξυπνη, ώστε θα έμαντεύσατε ότι αυτό που θα πητε για να καθισχύαστε την Σιμόνη, μ' ενδιαφέρουν περισσότερο κι' από τη ζωή μου ακόμη...

—Περισσότερο κι' από τη ζωή σας; επανέλαβεν η Λόλα, κυττάζοντας το περίφανο πρόσωπο του νέου που της είχαν επιβάλει από την προηγούμενη τόσες ταπεινώσεις.

—Ναι... Γιατί εν όση δέν θα έχω άποκαταστήσει την μνήμη του πατέρα της, δέν θα μου επιτρέψη να της μιλήσω για την αγάπη μου, και δέν θα θελήση να σκεφθώ για γάμο...

Η Λόλα, άνεγνώριζε στο βλέμμα του νέου την έκφραση εκείνη της λατρείας που είχε αντικρύσει τόσο συχνά στο βλέμμα κάποιου άλλου...

του μόνου ανθρώπου που είχε αγαπήσει σ' αυτόν τον κόσμο...

—Εξέπλავ κι' η ίδια για την τόση συγκίνηση που έννοιωθε.

—Με νίκησε η καλωσύνη αυτού του παιδιού, είπε, της κόρης του Σάρλ Άμορ, του μόνου προσώπου, που, πτά τελευταία αυτά δεκάξη χρόνια μου μίλησε με καλωσύνη...

—Για το χατίρι αυτής, και μόνης αυτής θα μιλήσω...

Ο Χάρου έπλησίασε στην πολυθρόνα της Λόλας μια καρέκλα, για τη μητέρα του.

—Ο ίδιος, στάθηκε όρθιος.

—Η Λόλα έπηρε τα χείρα της Σιμόνης, και τά έσφιξε με δύναμη μέσ' στα δικά της.

—Η φωνή σου και τα μάτια σου, παιδί μου, με συγκίνησαν σαν να ήσαν η έπίκληση ενός νεκρού...

—Ενός νεκρού... επανέλαβε η λαίδη ντε Φιερένς. Έχει πεθάνει, λοιπόν, ο Άμορ;

—Ναι, έχει πεθάνει... έλεπε με υπόκωφη φωνή η Λόλα.

—Άκολουθήστε μια μικρή σιωπή. Κανέναν δέν τολμούσε να την διακόψη.

—Ολοι καταλάβαιναν πως θα μάθαιναν έώρα την αλήθεια...

Πώς το πυκνό μυστήριο που έσκέπαζε την εξαφάνιση του Σάρλ Άμορ θα διαλυόταν...

—Έχει πεθάνει, επανέλαβεν η Λόλα, μη θαρρήτε όμως πως νοιώθω τύψεις γι' αυτό... Είμαι περήφανη, σύμφωνα με την αντίληψη που έχω για τη ζωή, για ότι έκαμα...

—Λίγες γυναίκες θα είχαν την ψυχική δύναμη να άμουν ότι έκαμα εγώ. Λίγες θα μπορούσαν να κρατήσουν την σιωπή που εκράτησα εγώ επί δεκάξη χρόνια.

—Ήθελα να εκδικηθώ... Κι' εκδικηθήκα!...

—Ενα έλαφρό σφίξιμο του χεριού της εκ μέρους της Σιμόνης, την έκαμνε ν' άποκτήση πάλι την αυτοκυριαρχία της.

—Άπόφυγε, εν τούτοις, να κυττάξη στο πρόσωπο τη νέα, για να μη συγκινηθεί...

—Δέν πρόκειται να σάς θυμίσω μερικές λεπτομέρειες της ζωής μου, που τις ξέρετε όλες... Τις έλπιδες που έτρεφα, π. χ., να παντρευθώ τον Σάρλ Άμορ, έλπιδες που άθελά του μου είχε δώσει αυτός ο ίδιος, με τά γράμματά του, τον καιρό που ζούσαμε μακριά ο ένας από τον άλλο.

—Αλλά μήπως κι' εκείνη δέν μου είχε δώσει κάθε δικαίωμα να ελπίζω, αφού είχε παντρευθεί έναν άλλο;...

—Όταν έμαθα τον γάμο της Γενεβιέτης, έπεσήρθησα — δέν το κρύβω αυτό — να προκαλέσω μια ρήξη.

—Δέν το κατώρθωσα όμως. Και τότε έπεισα την μητέρα μου να φύγουμε από την Άγγλία. Πήγαμε στη Γερμανία, όπου, ύστερα από λίγο, πέθανε.

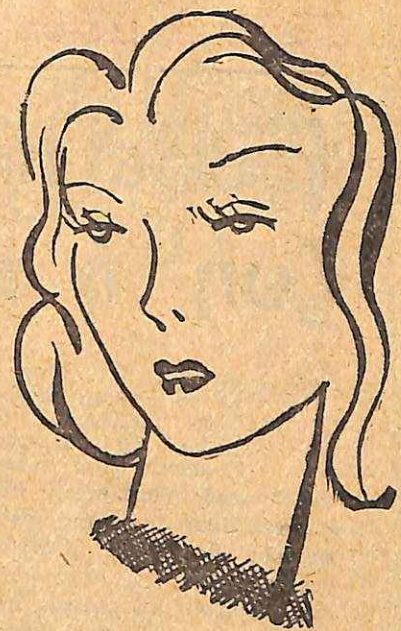
—Έτσι, έμεινα όλομύναχη στον κόσμο, με την καρδιά γεμάτη πίκρα... Δέν ζούσα, παρά για να εκδικηθώ.

—Κάθε γράμμα που έλάμβανα από την Γενεβιέτη, και που μου περιέγραφε την εύτυχία της, αύξανε μέσα μου τον πόθο της εκδίκης...

—Ναι, λοιπόν, πως μου ήρθε η ιδέα να ζητήσω ένα ραντεβού από τον Σάρλ Άμορ.

—Εννοώ μια άκατανίκητη έπιθυμία να τον δω, να του πω τά παράπονά μου, να τον κάνω να υποφέρει εί δυνατόν. Βλέπετε πως είμαι ειλικρινής. Κι' όμως θάδινα πολλά χρόνια από τη ζωή μου για να τον έννοιωθα να με συμπαθή, να με εκτιμά, να αισθάνεται λίγη φιλία για μένα... Και η φιλία, μεταξύ ενός άνδρος και μιας γυναίκας, σέ ώρισμένες περιστάσεις, μοιάζει με τον έρωτα...

—Από την πρώτη στιγμή, όμως, που τον αντικρύσα, έννοιωσα πόσο ήμουν τρελή που ήλπιζα...

«Ερχόταν μ' ένα ύφος περιφρονητικό, χωρίς να νοιώθω την παραμικρή φιλία για μένα, ίσως ούτε κι' εκτίμηση, κι' ήταν στιγμές που μου έριχνε βλέμματα γεμάτα μίσος, σά να μη μου συγχωρούσε το ότι τον είχα άποσπάσει από την εύτυχία του...

—Στο τέλος, εν τούτοις, η μεγάλη του ψυχρότης απέναντί μου άρχισε να διαλύεται, και κατάλαβα πως θα χωριζόμουν απ' αυτόν χωρίς να νοιώθω πίκρα στην ψυχή...

—Ο Θεός όμως δέν θέλησε να γίνη αυτό. Γιατί εκείνη άκριβώς τη στιγμή συνέβη το τρομερό δυστύχημα...

—Είχε πάρει τά δυό χείρα μου μέσα στα δικά του και με άλλωνε σιγανά. Μου μιλούσε με γλυκύτητα, με συμπάθεια σχεδόν. Μ' έξόρκιζε να τακτοποιήσω τη ζωή μου...

—Ενός μιλούσε, δύο αντίθετα συναισθήματα με είχαν κυριεύσει: ο έρωας που έννοιωθα γι' αυτόν, το μίσος που έννοιωθα για τη Γενεβιέτη.

—Καθώς κουδενιόλα, προχωρούσαμε μέσα στο σκοτάδι, χωρίς ν' αντιλαμβανώμεθα που μας οδηγούσαν τά βήματά μας.

—Χωρίς να το καταλάβω κι' ο ίδιος, άλλαξε κουδέντα. Άρχισε να μου μιλή για τη δική του εύτυχία, για τη μικρούλα του Σιμόνη, για τη γυναίκα μου.

—Μικρούλα μου, είπε ξαφνικά η Λόλα, γυρίζοντας προς την Σιμόνη. Όταν τυχόν ν' άκούσης να μιλούν γι' ανθρώπους που υπέφεραν πολύ στη ζωή τους, συλλογίσου έμένα...

—Με τη φαντασία σου προσπάθησε να με ίδης όπως ήμουν εκείνο το βράδυ... Περπατούσα κοντά στον άνθρωπο που άγαπούσα, κάποια νύχτα πλασμένη για τον έρωτα, κι' όμως ήμουν άναγκασμένη να τον άκούω να μου εκθειάζη την εύτυχία που του έχριζε μια άλλη γυναίκα!...

—Συλλογίσου τά έλ' αυτά, μικρούλα μου, κι' ίσως τότε μ' έννοήσης...

—Εξακολουθούσαμε, λοιπόν, να περπατάμε, χωρίς να ξέρουμε που πήγαίναμε.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Για να μάθετε τον έαυτό σας

Είστε πλασμένος για καρδιακή ζωή ή προορίζεστε για κίνηση και δράση;

ΔΙΑ να επιτύχει κανείς στην ζωή, χρειάζεται, βέβαια, κόπο και δραστηριότητα. Χρειάζεται όμως επίσης και πρό παντός απόλυτος κατανόηση των ικανοτήτων μας και των φυσικών τάσεων μας. Ένας άνθρωπος πλασμένος να νά γίνει επισημίων, πηγαίνει και γίνεται έμπορος. Αποτυγχάνει και, αργά ή γρήγορα βρίσκοντας τον αληθινό του προσορισμό, επιστρέφει και προσκολλάται σ' αυτόν.

Στην παρεξήγηση αυτή, που κάποιος είναι καταστρεπτική, οδηγεί ή άγνοια του έαυτού του που τον δάξει στον λανθασμένο δρόμο. Θα σας βοηθήσουμε σήμερα να δοήτε για ποιιά ζωή είστε προωρισμένοι. Αν ήλ. είστε πλασμένος για μια καθηστική ζωή, ή αν είστε γεννημένος για κίνηση και δράση.

Μελετήστε καλά τον παραπλεύρως πίνακά μας και απαντήστε στα έρωτήματα του ως εξής:

Σημειώστε στην πρὸς τὰ δεξιά κενή στήλη των αριθμὸν (ναί ή όχι) ὁ ὁποῖος ἀποδίδει τὴν ἀπάντησή σας (ναί—όχι). Δηλ. θὰ γράφετε τὸν ἀριθμὸ τῶν ὀχι, ἂν ἡ ἀπάντησίς σας εἴναι ἀρνητικὴ συνοδεύοντας τον με τὸ σημεῖον πὺ εἶναι δίπλα του δηλ. τό—πλήν).

Αν ἡ ἀπάντησίς σας δὲν εἴναι κατηγορηματικὴ, τότε δὲν θὰ γράψετε κανέναν ἀριθμὸ.

Όταν θὰ ἔχετε ἀπαντήσει σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις ἀθροῖστε πρῶτα τοὺς ἀρνητικοὺς ἀριθμοὺς, αὐτοὺς δηλ. πὺ ἔχουν μπῶς τους ἕνα πλὴν (—). Κατόπιν ἀθροῖστε τοὺς ἀριθμοὺς ἀναί.

Αφαιρεῖτε μετὰ ἀπὸ τὸν μεγαλύτερο ἀριθμὸ τὸν μικρότερο καὶ βάζετε δίπλα τὸν ἀριθμὸ πὺ θὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν ἀφαίρεση στὸ σημεῖο πὺ ἦταν μπῶς ἀπὸ τὸν μεγαλύτερο ἀπὸ τοὺς δύο ἀριθμοὺς (+ ή—).

Π. γ. εἰν, προσθέτοντας τοὺς θετικὸς καὶ ἀρνητικὸς ἀριθμοὺς, ἔχετε ἀποτέλεσμα—14 (πλὴν 14) ἀφ' ἑνὸς καὶ +12 (σὺν 12) ἀφ' ἑτέρου τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἴναι μετὰ τὴν ἀφαίρεση τοῦ 12 ἀπὸ τὸ 14.

Εἰν τώρα, τὸ ἀριστὸν ἀποτέλε-

σμα κυμαίνεται μεταξύ +39 καὶ +15 δὲν εἶστε ἀσφαλῶς γεννημένος για μιὰ πολυτάραχη ζωή. Κυττάχτε λοιπὸν, νὰ διαλέξετε ἕνα ἐπάγγελμα καθιστικὸν (γραφείου).

Αν τὸ ἀποτέλεσμα κυμαίνεται μεταξύ + 15 καὶ — 5 μπορεῖτε νὰ διασάσετε, ἀλλὰ πάντως καλλίτερα νὰ μὴ διαλέξετε ἕνα ἐπάγγελμα με πολ-λὴν κίνησην.

Αν τὸ ἀποτέλεσμα εἴναι μεταξύ

—5 καὶ — 20 μπορεῖτε ἀδιστακτικῶς νὰ διαλέξετε ἕνα ἐπάγγελμα με κίνησην.

Τέλος, ἂν δοήτε τίποτε μεταξύ —20 καὶ —39, τότε μόνον σ' αὐτὸ τὸ πεδῖον πρέπει νὰ ἐπιζητήσετε νὰ ἐπιτύχετε.

	ΝΑΙ	ΟΧΙ
Σὰς εἶναι δυσάρεστο νὰ τρώτε συχνὰ στὸ ἐστιατόριο :	+ 3	— 3
Όταν πρόκειται νὰ ταξιδέψετε ἀρχί-ζετε ἀπὸ πολὺ πρὶν νὰ ἐτοιμαζετε τὶς βαλίτσες σας.	+ 2	— 2
Σὰς συμβαίνει συχνὰ νὰ γυρίζετε ἄ-σκοπα, τεμπέλικα, μέσα στὸ σπίτι σας με τὶς πυτζάμες σας;	+ 1	— 1
Κοιμάσθε ἄσχημα σ' ἕνα ξένο κρεβά-τι;	+ 2	— 2
Αισθάνεσθε τὸν ἑαυτὸ σας κουρασμέ-νο, ἐκνευρισμένο ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μεγάλο ταξίδι με τραῖνο ή με αὐτοκίνητο;	+ 3	— 3
Μπορεῖτε ἀδιάφορα νὰ κάθεσθε ἐπὶ ὤ-ρας μέσα σ' ἕνα δωμάτιο διαβάζοντας ή ἐργαζόμενος;	+ 4	— 4
Εἶσθε εὐαίσθητος στὸν πολὺ ἥλιο, τὸ κρύο καὶ τὶς καιρικὲς μεταβολές;	+ 3	— 3
Μένετε με κόπο ἐπὶ πολὺν καιρὸ μα-κρὰ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους σας;	+ 5	— 5
Πιάνετε δύσκολα φίλους;	+ 4	— 4
Αισθάνεσθε εὐχαρίστηση καταγινόμε-νος ἐπὶ ὥρες με τὴν διακόσμηση τοῦ σπι-τιοῦ σας;	+ 3	— 3
Αισθάνεσθε φόβο δόκιμης πρόκειται νὰ δοκιμάσετε τὴν τύχη σας σ' ἕνα νέο ἐ-πάγγελμα;	+ 4	— 4
Έχετε τὴν φιλοδοξία νὰ ἔχετε τὸ δι-κὸ σας σπιτάκι;	+ 3	— 3
Σύνολον		

Τὸ καρδίαν ζανασιίζουν

Α'.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΤΙ φοβερὴ μέρα ή σημερινή!... Έκνευριστική ὅσο δὲν παίρνει. Η πελατεία ἰδιαίτερος γκρι-νιάρια σήμερα καὶ οἱ ἀτυχίες ή μία πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη! Επέστρε-ψα σπίτι μου ἀπὸ τὸ μαγαζὶ σὲ κα-κά χάλια. Μόλις συγκρατοῦσα τὰ νεῦρα μου. Απέφυγα νὰ περάσω στὴν τραπεζαρία γιατί δὲν μποροῦ-σα νὰ ὑποφέρω ἀπὸψε οὔτε τὴ νέα μου μαγείρισσα. Πῆγα, λοιπὸν, κατ' εὐθείαν στὸ μικρὸ σαλονάκι πὺ μοῦ χρησίμευε για γραφεῖο. Τὸ ραδιόφωνο περίμενε σκοτεινὸ σὲ μιὰ γωνία μιὰ μου κίνηση για νὰ μοῦ φέρῃ τὴν ξεκούραση πὺ ζητοῦσα. Δὲν τὸ πλησίασα ὁμως. Μοῦ φαίνό-τανε πὺς θὰ ἔπεφτα στὸ πὺ ἀνόητο πρόγραμμα. Εἶπα κατόπιν νὰ πάρω ἕνα βιβλίο καὶ νὰ ξαπλωθῶ στὴν σαλὶ-λόγκ, ὡς νὰ με πάρῃ ὁ ὕπνος, μὰ δὲ θρῆκα μέσα στὴ μικρὴ μου βιβλιοθήκη κανένα βιβλίο πὺ νάχῃ κά-ν τὴν μικρὴ αὐτὴ ἱκανότητα: νὰ ἐνκοιμίζῃ τὸν ἄνθρωπο. Τί νάκα-να, λοιπὸν, θεέ μου; τί νάκανα!... Ξαφνικά, θυμήθηκα τὸν Μπερ-τράν. Ἀρπάζω τὸ τηλέφωνο σάν ἕνα σωσίβιο. Κανείς, ὁμως, δὲν ἀπαντᾷ. Τὸν ξαναπαίρνω ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἀλλὰ ή ἴδια, πάλι, σι-ωπή. Τί νὰ κάνω θεέ μου; Τὰ νεῦρα μου πᾶνε νὰ σπάσουν! Ἐκείνη τὴν ὥρα συνέβη κάτι πὺ ὠρισμένως ἤλθε με σκοπὸ νὰ με ἀποτελειώσῃ: ἐνεφανί-σθη ή μαγείρισσά μου, ή Με-λανία, με τὴν ὀλοστρόγγυλη σάν πανσέληνο φάτσα της. Ἦμουν ἔτοιμη νὰ τὴν διώ-ξω, νὰ τὴν ξαναστειλῶ στὴν κουζίνα της, ὅποτε μοῦ λέ-γει:

— Κυρία, κάποιος κύρι-ος ζητάει νὰ σὰς δῇ. Εἶ-ναι στὸ σαλόνι.
— Ένας κύριος... Ποῖος νᾶναι, καὶ πότε μπῆκε σπίτι. Δὲν εἶχε ἀκούσει τὸ κουδούνι τῆς ἐξώ-πορτας.

— Ποῖος εἶναι; ρω-τῶ τὴ Μελανία.

— Δὲν ξέρω, κυ-ρία, δὲν μοῦπε τὸ ὄνομά του. Φαίνεται, ὁμως, ἕνας πολὺ καθῶς πρέπει κύ-ριος...

Τί ἦταν αὐτὸ πάλι;

— Πές του γρήγορ, μου. μούρσα μὲς' ἀπ' τὰ δόντια μου.

Ἦταν ὁ Ζάκ!...

Ένας Ζάκ, ὁμως, κάπως πὺς θα-ρύς, λίγο πὺς γερασμένος. Αὐτὸ ὁ-μως δὲν τὸ πρόσεξε, παρὰ ἀργότε-ρα. Για τὴν ὥρα, εὐθὺς δηλ. μόλις τὸν ἀντίκρισα ἔγινε ἔξω φρενῶν

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΟΥ ΙΙΕΡ ΜΟΝΤΕΛΟΥΑΝ

καὶ φαίνεται ὅτι μόνον ὁ θυμὸς μου ἦταν ἐκεῖνος πὺ μοῦπνιγε τὴν φωνή μέσα στὸ λάρυγγα καὶ δὲν μ' ἄ-φηνε νὰ τοῦ φωνάξω «Φύγε!...». Ἐ-τρεμα ὁμως καὶ ή ἐκφρασίς τοῦ προσώπου μου θὰ ἦταν πὺς εὐγλωτ-τῇ ἀπὸ τὴ σιωπὴ μου, γιατί ἔκανε τὸν Ζάκ νὰ μουρμουρίσῃ:

— Μὲ συγχωρεῖς, Ραϋμόνδη... Ξέ-ρω πολὺ καλά ὅτι αὐτὸ πὺ κάνω εἶναι παράβασις τῶν συμφωνιῶν μας...

— Τότε γιατί τὸ κάματε;
Μεταχειρίζομαι ἐπιτήδες τὸν πληθυντικὸ γιατί μοῦ φαίνόταν ἔτσι σάν νὰ κρατοῦσα ἕνα μαστίγιο καὶ μαστίγωνα τὸν ὀχληρὸ πὺ ἤλθε νὰ με ἀποτε-λειώσῃ.

μόνδῃ, με τὸ μικρὸ μου τῶνομα!....

Γύρισα καὶ τοῦ ἔρριξα μιὰ ματιὰ ἀγριεμένη. Μετάνιωσα, ὁμως, ἀμέ-σως για τὴ στάση μου. Ἦταν τέτοιο τὸ ὕφος τοῦ Ζάκ πὺς δὲν μποροῦσε νὰ τὰ χαρακτηρίσῃ, οὔτε ὡς πρόκλη-σιν, οὔτε ὡς ἀπόπειραν ἐνοχλήσεως. Στεκόταν ἀκίνητος ἐκεῖ, στὸ μέσο τοῦ δωματίου. Καμπουριασμένος. Περιλυπὸς σχεδόν. Δὲν εἶχε ἐγᾶλει οὔτε τὸ ἐπαυφῶρι του. Τὸν λυπή-θηκα ἔτσι. Τ' ὁμολογῶ. Τώρα πὰς δὲν μ' ἐπνιγε ὁ θυμὸς, ἀλλὰ ή ἀγω-νία. Τί νάθελε ἄραγε;

— Σὰς ἀκούω, ψιθύρισα. Τί θέ-λετε;

— Ένας θαθὺς ἀναστεναγμὸς ξέ-φυγε ἀπὸ τὸ στήθος του.

— Θ' ἀντιλαμβάνεσαι, βέβαια, Ρα-ϋμόνδῃ, μοῦ εἶπε, ὅτι για νὰ διαπρά-ξω αὐτὴ τὴν ἀδιακρισία, θὰ πῇ ὅτι συμβαίνει κάτι τὸ σο-

θαρό, τὸ πο-λὸ σο-θαρό... Ὁ Ζάκ τὸν ὁ-ποῖο εἶχα γνωρίσει τόσο ὕπε-ρήφανο, τόσο αὐ-ταρχικό, ἐ-ψέλιζε τώρα ταπεινός, ἐ-ξουθενω μέ-νος...

— Σὰς ἀκούω, τοῦ ἐπανελάβα ἀλλὰ με κά-ποια συγκατά-θεση τώρα στὸν τόνο τῆς φωνῆς μου,

Ποῖο θαρ-ρετά, ὁμως, τώρα ἐκεῖνος μοῦ ἀπήντησε:

— Γιατί ἔπρεπε Ραϋμόνδῃ!... Ραϋμόνδῃ! Μὲ ἔλεγε ἀκόμη Ραϋ-

Δυό καρδιές ξανασμίγουν

«Επεσε, θάρους, σε μια πολυθρόνα. Στα χέρια του, τα γάντια του μαρτυρούσαν από το νευρικό στριφογύρισμα τους.

— Έχω άρchiσε, μια πολύ μεγάλη χάρη να σου ζητήσω, Ραυμόνδη.

— Τι τρέχει;

— Πρόκειται για τη μητέρα.

Τρόμαξα. Συμποθούσα πάντα την κέως πεθερά μου. Είχε φανή πολύ καλή μαζί μου. Και τώρα φοβόμουν κανένα δυστύχημα. Το γεγονός ότι πα χάλασα με τον άνδρα μου, τον γιο της γιατι ήλθε μια μέρα που δεν μπορούσα να άνεχθώ τον τυραννικό του χαρακτήρα, δεν έμείωσε την αγάπη μου γι' αυτήν. Την έσε-θόμουν από παιδί και την αγαπούσα πάντα. Γι' αυτό άκριθώς και, είχα δεχτή άμέσως την πρόταση του Ζάκ να της κρύψουμε το διαζυγίο μας. Δέν έπρεπε να την λυπήσουμε αυτήν που μάς φανταζόταν τόσο ευτυχι-σμένους...

— «Επαθε τίποτε ή μητέρα; ρώ-τησα με πνιγμένη από την αγωνία φωνή.

— «Οχι, εύτυχώς, αλλά μου γράφει ότι πρόκειται νάρθη στο Παρίσι. Πηγαίνει στην Νορμανδία, στο Υντεβίλ όπου πρόκειται να πουλήση κάποιο κτήμα της και θα έπωφελήθη της ευκαιρίας, περνώντας από το Παρίσι, να μείνη μερικές ώρες μα-ζί μας...»

— «Ααί!... Μείναμε για λίγο και οι δύο σιω-πηλοί, κατόπιν εκείνος συνέχισε:

— «Όπως είχαμε συμφωνήσει, ή μαμά άγνοεί το διαζυγίο μας. Μας φαντάζεται πάντοτε εύτυχισμένους, δεν θάρπει, λοιπόν, να την λυπή-σουμε τώρα. Καταλαβαίνεις Ραυ-μόνδη;

— Ναι.

— Λοιπόν;

— Τι θέλεις να κάμω;

Κόμπιασε για λίγο και κατόπιν, σαν νάπαιρνε θάρρος από την ήρεμη έκφραση του προσώπου μου:

— Βέβαια, ή μαμά όταν θάρθη στο Παρίσι δεν θα μπορέση να μείνη πα-ρά στο σπίτι των παιδιών της....

Τις τελευταίες αυτές λέξεις ο Ζάκ μένο πόσο θα υπέφερε με τον έγω-σμό που έχει, αναγκασμένος, ο-πως ήταν να έκλιπαρη τώρα την συνδρομή μου!

— Δέν σοι λέγω περισσότερα, Ρα-υμόνδη, συνέχισε. «Ο,τι θα γίνη, θα γίνη μόνον γι' αυτήν, "Ερχεται την κι' έσύ να άπασχοληθής από την κιάλας φύγει.

— Εγώ σιωποώσα. «Ο Ζάκ μου έρ-τιόνη μιά έκτεντική ματιά και κα-τογραφία του Μπερτράν που ήταν έπάνω στην μεγάλη έταξέρα.

— Θα χάσης, όμως, την Κυριακή σου, ψιθύρισε. Θάρβες, ίσως να πάρς κάπου...

— «Ω! όχι, βιάστηκα, χωρίς να θέλω, να πώ έγώ "Επειτα, ή μα-μά σας υπήρξε τόσο καλή μαζί μου!...

— Δέχεσαι, λοιπόν;

— Θα σκεφθώ, του είπα.

— Καταλαβαίνω, Ραυμόνδη, ότι σε θρίσκω άπροσέτοιμαστη για την μικρή αυτή δοκιμασία, αλλά πρέπει να την δεχτής. Κάμνω έκκλη-σι στην καλή σου την καρδιά. Δέν σοι λέω περισσότερα.

Είχε σηκωθεί. Έγώ ήμουνα κατα-φουρκισμένη που δεν ήξερα ούτε τι να κάμω, ούτε τι να πώ. Θα ήμασταν άσφαλώς γελοίοι και οι δύο εκείνη την στιγμή.

— Λοιπόν; Έκανε εκείνος διακό-ποντας πρώτος την φοβερή εκείνη σιωπή:

— Λοιπόν... ναι!... Για χάρη της μητέρας, όμως...

Χαμογέλασε με πικρία και διευ-θύνηκε προς την πόρτα. Στο κα-τώφλι της στράφηκε και ρίχνοντας ένα θλέμμα δλόγυρά του:

— Τίποτε δεν άλλαξε έδω μέσα... μουρμούρισε.

Το θλέμμα του ξανάπεσε στην φω-τογραφία του Μπερτράν. Αυτή τον άπασχολούσε περισσότερο από μένα τον άδιόρθωτο ζηλιάρη!

Και πρόσθεσε συμπληρώνοντας τη φράση του:

— Έκτος από μερικά μικροπρά-γματα...

— Ναι! άφήκα το σπίτι όπως ή-τανε. Άπήντησα έγώ στρέφοντας άλλοι το κεφάλι μου. Άλλως τε πρόσθεσε, δεν σκοπεύω να μείνω πο-λύν καιρό άκόμη έδω.

— Έχεις δίκη να θέλης να φύγης από έδω μέσα, είτε με χαμηλή φω-νή. Έτσι ή ρήξις με το παρελθόν θα είναι πλήρης.

— Αυτό λέω κι' γώ, είπα όχι χω-ρίς κάποιο πείσμα.

Βγήκε. Μηχανικά τον συνώδευσα ώς το χώλλ. Μείναμε σύμφωνοι να συνεννοηθούμε τηλεφωνικώς για να κανονίσουμε τις λεπτομέρειες της μικρής συνωμοσίας που θα έσκαρώ-ναμε και έφυγε.

Την άλλη μέρα είχα πρωί-πρωί δύο τηλεφωνικές συνομιλίες. Την πρώτη με τον Ζάκ. Κανονίσαμε τις λεπτομέρειες της υποδοχής της μη-τέρας του «σπίτι μας». Την δεύτερη με τον Μπερτράν. Τον ζήτησα έγώ σαν μια άπολύτρωση από τον θρα-χνα που μου πλάκωνε το στήθος. Η-θελα ν' άκούσω την ζεστή του την φωνή, να του μιλήσω. Κι' έπειτα έ-πρεπε να ματαιώσω την κυριακάτι-κή μας συνάντηση.

— Ξέρεις... μιά άπρόοπτη έπίσκε-ψις... Μιά μακρινή συγγενής μου που περνά για λίγες ώρες από το Παρίσι και πρέπει να την φιλοξε-νήσω...

Θέλησε να κάμω τον δυσarre-στημένο... Έπλ τέλος αυτή ή συγγε-νής, που είναι μάλιστα και μακρυ-νή, άς πήγαινε σε κανένα ξενοδο-χείο!...

Αναγκάσθηκα να του θυμήσω τις συμφωνίες μας. Τά είχαμε πη αυτά... Έλευθερία άπόλυτος και στοιός δύο. Καμιά άδιάκριτος έρώτησις. Καμ-μιά διαμαρτυρία για τίποτε. Θα μέ-ναμε δύο καλοί φίλοι. Χωρίς ζήλιες. Θα μ' άφηνε πρώτα να τον άγαπήσω άληθινά!

Αναγκάσθηκε να παραδεχθί ή είχα δίκη.

Β'.

ΣΤΟ «ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ»

Ο ΠΩΣ είχαμε μείνει σύμφωνοι συναντηθήκαμε στο σταθμό λίγα λεπτά προτού φθάση το τραίνο. Βλέποντάς με να πλη-σιάζω σήκωσε το χέρι του και κύτ-ταξε το ρολόι του.

— Όπως έκαμνε πάντα στα ραντε-βού μας.

Θαρρείς κι' ήταν έτοιμος να μου πη: «Πώς τόπαθες και ήλθες σήμε-ρα στην ώρα σου!». Είναι αλήθεια ότι άργούσα πάντα νάρθω.

Μ' εύχαρίστησε, όπως δήποτε, μ' ένα χαμόγελο που ήλθα έγκαίρως κι' έγώ εις άντάλλαγμα του έδωκα το χέρι.

Είχα έρθει με κάποια διάθεση. Λίγα λεπτά ήταν αυτά, θα περνούσαν γρή-γορα. Δέν θα μέναμε για πολλή ώ-ρα μόνον. Και όμως, λογάριζα χω-ρίς τον ξενοδόχο. Και ο ξενοδόχος στην προκείμενη περίπτωση ήταν το τραίνο που είχε εκείνη την ήμερα καθυστέρηση.

— Έτσι, άναγκά-σθηκα με — γιατί άσφαλώς κι' έ-κείνος στην ίδια θέση θα θρίσκόταν — να πιάσουμε την κουβέντα, καθώς φέρναμε θόλτες, πάνω και κάτω, μέσ' στον σταθμό.

Για μιά στιγμή του πρότεινε να πάμε στον μπουφέ του σταθμού. Άρ-νήθηκα μ' ένα «εύχαριστώ». Άρχισε τότε να μου μιλά για το παρελθόν. Είχε, όμως, την πρόνοια να μη θίξη το πρόσφατο παρελθόν, αλλά να ά-νατρέξη στο μακρινό, στα παιδικά χρόνια και ών δυοनों μας στο Κω-σάντ. Μου μίλησε για την έποχή που τρώγαμε, μικράκια και οι «δυο στο ίδιο πιάτο», που μαλώνουμε σαν δυο αλάνια για ένα βώλο... Και τά-λεγε όλα αυτά με χιούμορ και διά-θεση τέτοια, που δεν μπόρεσα να μη χαμογέλασω στην άρχή, να μη γελάσω έπειτα.

Ήταν, αλήθεια, χαριτωμένος στα μικρά του ο Ζάκ. Γιατί να γίνη αυτό που έγινε άργότερα για μένα; Αύ-ταρχικός, έγωιστής, βάρβαρος, σχε-δόν, καμμιά φορά:

Καμμιά φορά το τραίνο με την μητέρα του Ζάκ σταμάτησε ξεφυσών-τας λαχανιασμένο μπροστά μας. Ά-περίγραπτη ήταν ή χαρά της καλής γυναίκας όταν μάς άντίκρυσε. Φι-λιά, σφιξίματα στο στήθος της δά-κρυα....

— Δέν αλλάξατε διόλου και οι δυο εφώναζε ή καλή γρηούλα, κα-τενθουσισμένη.

— Ούτε και σεις μαμά! της είπα έγώ.

Και καθώς ο Ζάκ μάς άφηνε για να φροντίση για τις άποσκευές, ή πρώην πεθερά μου με ρώτησε:

— Φαντάζομαι πώς θα περνάτε καλά.

Είχε τόσο ένδιαφέρον και τόση... προεξοφλημένη χαρά ο τόνος της φωνής της στην έρώτηση αυτή, ώ-στε δεν δίστασα ν' άπαντήσω.

— Μά περίφημα μαμά!

— Έκείνο το φαντάζομαι με μιά

γυναίκα σαν κι' έσένα. Έσο όμως, με το δύσκολο χαρακτήρα του Ζά-κό μου;

Κόμπιασα, αλλά μπόρεσα στο τέ-λος να πώ, μ' ένα χαμόγελο που προσπάθησα να τά κάμω όσο μπο-ρούσα όλινγότερο ψεύτικο.

— «Ω! μαμά, έχει αλλάξει, να ξέ-ρετε πολύ.

— Αλήθεια; Αυτό είναι πολύ εύχα-ριστο.

— Ο Ζάκ είναι πολύ τρυφερός μα-ζί μου και προ πάντος πολύ εύγενι-κός....

Είχα πάρει πιά δρόμο και δεν ή-ταν δυνατόν να συγκρατηθώ.

Η αγαθή γυναίκα με κύτταζε με δάκρυα στα μάτια. Ήταν βέβαιο ό-τι τά λόγια μου την έκαμαν την πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.

Μούκανε μερικές άκόμη έρωτή-σεις γενικού ένδιαφέροντος και στο τέλος άρχισε να μου ζητά λεπτομέ-ρειες και από το πρόσφατο συζυγι-κόν παρελθόν μας. Άρχισα να τά μπερδεύω και θα μ' έπιανε άσφαλώς σκαστή να την γελώ, αν δεν έμφα-νιζόταν εκείνη την στιγμή ο Ζάκ.

Όμολογώ, ότι για πρώτη φορά, ύ-στερ' από τον χωρισμό μας, τον εί-δα με τόση άνακούφιση να με πλη-σιάζη.

Σε λίγο πέρασε θέση στο αυτοκί-νητό μας. Άηλ, στο αυτοκίνητο του Ζάκ. Δηθύθηκε ο ίδιος. Σ' όλη σχε-δόν την διαδρομή, το θλέμμα μου δεν ξεκόλλούσε από τις πλάτες του. Του κάκου προσπαθούσα να θάλω στο νού μου ότι μπροστά μου, δεν ήταν εκείνος άλλ' ένας όποιος-δήποτε άγνωστος, που ώδηγούσε το αυτοκίνητο.

Εύτυχως ότι μέσα στο αυτοκίνητο ή μητέρα του Ζάκ δεν σκέφθηκε να με ξαναρωτήση για το παρόν. Ο νούς της πέταξε ξαφνικά στο παρελ-θόν, στο μακρινό παρελθόν, που μό-λις προ όλίγου άναπολούσαμε οι δυο μας, ο Ζάκ κι' έγώ, στον σταθ-μό. Στην παιδική ήλικία και των δυοनों μας. Μιλούσε με συγκίνησι και στιγμές στιγμές, κάποιο δάκρυ έλαμπε σαν διαμάντι στην άκρη του ματιού της. Όμολογώ ότι είχα συγ-κινήθη και έγώ.

Φθάσαμε σπίτι.

Η μητέρα του Ζάκ στάθηκε λίγο στην έξωπορτα και κύτταξε μέσα με μεγαλειότερη τώρα συγκίνησι. Δέν ξέρω, αλλά εκείνη την στιγμή ένιω-σα ένα σφιξίμο στην καρδιά.

Έννοούσε να έπισκεφθί όλο τó σπίτι να μπη σ' όλα τά δωμάτια, τά έπιθεωρήση το πάν. Την συνώδεα με κάποια άγωνία, φοβούμενη μή-πως καμμιά λησμονημένη λεπτομέ-ρεια πρόδιδε την πραγματικότητα. Και δεν έπρεπε τίποτε να καταλάβη ή καλή γρηούλα. Ήταν τόσο εθ-θραυστη ή ύγεια της που ή άποκάλυ-ψις της αλήθειας μπορούσε να την σκοτώση. Εύτυχως δεν κατάλαβε τίποτε. Είχα φροντίσει να άντικατα-στήσω την φωτογραφία του Μπερ-τράν με μιά του Ζάκ. Φωτογραφίες του τέως συζύγου μου υπήρχαν επί-σης παντού.

— Όλα είναι όπως τά άφησα, μου επανειλάμβανε κάθε τόσο ή φιλοξε-νουμένη μου. Τίποτε δεν άλλαξε!...

Και τά μάτια της λάμπανε από εύτυχία.

Καθήσαμε στο τραπέζι.

Η μητέρα του Ζάκ, ή «μαμά Ζάκ» όπως την λέγαμε τ ό τ ε χαϊδευτι-

κά, είχε πολλή δρεξη και ήταν δι-μηλικώτατη. Έγώ προσπαθούσα να την άκολουθώ στο κέφι και στην κου-βέντα της. Ο Ζάκ όμως, δεν μιλού-σε. Ήταν σκυμμένος έπάνω στο πι-άτο του και φαινόταν σαν να μην ήτανε παρών. Η «μαμά Ζάν» το πρό-σεξε.

— Δέν λές και σύ τίποτε, Ζάκ; ρώτησε.

— Ο Ζάκ τινάχθηκε, ξαφνιασμένος, άμέσως όμως άλλαξε ύφος και χα-μογελώντας:

— Τι να πώ μαμά; Μου κάνει τόση εύχάρισηση ν' άκούω να μιλάτε έσεις!

— Λές αλήθεια, παληόπαιδο;

— Μά ναι, μαμά!

Στά έπιδόρπια ή «μαμά Ζάν» ή-ταν πιά ή προσωποποίηση της ευ-δαιμονίας.

Ήπνε ενα άκόμη ποτηράκι γλυκό κρασί και κατόπι σκουπίζοντας με την πετσέτα τά χείλη της:

— Μπορώ τώρα που σας είδα, παι-διά μου, να πώ όπως και ο γέρω-Σαμουήλ: «Νύν άπολείεις τον δοϋ-λον σου, δέσκοτα...» Είμαι πολύ εύ-τυχισμένη. Έν τούτοις όμως, έχω κι' ένα παράπονο μαζί σας.

— Ποιό, μαμά; κάναμε και οι δυο κυριευμένοι από την ίδια άνησυχία.

— Νά, θα πεθάνω χωρίς να φιλήσω κανένα έγγονάκι... Κι' έγώ που έ-χω έτοιμάσει τόσο ωραία πρραμμα-τάκια γι' αυτό... Έχω ξέρετε κάνει και από τά δυο χρώματα. Και οδύ-καί γαλαζία. Μήπως ξέρουμε τί θα εί-ναι;

Εμείς την κυττά-ζαμε τώρα σχεδόν σαν ένοχοι. Η συγ-κίνησις μπρος στην έκρηξη αυτής της τρυφερότητας, μάς έπνιγε και τους δυο. Η τμαμά Ζάν σκούπισε ένα δά-κρυ που είχε αύλα-κώσει το ρυτίδωμε-νο μάγουλό της και ρώ-τησε:

— Δέν μου λέτε, θ' άργή-σετε πολύ α-

κόμη να μου χαρίσετε και την χαρά αυτή; ή περιμένετε να πεθάνω;

— Τι είναι αυτά που λές μαμά! διεμαρτυρήθη ο Ζάκ. Δέν είναι που δεν θέλουμε, αλλά ξέρεις, νά, δεν είναι δυνατόν.

— Πώς δεν είναι δυνατόν!...

— Οι γιατροί μάς το είπαν, έκανα έ-πεμβαίνοντας έγώ.

— Οι γιατροί δεν ξέρουνε τί λένε! φώναξε ή αγαθή γρηούλα. Κι' έμέ-να με είχαν καταδικάσει έδω και δέκα πέντε χρόνια, και όμως, όπως βλέπετε ζω και βασιλεύω άκόμα!

Άκούστ' έδω, αν είναι αυτός ο μό-νος λόγος έχουμε έμεις εκεί στο Σαιν - Φλοραντέν ένα γιατρό που κάνει θαύματα. Το καλοκαίρι, ύ-στερ' από λίγες βδομάδες, δηλαδή που θάρθητε να το περάσετε κοντά μου, θα πάμε με τη Ραυμόνδη στο γιατρό αυτό και θα δήτε πώς δεν είναι τίποτε.

Άλλο πάλι αυτό! Η «μαμά Ζάν» μάς καλούσε τώρα και τους δυο στην έξοχή. Βιάστικα να ματαιώσω τά σχέδιά της.

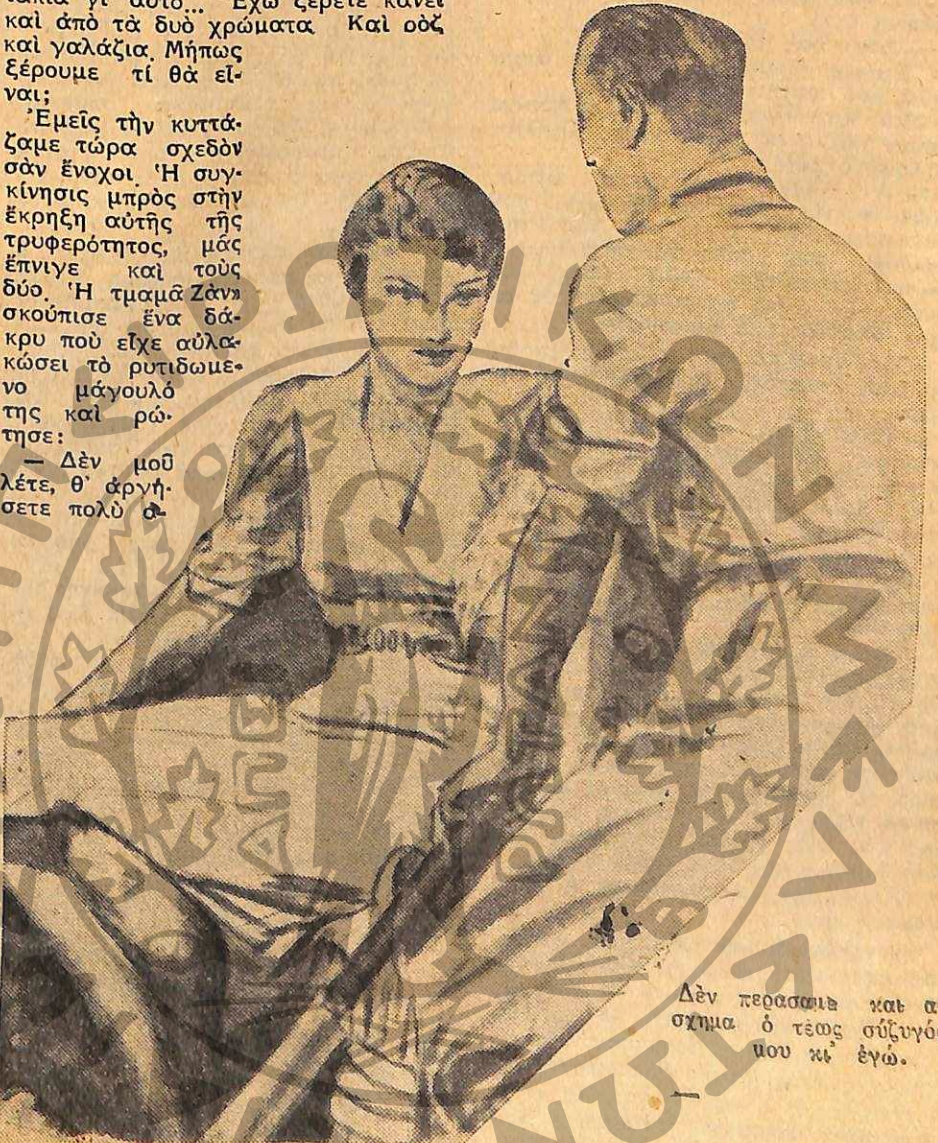
— Σ' εύχαριστούμε πολύ μαμά, αλλά δεν θα μπορέσουμε νάρθουμε φέτος εκεί...

— Και για ποιό λόγο;

— Έγώ έχω πολλή δουλειά τώρα και ο Ζάκ επίσης είναι άπασχολημέ-νος έξαιρετικά... Δέν είναι έτσι Ζάκ;

— Α... βέβαια... βέβαια...

Η «μαμά Ζάν» μάς έρριξε πρώτα

Δέν περσάνα και σ-σχημα ο τέως σύζυγός μου κι' έγώ.

Δυό καρδιές ξανασμίγουν

από ένα θλέμμα έρευνητικό και ύστερα είπε:

— Νά τ' αφήσετε τώρα αυτά. Έγώ δεν ξέρω δουλειές και ξεδουλειές. Κάτι μου λέει πως δεν θά ζω του χρόνου. Σας θέλω, λοιπόν, για μια ακόμη φορά, την τελευταία, κοντά μου. Θάρητε, λοιπόν, φέτος στο Κωσσάντ!

— Θά προσπαθήσουμε, μαμά...

— Δεν θέλω επιφυλάξεις. Θά έλθετε και ούτε σας ρωτώ αν μπορήτε αν θέλετε. Μ' ακούτε; Πάει, τελειώσει!

Σηκώθηκε και πήγαμε στο σαλόνι για τον καφέ...

Καθώς ή τώως πεθερά μου έπινε τον δικό της, λέγει ξαφνικά του Ζάκ:

— Δεν μου λές Ζακό, τί ήτανε εκείνα τα γράμματα που μουστέλνες τώρα τελευταία; Όλο παράπονο και μελαγχολία! Σε βεβαιώ πως δεν καταλάβαινα γρύ.

— Πριν πόσο καιρό αυτό, μητέρα; Έκανα έγώ.

— Έδω και πέντε μήνες.

— Έμεινα σιωπηλή. Η εποχή άκρι-
εως που είχαμε χωρίσει...

Μιά καταθλιπτική σιωπή βάραινε τώρα και τους τρεις μας. Πρώτος μίλησε ο Ζάκ.

— Αί... δεν ήταν τίποτε μαμά.

Κάτι στενοχώριες της δουλειάς που δεν μπορούσα να τις πω της Ραυμόνδης.

— Δεν ήθελα να τη στενοχωρήσω κι' αυτήν. Άλλ' ούτε και σένα... Γι' αυτό περιορίζομαι σε άριστολογίες και ύπονοούμενα...

— Όλα αυτά τα είπε ο Ζάκ γρήγορα με μια άναπνοή. Και πρόσθεσε σε λίγο:

— Όλα, όμως, αυτά πάνε πιά, περάσανε... Οι δουλειές πηγαίνουν τώρα καλύτερα. Και είμαι εύτυχής... πολύ εύτυχής... Τάχτω, μάλιστα, ξεχάσει τα γράμματα εκείνα...

— Ήταν μιά κρίσις περαστική...

Περίεργο το θλέμμα της «μαμάς Ζάν» πήγαινε πότε σε μένα και πότε στον Ζάκ.

— Πολύ ευχάριστο αυτό έκανε στο τέλος, αλλά επέτρεψέ μου να σου πω ότι δεν κάνεις καλά να κρύβεσαι από την γυναίκα σου. Η γυναίκα πρέπει να τα ξέρη όλα, γιατί έπειτα όταν τα μάθω ξαφνικά, θάναι χειρότερο. Ο πατέρας σου έλεγε: «η γυναίκα είναι για τον άνδρα σύντροφος και στις λύπες» και είχε πολύ δίκαιο.

— Ασφαλώς, μουρμούρισε ο τώως σύζυγός μου.

Τον αισθανόμουν τρομερά στενοχωρημένο. Και τί παιδί που γινόταν κοντά στην μητέρα του! Τί εσθμια-
ναν, όμως, εκείνα τα γράμματα στην μητέρα του; Φαινόταν τόσο ευχάριστος όταν χωρίσαμε, γι-
ατί κατόπιν ή λύπη έκεινη. Νά είχε μετανοιώσει άραγε, ή μήπως δεν είχε ευχαριστηθί ποτέ από το χω-

ρισμό μας και δτι έκαμνε τώκα-
μνε από πείσμα και έγωισμό.

— Η «μαμά Ζάν» δεν μ' άφησε να συνεχίσω τον ένδομυχο αυτό μονόλογό μου. Στράφηκε σε μένα και μου είπε:

— Μά και σύ, μικρούλα μου Ραυμόνδη, δεν φαίνεσαι τόσο έν-
ταξει τον τελευταίο καιρό. Άλλοτε μουγραφες συχνότερα... Και τό-
σο σύντομα είναι τα γράμματά σου!... Θάλεγε κανείς πως φοβά-
σαι μη σου ξεφύγη μια μιά λε-

πομέρεια της συζυγικής σας ζωής.

— Δεν ήθελα, μαμά, να σας άπα-
σχολώ με τα μικροζητηματάκια μας, τις μικροστενοχώριες μας, μουρμούρισα. Έπειτα, μ' άπασχο-
λεί τόσο ή δουλειά μου...

— Ναι, ναι, ξέρω...

Μας κύταξε και πάλι με το φιλο-
περίεργο εκείνο θλέμμα της κι' έ-
πειτα είπε:

— Μά είναι και κάτι άλλο... Πρώ-
τα τα γράμματα και των δυοών σας μου έρχότανε μαζί, μέσα στον ίδιο φάκελλο...

Τρόμαξα στ' αλήθεια με τα τελευ-
ταία αυτά λόγια. Νά είχε άραγε καταλάβει τίποτα; Εύτυχώς ότι ο Ζάκ, πιδ ψυχραιμος από μένα είχε την έτοιμότητα να της πη σε εύθυμο τόνο:

— Τί σημασία που δίνεις, μαμά, σε κάτι λεπομέρειες! Έγώ σου έ-
γραφα από το γραφείο μου και για να μην άργη το γράμμα μου, σου τώστελνα άμέσως χωρίς να περι-
μένω να σου γράψω και ή Ραυμόν-
δη. Εκείνη πάλι, για να με έκδικη-
θί μου ανταπέδιδε τα ίσα και έτσι έπερνες δύο γράμματα χωριστά, φαντάζομαι ότι αυτό θά σε ευχαρι-
στούσε περισσότερο, γιατί έτσι ή άλληλογραφία σου μ' έμας γινότανε πιδ συχνή. έπερνες δυο γράμματα αντί ενός.

— Βέβαια, έχετε δίκαιο, έκανε ή «μαμά Ζάν» με άνακούφιση. Είχε πεισθεί Αυτό όμως δεν εσθμιανε ότι ο Ζάκ κι' έγώ δεν είμεθα τρομερά άνήσυχoi. Μας φαινόταν πως οι ώ-
ρες δεν περνούσαν, πως τα λεπτά ήσαν αιώνες. Έβλεπα τον Ζάκ να άγωνιά όσο και έγώ. Προσπαθή-
σαμε να στρέψουμε τη συζήτηση σε άλλα, πιδ κοινότοπα θέματα. Σε λίγο, όμως, είδαμε την μητέρα ού Ζάκ να μισοκλείη τα μάτια της. Ο Ζάκ άρπαξε την εύκαιρία από τα μαλλιά.

— Μαμά, θά είσαι κουρασμένη, δεν θέλεις να ήσυχάσης λιγάκι έως ό-
του έλθω ή ώρα του τραινου;

— Μπα! Μπα! Δεν είμαι και τόσο κουρασμένη, αν όμως έπιμένης, θά τον έπαιρνα λιγάκι... Άλλά μην ά-
νησυχίτε! Νά, θά ξεπλώσω έδω σ' αυτόν τον καναπέ για μισή ώριτσα. Κυττάξτε μη μ' αφήσετε και κοιμη-
θώ περισσότερο!

Μετά πέντε λεπτά ή «μαμά Ζάν» κοιμόταν σαν άγγελουδί.

Γ.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙ

ΔΕΝ τα καταφέραμε και άσχη-
μα μούσε ο Ζάκ όταν άποτρα-
βητήκαμε στην τραπεζαρία για να αφήσουμε ήσυχη την «μαμά Ζάν» να κοιμηθί.

— Ναι, αλλά δεν τελειώσαμε ά-
κόμη...

— Ήμουν και άνήσυχη για την πιθα-
νή έκδοσι της μικρής αυτής κωμο-
δίας άλλ' αισθανόμουν κι' εκείνον ν' άγωνιά κυριολεκτικώς. Η μητέρα του ήταν γι' αυτόν ή μεγαλύτερη άδυναμία φοβόταν μήπως ξαφνικά καταλάβη τίποτε όποτε από την συ-
κίνησή της θά μπορούσε να πάθι.

Βαρύς έπεσε σ' ένα φωτέιγ σκου-
πίζοντας με το μαντήλι του το κάθι-
δρό του μέτωπο. Είχε καθίσει στην θέση που συνήθιζε να κάθεται άλ-
λοτε. Ξανάβρισκε τις παληές του συνήθειες...

— Σ' ευχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά, Ραυμόνδη, μου είπε σε λί-
γο. Φέρθηκες περίφημα και το γεύ-
μα ήταν έξοχο.

— Έν τούτοις έσύ το είχες παραγ-
γείλει...

Είχα αφήσει χωρίς να θέλω τον
τον πληθυντικό. Αυτός ο άνθρωπος ή-
ταν τέλος πάντων, γεννημένος να
μπελέη τις γυναίκες. Μ' όλη του
την αυταρχικότητα, μ, όλο του τον
έγωισμό!

— Ναι, ναι, έκανε, αλλά έσύ ή-
σουν εκείνη που τό έτοιμάσες, που
τό παρουσίασες... Έπειτα τό σίπι, τό
ή άτμόσφαιρα αυτή; Τό άρωμα της
οικογενειακής γαλήνης που άποπνέ-
ουν τα πάντα έδω μέσα, έσύ τα έ-
καμες αυτά...

— Ζάκ... μουρμούρισα.

— Μη θέλεις να τό άρνηθής. Σ' ευ-
χαριστώ και πάλι πολύ.

Του πρόσφερα τσιγάρο από την ι-
δια επιτραπέζια τσιγαροθήκη που
χρησιμοποιούσε άλλοτε. Κατόπι φω-
τιά... Η φλόγα του σπρίτου φώτισε
για μιά στιγμή τα πρόσωπά μας.

Μου τον έδειξε, εκείνον τουλάχιστον,
με μιά νέα μορφή...

— Είναι τα τσιγάρα που κάπνιζα
άλλοτε, μου είπε ρουφώντας ήδονικά
τον καπνό.

— Ναι, ψιθύρισα κοκκινίζοντας.

Είναι ή αλήθεια ότι είχα φροντίσει
ώστε ή τσιγαριέρα να έχη από τα
τσιγάρα που κάπνιζε Έκεινος.

— Σ' ευχαριστώ και πάλι, πολύ,
μου είπε, που με συλλογίσθηκες.

Ενοίωσα κάποιο πείσμα. Θάθελα
να του πω ότι δεν είχα σκεφθί
διόλου, ότι στην τύχη πήρα τα τσι-
γάρα εκείνα, ότι... Άλλά δεν μπό-
ρεσα. Θάταν ψέμματα. Ενοίωσα τα
μάγουλά μου να κοκκινίζουν και
σώπασα.

Τράβηξε άργά - άργά μερικές
ρουφηγιές άκόμη, άπολαμβάνοντας
τό τσιγάρο που του είχα προσφέρει.

Με τρόπο έγώ τον παρακολουθούσα.
Ήταν και σ' αυτό όλόιδιος ο Ζάκ
της άλλοτε. Οι ίδιες κινήσεις. Ο ι-
διος τρόπος ρουφήγματος του κα-
πνου, τό ίδιο κλείσιμο των ματιών.

Τον έβλεπα και ή παρουσία του έξη-
νέμιζε όλο μου τό πείσμα, έξαφά-
νιζε τους πέντ' έξη αυτούς μήνες
που πέρασαν άφ' ότου ζούμε χωρι-
στά. Προς θεού όμως! Θά έσανγι-
νόμουν πάλι ένα μικρό άνίσχυρο
πλάσματάκι μέσα στα χέρια του;
«Ω! όχι! έπρεπε να τελειώση αυτή
ή ιστορία.

— Ζάκ, του είπα, για να διαλύσω
την γοητεία, τί είναι αυτή ή ιστορία
της άλληλογραφίας σου με την μη-
τέρα σου;

Περίμενα να δικαιολογηθί με ύ-
περηφάνεια, με ύπεροψία. «Οχι, ό-

χι όμως. Τό ύφος του ήταν έντελώς
διαφορετικό. Και ή άπάντησις του
άπροσδόκητη.

— Φαντάζεσαι, λοιπόν, Ραυμόνδη,
μου έίπε, ότι ο χωρισμός μας δέ μου
στοίχισε; Σ' άγαπούσα μυστικά ά-
πό παιδι άκόμη και...

— Είδες, όμως, τον διέκοψα, πόσο
γελασμένοι βγήκαμε κατόπι. Δεν ή-
μασταν πλάσμενοι να ζήσουμε δι-
αρκώς ο ένας κοντά στον άλλον...

— Ναι, βέβαια... Έκ πρώτης όψε-
ως ο χωρισμός φαινόταν άπαραίτη-
τος. Όπως όποτε όμως, ήταν όδυ-
νηρός... Και μιά χειρουργική επέμ-
βασις είναι κάτι που χρειάζεται,
δεν γίνεται έν τούτοις χωρίς πό-
νους. Έγώ, τουλάχιστον, έχω ύπο-
φέρει πολύ.

— Κρυβόσουν, έν τούτοις, τόσο
καλά!...

— Έκανε πως δεν μ' άκουσε.

— Και σύ, Ραυμόνδη; με ρώτησε.

— Φίλε μου, έμείς οι γυναίκες ξε-
ρούμε να ξεχνούμε...

— Ήξερα, πως φερόμενη έτσι φαι-
νόμουν κακιά, άδικη, άνανδρη άκό-
μη, μά ήταν άπολύτως άπαραίτητο
να του μιλήσω σ' αυτό τό ύφος. Έ-
πρεπε με κάθε θυσία να μη δώσω έ-
δαφος σε συγκινήσεις που μπορού-
σαν να άποδοούν όλεθριες.

— Έβλεπα ότι παρυσυρόμουν
σ' ένα όλισθηρό κατήφορο. Μπροστά μου δεν είχα πιά
τον άνδρα που χώρισα, τον
αντιπαθητικό σύζυγο, αλλά
την συμπάθεια των παιδι-
κών μου χρόνων, - τον άν-
θρωπο που είχα κάποτε ά-
γαπήσει.

— Αν τό κατώρθωσες αυ-
τό, Ραυμόνδη, μου έίπε ο Ζάκ, άπαντώντας στην τε-
λευταία μου φράση, είσαι
τυχερή.

— Έστρεψα τό πρόσωπό
μου άλλου, γιατί μου φάνη-
κε πως ή συγκίνησις είχεν
άρχισι να κάμνη τα μάτια
μου να λάμπουν.

— ΕΒ —

Επί τέλους! Η άνιαρκή
αυτή κωμωδία έτελείωσε.

Η «μαμά Ζάν» έφυγε! Τό
λέγω αυτό με άνακούφιση
όχι για την καλόκαρδη αυ-
τή γρηούλα, αλλά για έ-
κείνον. Είχεν άρχισι να
μου γίνεται επικίνδυνος.

— Όταν ξύπνησε ο Ζάκ
της πρότεινε ένα μικρό πε-
ρίπατο μέσα στο Παρίσι,
με τ' αυτοκίνητό μας. Φυ-
σικά τούς συνώδεψα.

— Όταν τελείωσε και ο πε-
ρίπατος διευθυνήκαμε στον
σιδηροδρομικό σταθμό Βά-
λαμε την «μαμά Ζάν» σ' ένα
διαμέρισμα της πρώτης θέ-
σεως και την άποχαιρετή-
σαμε με τα θερμότερα μας
φιλήματα.

— Δεν θά μείνω, μίσε εί-
πε, άνταποδίδοντάς μας τό
φιλά μας, παρά μόνον τέσ-
σερις - πέντε μέρες στο
Βιαντέιλ. Κατόπι θά έπι-
στρέψω στο Κωσσάντ. Φι-
νά θά ένοιαστώ να σας
δώ... Σπίτι σας...

«Ελαμπαν τα μάτια της από εφ-
τυχία με την σκέψη ότι σε λίγο θά
μας ξανάβλεπε. Δεν μπόρεσα αυτή
τη φορά ν' άντισταθώ στον πείρα-
σμό να της κάνω ένα κομπλιμέντο,
είλικρινώς, σας βεβαιώ:

— Και θά μείνετε πιά πολύ τούτη
τη φορά μαμά...

Τό είπα αυτό χωρίς να τολμήσω
να κυτάξω τον Ζάκ.

— Δεν θέλω παιδιά μου να σας γί-
νουμαι και φόρτωμα, έκανε ή «μαμά
Ζάν». Είστε ακόμη στους πρώτους
σας έρωτες και δεν πρέπει κανείς να
ένοχηλι τα περιστεράκια στη φώληά
τους...

— Έσπευσα να την καθυσχάσω άγ-
κολιάζοντάς την και φιλώντας της
τα άμάγουλα.

— Έστω, έίπε, θά μείνω περισσό-
τερο την άλλη φορά, αλλά όπιδ τον
δρον ότι θάρητε και σεις να περά-
σετε μαζί μου τό καλοκαίρι σας!

Σας είπα ίσως με δήτε για τελευ-
ταία φορά.

Πώς μπορούσαμε να της άρνηθού-
με αυτή τη χαρά; Δεχτήκαμε και οι
οιό.

— ΕΒ —

Δέχθηκα να πάμε στην έξοχή, στη

Άνήσυχoi γεμάτοι ά-
γωνία περνούσαν και οι
δυο την άπάντησή μου.

Δ.

Ο ΜΠΕΡΤΡΑΝ

ΟΤΑΝ χτυπούν στην έ-
ξώπορτα, δεν περιμέ-
νω να μου άναγγέλουν
τον επισκέπτη μου,

Αυτή την φορά ήταν ο
Μπερτράν.

— Ετσι στά ξαφνικά; Έπε-
σα στην άγκαλιά του σαν
να είχα να τον δώ χρόνια.

Επί τέλους! Θά βρω κον-
τά του λίγη προσοασία, μιά
συμβούλη. Δεν θάμαι πιά
μόνη.

— Μά τί έχεις, Ραυμόνδη;
Μου λέγει άνήσυχος ο
Μπερτράν.

Ντραπήκα γιατί άφησα
να φανί ή συγκίνησις μου,
συγκίνησις για την όποια
ευθύνεται βέβαια ο Ζάκ.

Γι' αυτό έσπευσα να κάμω
μιά προσπάθεια για να επι-
θλήθω στον έαυτόν μου και
είπα του Μπερτράν:

— Δεν έχω τίποτε, φίλε
μου.

— Δεν είναι δυνατόν. Κά-
τι θάχης

— Δεν θαριέσαι, μικρο-
ζητήματα.

— Μπορώ να μάθω ποιά;
— Μά σου είπα, δεν είναι
τίποτε τό σπουδαίο.

— Και όμως Ραυμόνδη,
είμαι βέβαιος ότι αιτία της
καταστάσεώς σου αυτής εί-
ναι ο τώως σύζυγός σου...

— Πώς, λοιπόν! Ξέρεις;...

— Ναι.

— Όποτε με κατασκοπεύ-
εις Έκανα κατακόκκινη ά-
πό θυμό.

— Όχι. Σε είδα ή μάλλον
σας είδα τυχαίως πρό και-
ρού μέσα στο αυτοκίνητο
του Ζάκ, στην όδδ Ριβολί.

Αυτό προτού φύγης για την
μυστηριώδη εκείνη έξοχή...

Είνα άνήσυχι πιά να θυ-
μώνα στα καλά με τό ύφος
αυτό του Μπερτράν, άλλ'

Δυό καρδιές ξανασμίγουν

αυτός έσπευσε να διορθώσει μόνος του τα πράγματα. "Όπως νόμιζε τουλάχιστον..."

— Πρέπει να ξέρεις, Ραυμόνδη, ότι δεν αισθάνομαι την παραμικρή ζηλία για τον παλιό σου άνδρα. Έχω τόση εμπιστοσύνη σε σένα. Και όμως, εγώ θα προτιμούσα να ζηλεύω λιγάκι. Αυτό θα μ' έκανε περισσότερο υπερήφανο. 'Ο Μπερτράν, όμως, έκρινε καλό να θυμώσω.

— Έχεις, βέβαια, όλο το δικαίωμα να συναναστρέφεσαι με την πρώην σου οικογένεια, με την πεθερά σου, αλλά μπορούσες να μου πής και μμένα δυό λόγια, να ξέρω, έστω τυπικά, αντί να μαθαίνω την αλήθεια τυχαίως. "Επειτα μη νομίζεις ότι δεν έμαθα και που παραθέρισε, ποιά ήταν δηλ. ή αιτία της ανάσθλις των γάμων μας..."

— Ε, πιά, αυτό ήταν και αν ήταν! 'Ο Κ. Μπερτράν έννοοσε σώνει και καλά να μου γίνω φορτικός και να με έκνευρίση. Δεν κρατήθηκα και του είπα πικαρισμένη:

— Μήπως ο κύριος θέλει από τώρα να μαθαίνει και πώς περνά τις ώρες σπίτι μου;

Είδα τον Μπερτράν να αδογκώνει πιά χείλη του. Σε λίγο, όμως, δεν κρατήθηκε και άπληντησε:

— Νομίζω, Ραυμόνδη, πώς έχω ήδη κάποια δικαιώματα επάνω σου...

— Κανένα προτού πάρω το όνομά σου! Το άπληντησα απότομα...

— 'Ο Μπερτράν χλώμιασε, ύστερα κοκκίνισε και τέλος ψιθύρισε με χείλη που έτρεμαν:

— Πάει καλά, Ραυμόνδη... Με συγχωρείς που σε άνησυχήσα!

Και έφυγε χωρίς να μου πη αντίο. "Επεσα σε μία πολυθρόνα ξηνη-τλημένη. Σε λίγο οι λυγμοί με συνεκλόνηζαν ολόκληρη.

— "Εκλαψα πολύ εκείνη την ήμερα.

Ε'.

Η «ΜΑΜΑ ΖΑΝ»

ΠΑΛΙ έσύ; φώναξα, έχεις, λοιπόν, το θάρρος να ξαναγυρίσεις. Και χωρίς μάλιστα να άναγγελλής, αυτή τη φορά! Μά νομίζω ότι τά είπαμε πολύ καλά οι δυό μας Ζάκι! "Υστερ' από τη φοναγαστικού παραθερισμού είχαμε με να μη επιχειρήσης έσύ ίδίως, να με ξαναϊδής!..."

— Έτρεμα, όμως, από θυμό. 'Ο Ζάκ, πιά ταπεινός και πιά αξιολύπητος άρρισε:

— Με συγχωρείς Ραυμόνδη, αλλά δεν μπορούσα πιά...

— Βλάκα!...

— Ναι, είμαι ένας βλάκας, αλλά ένας βλάκας που ύποφέρει σήμερα πολύ...

Τό ύφος του με άφώπλισε. Δεν ξέρω τί μ' έχει κάνει αυτός ο άνθρωπος και δεν μπορώ να του κάνω για πολύν καιρό την άγρια. — Τί θέλεις, λοιπόν, πάλι; τον τόν ρωτώ.

— Να σε ξαναϊδω.

— Εγώ όμως δεν τό ήθελα διόλου αυτό.

Κούνησε τό κεφάλι του.

— Άλλοίμονο, είναι κάτι άλλο, σοβαρώτερο.

— Ένοιωθα τον ίδιο φόβο όπως την πρώτη φορά να μου σφίγγη την καρδιά.

— Τί άλλο; ρώτησα με βία.

— Έρχεται πάλι ή μαμά...

— "Α!

— Τί θα κάνουμε τώρα;

Μουρθε να του πώ: «δ,τι θέλει άς γίνη. "Αφησέ με ήσυχη», αλλά δεν του τώπα. Ψιθύρισα άπλως:

— Δεν ξέρω...

— Δεν θέλω να σε πιέσω, Ραυμόνδη, μου είπε τότε εκείνος. Έπαφίε-μαι στην κρίση σου και στην καρδιά σου...

Στην καρδιά μου!

— Ήταν ή πρώτη φορά ύστερ' από τόσο καιρό, που θυμότανε ότι είχα καρδιά!

Δεν μπορώ, όμως να πώ ότι ή έστω και καθυστηρημένη άναγνώρι-σής του αυτή, δεν με συνεκίνησε.

— Θά σου γράψω... "Η μάλλον, θα σου τηλεφωνήσω, του είπα.

— Έκείνος όμως δεν τό κούνησε από τη θέση του. Τόν κύτταξα με άπο-ρία.

— Έχω και κάτι άλλο να σου πώ, μου είπε με φωνή που μόλις έβγαί-νε από τον λάρυγγά του.

— Τί πράγμα;...

— Να σ' εύχαριστήσω.

— Μ' εύχαρίστησε τότε για όλα.

— "Οχι νά, όλα. Έχω άκόμη να σ' εύχαριστήσω, Ραυμόνδη, γιατί μου άνοιξης τά μάτια...

— "Α!

— Ναι, Ραυμόνδη, μ' έκανες ιδω την πραγματικότητα την όποια τόσο καιρό τώρα, δεν είχα κατορθώσει ν' άντιληφθώ και έπρεπε ν' άσθθ ή μαμά έδω, να μάς ξανασμίξη άς είνιο και καταναγκαστικός για να ιδω τί είχα χάσει.

— Ζάκ...

— Άφησέ με Ραυμόνδη να σοβ πώ δ,τι μου πλημμυρίζει την ψυχή. "Ε-φταιξα, τώρα βλέπω πόσο...

— Ένοιωσα τά μάτια μου να ύγραί-νυνται.

— Έγώ έφταιξα Ζάκ, που δεν ή-ξερα να σε μεταχειρισθώ, να προσ-αρμοσθώ στον χαρακτήρα σου...

— 'Ο χαρακτήρας αυτός δεν ύπάρ-χει πιά Ραυμόνδη. Έχεις προστά σου έναν νέον άνθρωπο, έναν άλλον Ζάκ. "Υπέφερα τόσο σ' αυτό τό διά-στημα...

— Κι' εγώ Ζάκ...

— Κι' όμως, έκανες τό πάλ στην άρχή για να με διώξης από κοντά σου.

— Δεν τό κατάλαβες, λοιπόν, για-τί τώκαμα.

— Ναι, βέβαια, τό πείσμα, τό γυ-ναικείο πεισματάκι δεν σε άφηνε ν' άντιληφθής πόσο ελίκρινής ήταν ή μετάνοιά μου.

— Σώπασε για λίγο. Κατόπι πρό-σθεσε:

— Τότε σε δικαιολόγησα και έγ-καρτέρησα, αλλά τώρα, αν με διώ-

ξης και πάλι, θα γίνω πολύ δυστυ-χισμένος.

— Γιατί τώρα Ζάκ; ρώτησα φλε-γομένη από την έπιθυμία να μάθω μέχρι ποϋ έφθανε ή άγάπη του, ή νέα άγάπη του για μένα.

— Γιατί ύπάρχει τώρα μία νέα και πρόσφατη ιστορία που μάς έχει δι-δάξει πολλά. "Όσα δεν μάς έδίδαξε ο προηγούμενος έγγαμος βίος. "Η καταναγκαστική μας συμβίωσις τό-σο έδω, τίς λίγες μέρες που φιλοξε-νούσαμε την μαμά, όσο και στην έ-ξοχή μάς έφερε, χωρίς να τό κατα-λάθουμε, περισσότερο τον ένα κοντά στον άλλο.

Τόν κύτταξα κατάπληκτη. Ήταν, λοιπόν, ο Ζάκ που μου μιλούσε έτσι; Ήταν δυνατόν;

— Ζάκ, του είπα, μου φαίνεται πώς όνειρεύομαι...

— "Οχι, δεν όνειρεύεσαι διόλου, χρυσή μου κοροδία! άκούστηκε ξα-φνικά μία γυναικεία φωνή πίσω μου.

Στράφηκα κατάπληκτη. "Η «μαμά Ζάν», ή ίδια, με σάρκα και όστά, ή-ταν εκεί, στο κατώφλι της θύρας και μου χαμογελούσε καλοκάγαθα.

Κύτταξα χωρίς να καταλαβαίνω, μία την τέως πεθερά μου και μία τον Ζάκ.

— Μιά νέα μικρή συνωμοσία, μου είπε αυτός χαμογελώντας, άλλ' α-υτή τη φορά όχι έκ μέρους μας και εις θάρος της μαμάς, άλλ' έκ μέ-ρους της καί... προς τό καλό μας. "Η «μαμά Ζάν», τά ξέρει όλα, Ραυμόν-δη. Τά είχε καταλάβει όλα.

— Μά τί μητέρα θα ήμουν αν δεν διέβλεπα τον κίνδυνο που διέτρεχαν τά άγαπημένα μου περιστεράκια!

— "Ωστε τό ταξίδι σας έκείνο στο 'Υντεβίλ; ψιθύρισα.

— Άπλή πόδφασις για νάρθω έδω.

— Καί ο Ζάκ;

— Δεν ήξερε τίποτα. Σήμερα του τώπα, όταν με είδε ξαφνικά μπρο-στά του. Δεν τον άφησα νάρθθ ή σοϋ τό πη. "Επρεπε πρώτα να σε ξανακερδίση, να σοβ πάρη πίσω την άγάπη σου. Εγώ δεν θα φανερωνό-μουν παρ ά μονάχα όταν θα τό κα-τώρθωνε. Καί είμαι πολύ, πολύ εύτυ-χισμένη που βλέπω ότι τό κατώρ-θωσε...

— Ένοιωσα να κοκκινίζω ως τις ρί-ζες τώ τριχών μου.

— Λοιπόν; με ρώτησε ή πεθερά μου.

Και οι δύο γεμάτοι άγωνία, τρέ-μοντας σχεδόν, περίμεναν την άπάν-τησή μου.

Κύτταξα μία τον έναν και μία τον άλλον. Δάκρυα κυλούσαν τώρα στα μάγουλά μου. Δεν μπορούσα πιά να κρατηθώ άλλο. "Ετρεξα κοντά τους, όπως ήταν ο ένας δίπλα στον άλλον και άγκαλιάζοντάς τους φώναξα:

— Μαμά! Ζάκ...

.....

— Εξη μήνες έχουν περάσει και δεν έχω μετανοιώσει διόλου γι' αυτό που έκανα.

Καί... δεν θάχω πιά κι' ανάγκη να έπισκεφθώ τον θαυματουργό έκείνο θεραπευτή του Ζάν-Φλοραντέν...

Τ Ε Λ Ο Σ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

—Τί θα πη αυτό; έρώτησε ο καθηγη-τής Τζιουντίτσι παραγμένο.

—Πρόκειται για μία περίφημη ιστο-ρία, άποκρίθηκε ο πρίγκηψ, εξακολου-θώντας να κυττάξη κατάματα την γυ-ναίκα του. Θά σάς την διηγηθώ άμα έρ-θω ή ώρα.

Η Μαργαρίτα έδγαλε μία φωνή και λιποθύμησε.

Η βραδυά έλαβε τέλος άμέσως και φύ-γαμε από τό άνάκτορο, χωρίς να άπο-χαριετήσουμε τον πρίγκηπα που είχε γί-νει άφαντος.

—'Ο Μαντοκοντάτι, μάθετέ το, δεν έ-κρινε άρκετή την εκδίκηση που είχε έπι-βάλλει στη γυναίκα του, ταπεινώνοντάς την μπροστά σε τόσο κόσμο. Βασιζόταν στο μέλλον, κυρίως.

Δεν είχε με την πριγκήπισσα χαμμία έξήγηση, χαμμία σκηνή, μονάχα στην χάρη δέξίωση που έδινε, δεν παρέλειπε να επαναλαμβάνη την έρώτηση στον Γκουίντο Κολούνιο και να ρίχνη κάθε φορά μέσ' στο δοχείο από ένα χρυσό νό-μισμα.

Κάθε φορά που τον ρωτούσαν γιατί τόκανε αυτό, άποκρινόταν:

—Θά σάς διηγηθώ αυτή την ιστορία άμα θάρθω ή ώρα.

Και κάθε φορά ή Μαργαρίτα, νομίζον-τας πώς είχε φτάσει εκείνη ή ώρα, έ-νοιωθε να τρελλαινείται από τό φόβο και την ντροπή.

Θά πητε πώς ή τιμωρία δεν ήταν και τόσο άγρια.

Και όμως δεν θάχετε δίκιο.

—'Ο Μπαρτόλομο Μαντοκοντάτι χρη-σιμοποίησε αυτές τίς κεντιές, σαν τους Κινέζους που ρίχνουν σε ίσα χρονικά δι-αστήματα από μία σταγόνα νερό στο πρόσωπο του καταδικασμένου εις θάνα-τον, μέχρις ότου έξαντληθώ τό περιεχό-μενο της ύδρας.

Η Μαργαρίτα μαράθηκε σιγά-σιγά και πριν περάση χρόνος πέθανε.

—'Ο πρίγκηψ ζή άκόμα. "Έχει άποσπρθ ή 'Ένα μοναστήρι στη Σιέννα και άφιε-ρώνει τά υπόλοιπα χρόνια της ζωής του, όπως λέει, στο να προσεύχεται για την ψυχή εκείνης που σκότωσε ο ίδιος.

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΠΟΝ

Σκέψεις

—Μέσα μας ύπάρχουν τρεις άν-θρωποι: Αυτός που πιστεύουμε ότι είμεθα. Αυτός που θα θέλαμε να είμαστε και τέλος αυτός που είμεθα πραγματικώς. Τόν τελευταίον αυτόν έαυτό μας άγαποϋμε συνήθως.

(Μίλτον)

— 'Η άποθάρρυνσις μάς άνοίγει εύκολα την πόρτα στο κακό.

(Φεβελόν)

—Γιά να χωνέψη κανείς την σοφία πρέπει να την έχη καταβροχθίση με πολλήν όρεξη.

(Α. Φράνς)

—"Όταν ένας άνθρωπος μιλά και ένεργεί με σκέψη καθαρή, έχει έ-ξασφαλίζει για σύντροφό του την εύτυχία.

(Βούδας)

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΞΑΝΑΖΟΥΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

τη δύναμη να ποδοπατήσω τά έμπό-δια που μάς χώριζαν και να σε πάρω...

ΕΛΕΝΗ. Θά έρχόμουν μαζί σου. Τό ξέρεις...

ΠΕΤΡΟΣ. Έγώ, διάλεξα άλλο δρόμο... Τό δρόμο του προσβλημέ-νου. Βρήκα για λύση την έξαφάνι-ση, τη φυγή. Μπάρκαρα με τό πρώ-το θαπόρι. Ποϋ πήγα; Στο ά-γνωστο. Κάπου να εξαφανιστώ και να δουλέψω. Να κάνω λεφτά. Καί να γυρίσω μία μέρα πλούσιος, να ρθώ στον πατέρα σου και να σκορ-πίσω στα πόδια του τό χρυσάφι που θά κουβαλούσα μαζί μου. Να σε άγοράσω με όλο τό χρυσάφι της γής... Τρελλά χρόνια. Άνόητα. Ποϋ σπαταλήθηκαν άκαρπα...

ΕΛΕΝΗ. Γύρισες πλούσιος από κεί κάνω. Από τίς 'Ινδίες...

ΠΕΤΡΟΣ. Ναι, με πολλά χρήμα-τα και πολλά άσπρα μαλλιά. Ήταν ο τρίτος ή τέταρτος χρόνος της έ-ξορίας μου που έμαθα πώς παντρεύ-τηκες. 'Ο Φλωράς ήταν φίλος μου. Συμμάθητής μου στο γχολείο. Πλού-σιος αυτός...

ΕΛΕΝΗ. Ήταν ή εποχή που ο πα-τέρας μου είχαν άρχισει να χάνη τη μεγάλη του περιουσία.

ΠΕΤΡΟΣ. Κι' εγώ να φτιάχνω τη δικιά μου. Είπα τότε να τά παρα-

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

‘Ο γυρισμό, μου...

—Όταν στην άγια μπρός μορφή σου γο-νατίσω,

να ξεχειλήση μην άφήςης τη χαρά σου —Φτωχιά Μητέρα έχω συντρίψει τ' ό-νειρά σου...

Δεν είμαι τέτοιος που ποθοϋσε να γυ-ρίσω...

Μη μου χαϊδέψης τό σγουρόμαλλο κε-φάλι...

—Πώς στην στοργή σου με στοργή θέ ν' άπαντήσω;—

Δεν έχω τίποτε τ' άγνό να σοϋ χαρίσω στών αισθημάτων μου την άσκοπη σπα-τάλη.

Μέσα μου κλείνω συμφορές, κατάρεις, μιση-τά...

—Ότι με δεν έχω σκέψη άγνή και ψυχρή άγια:—

—Ένα πρός ένα, φυλλορρόσησαν τά θάγια που την παιδιαστική ψυχή μ' είχαν στο-λίσει.

Με συνεπήσαν ήδανές και πόθοι πλάνοι μέσα στους κύκλους Δαντικής κάποιας άβυσσου.

Δεν είμαι πιά: τ' άθωο, τ' άγνό κι' ό-ραίο παιδί σου,

κι' ή Άρετή μου μέσ' στον Βούρκο, έχει πεθάνει...

Δεν είμαι τέτοιος που ποθοϋσε να γυ-ρίσω...

—Δόλια Μητέρα— μέσ' σε' άθωα τά ό-νειρά σου...

Κούψε την ήδωλη, τη υποταγή σου Δέν είμ' ο Γυιός που καρτερήσας νά-θη πίσω...

(Θεσσαλονίκη)

ΒΥΡΩΝ ΤΣΑΜΠΟΥΛΑΣ

τήσω όλα στη μέση, τίς δουλειές μου, την περιουσία... Τί τά ήθελα; Μά ή δύναμη της συνήθειας με νί-κησε... Δούλευα σαν ένα μηχανήμα ... Ένα ρομπότ... (Παύσις). "Υστε-ρα παντρεύτηκα, χήρεψα μέσα σε λίγα χρόνια. "Ασκοπή κι' άνέμελη ζωή...

ΕΛΕΝΗ. Μην πείς... Έχεις τον γυιό σου...

ΠΕΤΡΟΣ. Ναι, ο Μίλτος... 'Η μό-νη δικαιολογία της ζωής μου...

(Από την άνοιχτή πόρτα, φτάνουν τά γέλια των νέων. Έχουν κλείσει τό ράδιο, δε χορεύουν, αλλά φαίνε-ται πώς παίζουν κάποιο εύθυμο παι-χνίδι).

ΠΕΤΡΟΣ. Άκούω τη φωνή του Μίλτου...

ΕΛΕΝΗ. Κι, εγώ τό γέλιο της Στέλλας...

ΠΕΤΡΟΣ. Κάποιο άστείο παιχνιδι θά τους έχει σκαρώσει ο μασκαρά-κος...

ΕΛΕΝΗ. Γι' αυτό και δεν ακούγε-ται καθόλου ή Στέλλα... Δεν ξέρεις τί άλέγρος τύπος που είναι...

ΠΕΤΡΟΣ. Τό πιστεύω. Για να κά-νη τόση καλή παρέα με τό γυιό μου...

ΕΛΕΝΗ. Συνεννοούνται, φαίνεται μία χαρά οι δυό τους. Τό πιστεύεις αλήθεια, πώς θα ταίριαζαν τόσο πολύ μία μέρα τά παιδιά μας...

ΠΕΤΡΟΣ. "Όσο δεν ταίριαξαμε έμείς...

ΕΛΕΝΗ. Μην είσαι σκληρός για μάς τους δυό, Πέτρο...

ΠΕΤΡΟΣ. Ξέρεις, για μία στιγμή θέλησα να ξαναζήσω όλη την ψευ-δαίσθηση που μου έδινε ή στιγμή, φαντάσθηκα πώς έτσι που βρεθή-καμε έδω ο ένας πλάι στον άλλον, να πώς να πώ, ξεχάστηκα και πί-στεψα πώς δεν ύπάρχουν άσπρα μαλλιά, θαθείες ρυτίδες. Εύτυχώς που ύπάρχουν τά παιδιά μας να μάς συνεφέρουν από τά όνειρα. Να μάς κατεβάσουν από τά σύγνεφα στη γή.

ΕΛΕΝΗ. "Οχι, Πέτρο, να μάς παίρνουν μαζί στο πέταγμά τους. Τά όνειρά μας ξαναζούν... (Πλησιά-ζει την πολυθρόνα της στη δικιά του) Ξέρω πώς τά παιδιά μας άγα-πιούνται. Δεν μου τό είπε ή κόρη μου, ούτε και σένα, βέβαια, ο γυιός σου. Καθώς δεν τό είχαμε πεί ο-ταν άγαπιώμαστε κι' έμείς κανενός...

ΠΕΤΡΟΣ. Κι' όμως κι' αν τό λέ-γανε άκόμα δεν θα είχαμε τό φόβο να θροϋν κανένα έμπόδιο στα ό-νειρά τους.

ΕΛΕΝΗ. Μά κι' αν εύρισκαν θαρ-ρείς πώς...

ΠΕΤΡΟΣ. Τό ξέρω. Τίποτα δεν θα τους μπόδιζε να τά ξεπηδήσουν... Είναι πιά τρελλά από τά δικά μας τά τωρινά νειότερα...

(Μικρή σιωπή. Στο σαλόνι, έχει ξαναε-χίσει ο χορός. Ένα ζευγάρι, σταματά για μία στιγμή μπροστά στην άνοιχτή πόρτα του μικρού σαλονιού. Είχεναν μία ματιά στο σαλόνι, κυττάζονταν στα μάτια χαμογελούν κι' άπομακρύνονται χορεύον-τας. "Η κοπέλλα μοιάζει πολύ της ΕΛΕ-ΝΗΣ, ο νέος είναι ίδιος ο ΠΕΤΡΟΣ. 'Ο κύριος με τά γυρίνα μαλλιά και ή κυρία με τόδε άσημένιους κοστάφους δεν τόδε βλέπουν. Τά μάτια και των δυωνών στυ-λώνονται κάπως στοχαστικά κι' όνειρο-πλά. Σά να γυρεύουν κάτι. Έτσι τους ίδιους τους έσπρους πρην πολλά, πάρα πολλά χρόνια...).

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Ο λαδρέμπορας

Τό φεγγάρι με τὸ πλούσιο φῶς του ἀγκάλιαζε τὰ ζευγάρια ποὺ χόρευαν στὴν πιάσα. Οἱ διπλωσίδες τῆς θάλασσας σπάζαν σὰν ἀσημένιοι καθρέφτες. Ἐνα σλό-εν συνώδευε τὴν πικάντικη φωνὴ μίας Γαλλίδας σαντέζας. Ἀπὸ γκαρσόνια τρι-γύριζαν μέσ τὰ τραπέζια μοιράζοντας σφραγισμένα κρασιά. Τὰ βραδυνὰ φου-στάνια σφίγγαν γοητευτικά τὰ δεμένα σώματα χαϊδεύοντας τὴς τορνευτὲς καμ-πύλες. Μία κοινωνικὴ Βαβέλ μαζεμένη τὴν καλοκαιρικὴ αὐτὴ νύχτα ἔπινε, φλέετο, γλένταγε μετὸ κέφι μὴς βρα-δυᾶς ποὺ δίνονταν σ' ἐνέσεις ἀπ' τὴς γεμάτες μπουκάλες. Φάσεις τοῦ ὑποκό-σμου, ψυχὲς βρώμικες σὰν τὰ λερωμένα ποτήρια, ἀνακατεύονταν μετ' ἐμπεύσεως, μ' ἐπιχειρηματίες καὶ μ' ἀνθρώπους τῆς σκέψης. Ἐνα σωρὸ ἀντίθετο τύποι ποὺ ἀφῆσαν λίγα τέταρτα τῆς ζωῆς τους νὰ περῶνουν μαζί.

Σ' ὅλους γνωστὴ ἐκεῖ μέσα ἦταν ἡ Μί-να ἡ ξανθεῖα, μετὰ τὸ πλούσιο μπίζου καὶ τὸ φειδίσιο σώμα. Ὁ μπάριος σκοτωνό-ταν γι' αὐτήν. Τὰ γκαρσόνια λύγιζαν τὴς μέσες. Γιατὶ μοίραζε χρυσάφι. Λέγαν πολλὰ στὴν πλάτη τῆς. Πῶς ἦταν ἀνακα-τεμένη σὲ λαθρεμπόριο, πῶς γέμιζε τὰ λιμάνια τῆς Μεσογείου μετ' ἐπιπλέοντες γυναίκες. Μὰ ὅ,τι κι' ἂν λέγαν ἦταν μὴς γυναίκα ποὺ ἤξερε νὰ κομμαντάρη τὴ ζωὴ τῆς ὅπως αὐτὴ θέλει. ἤξερε νὰ χαρῇ καὶ νὰ λήσῃ μετὸ δικό της τρόπο. Καὶ τώρα καθὼς ἀγκυλοσμένη στριφο-γύριζε στὴν πιάσα μ' ἕνα τύπο ψηλὸ μετ' ἀρδεῖς πλάτες φλέετο σὰν δεκαοχτά-χρονο κορίτσι. Μετ' ἔλειο σ' ἕνα ξανόσκιμα τῆς τῆς τὸν τραβήξε στὸ τραπέζι τους καὶ μέσα σὲ δυὸ ποτήρια συμπάνιας τοῦ σφύριξε σ' αὐτή.

— Ἄκου Τάσο. Στὶς 3 θὰ φύγῃς. Θὰ κατεβῇς κάτω μετ' ἐμὲν σὺ μόνον. Ἐξὼ ἀπ' τὸ λιμάνι θὰ σὲ περιμένουν. Θὰ σὲ σπάλῃς στὴς 4. Ἐξὲ τὰ μάτια σου στὴ δουλειά.

Καὶ κατεβάζοντας ἔνι μὲτ' ἄρπαξε τὴν ἀλυσίδα τῶν γλεντιέδων ποὺ στρι-γογγύριζε χορεύοντας πάνω στὴν πιάσα.

Μετ' ἐπὶ φωτεινὲς γραμμὲς τῶν προβο-λέων τῆς ἡ «Παρά» ἐπὶ τὰς σκοτιάδας τῆς νύχτας ἀκολουθώντας τὸν γυαλιστε-ρὸ δρόμο ποὺ χάνονταν στὸ βάθος μαζί μετ' ἐμὲν τῶν φῶτων τῆς λεωφόρου. Μετ' ἄρπαξε τὸν ὀρθὸν τοῦ δούλου ἡ μηχανή. Πέρασαν μὴς γέφυρα μετ' ἐμὲν τὴς τῆς καὶ τὴς δυνατὲς ἀποστάσεις γαμμάς τῆς. Πῶς αὐτὸ στὸ φόντο τ' οὐρανοῦ ὑψονόταν ἡ σκιά μὴς φάμπρι-καλτο. Μετ' ἐμὲν τὴν γλίστραγε τὴν ἄ-τ' αὐτὴ κινεῖται τὰ χιλιόμετρα 80-90-80. Ὁ δεικτὴς ἦταν νεοκινεῖται. Σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ κινεῖται. Ἐπὶ τὴν γλίσ-τρά μὴς στὴν γλίστρά μὴς τὸ χέρι τοῦ σο-φῆ καὶ τοῦ σοφῆ.

— Ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά δὲν ἔχω ἂν θὰ βγῶ ζωντανός. Ἄν δὲν γυρίσω πίσω σ' αὐτὴν μὴς παρανοήσια.

Τὸ βλέμμα τοῦ δεικτὴς τὸν κινεῖται ὅ-ποια σὰν νύχτας. Ἐξὼ ἀπὸ μπλε-πῆ, ἀλλοῶς δὲν ἀνακατεύονται. Ἐξέρει

τί πάθαν ὅσοι μίλησαν.

— Ἐχεις τὸ λόγο μου, ἔστω κι' ἂν ἔξω δὲν περνᾷ πᾶ.

Στριφογύρισε κατὰ τὸ χέρι του. Κάτω στὴν ἐπαρχία ζεῖ ἀκόμη ἡ μάν-να μου. Ἀπὸ μικρὸ μόνος δέσει αὐτὸ τὸ σταυροδένι στὸ λαμπρὸ. Ἀρκετὰ τὸ βρώ-μισα. Δὲ θέλω νὰ σπῶσι κι' αὐτὸ μα-ζί μου. Δὲς τῆς το καὶ μὴν τῆς λές πῶς κατάντησα.

Σταμάτησε. Ἐνα αὐτοκίνητο ἐρχόταν ἀπὸ κάτω. Τὰ φῶτα τοῦ τοῦς τύφλωσαν γιὰ μὴς στιγμὴ. Ὑστερα πάλι συνέχισε: — Πάνω στὴ πόλη ἔχω μὴς μικροῦλα φιληνάδα. Μετ' ἐμὲν ἀνθρώπου τῆς σε-ρῆς τῆς τῆς. Δὲς τῆς αὐτὰ τὰ λεφτὰ εἶναι σποχόλια. Θὰ καταλάβῃ πῶς δὲν τὴ ξεχνῶ. Κι' εἶναι τόσο νόστιμη. Μὴ τῆς ὀντῆς, σεβάσου τὴν γιὰ γὰρ μου.

Μ' ἕνα ἀπτόητο γύρισμα τοῦ τρογοῦ σταμάτησαν στὴν ἀμμο ποὺ ἔτριξε. Ἐ-σπῶσι τὸ γέρι τοῦ συναδέλφου του ἰδρω-μένο ἀπ' τὸ τιμόνι καὶ πῆδησε στὴν πεν-ζίνα ποὺ περιμένε. Ὁ δούλος κρότος τοῦ ποτὲ κίνησε τὰ νερά. Τ' ἀλλά-τῆς ἔλκας χάραξε τὴ θάλασσα. Πῶς ἔ-σκαψε ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ πεθαμένα χρώ-ματα τῆς αὐγῆς ἔβγαλαν τὴν ἡμέρα ποὺ κοιμόταν.

Μακριὰ τὰ φῶτα χάνονται σιγὰ μέσ' στὴν οὐχί. Τὸ πλοῖο προχωρεῖ στὸ σκοτεινὸ πέλαγος. Τὰ ναρκωμένα νερά σαλεύουν. Ἀνεβοκατεβαίνουν στὸ δίχτυ τῶν ἀρρῶν. Ἀκουμπιόμενος στὰ κάγ-κλα τῆς πλώρης κινεῖται τὴς μαῦρες στε-ρεῖς. Γιὰ δευτέρη φορά περνᾷ τὰ ἴδια μέ-ρη. Τώρα κι' ἕνα μὴνα γλίστρησε τὸ πλοῖο μὴς τέτοια νύχτα σ' ἕνα δρόμο ἐ-δῶ κοντά. Σφρόντισαν δυὸ δόκιμα με-ρόνυχτα. Ὑστερα εἰζόντας σιγὰ στὰ μάτια ὅλων ἄρασαν στὴ μεγάλη πολιτεία φορτώνοντας σιτάρια. Γλένταγαν καθε-βράδυ ἐκεῖ. Μεθοῦσαν στὰ ὑπόγεια τοῦ λιμανιοῦ μ' ὁμορφες γυναίκες καὶ γλυκὰ κρασιά. Ὅλες οἱ μέρες περνοῦσαν ἴδιες, σὰ φύλλα βιβλίου. Μὰ ἡ χθεσινὴ μ' ἕνα ἀσπιδότο ἐπὶ τὸν τοῦ ταράξε. Ἀκόμα τὸ μυαλό. Ἦταν ξεπλωμένο στὸ ντιβά-νι ἐνδὲς καμινάδας. Ἐλκε πᾶσαι σ' ἕνα κάθισμα τὸ σικκίνο του. Κι' ἡ φωτο-γραφία τῆς φιληναδούλας του κι' αὐτὸς δὲν ἔξερε πῶς, βρεθῆκε στὰ χέρια τῆς σαντέζας ποὺ εἶχε στὸ πλάι του. Τὴν κινεῖται μετ' ἐμὲν περιέργη εἰρωνεία.

— Ποῦ τὴν πέτυχε αὐτὴ; Σὰν Πανα-γία μοιάζει. Σὲ ποῖο λιμάνι τὴν ἔχεις σπιτώσει;

— Σκέψε διαβόλου γέννημα ποὺ θὰ μι-λήσεις ἐδῶ γι' αὐτή. Γέλασε: Ἐγὼ θυμώνεις. Ποῖος ἔξερε μετ' ἐμὲν τὴν πλάγιαζε;

— Σκέψε! Γέλαγε ἀκόμα. Τὴν ἄρπαξε, τὴν πέτα-ξε χάμω κι' ἐπὶ γλίστρησε πάνω στὸ κομὶ τῆς μὴς φούχτας λεφτὰ.

Θυμώταν κι' ἀνατίναζε. Τοῦ λέρωσε τὸ μόνο φωτεινὸ σημάδι ποὺ εἶχε μείνει μετ' ἐμὲν στὴν ψυχὴ του. Ἀναψε ἕνα τσιγά-ρο. Ἐνα λοστρόμο περᾶσε τραλίζον-τας. «Τὰ κτήνη ὅλοι μεθυσμένοι εἶναι ἐ-δῶ μέσ», μοιρολόρησε. Ἀπ' τοῦς ναῦ-τες ὡς τὸν καπετάνιο. Πᾶσαι τὸ τσιγά-ρο καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὴν καμινάδα. Ὁταν μεσάνυχτα ὅταν ἕνα τράνταγμα

Ακούστε με...

Ἀκούστε με θὰ πῶ ἕνα παραμῦθι:

— στὴς θάλασσας τὰ βύθη ἕνα κοράλλι. Ἐκείνη τοῦ ζητοῦσε νὰ τὸ βγάλῃ θυσιᾶ στὰ νεράδινα τῆς κάλη.

Ἀλλοῖμονό του! Εἶχε ἀμυαλο κεφάλι καὶ μὴς καρδιά ἀτρωμὴ εἶχε μέσ' στὰ στήθη:

Τὸν κράτησαν τῆς θάλασσας τὰ βύθη γιὰ πάντα στὸ βασίλειο τους κοιμήθη.

Δύο μάτια χύσαν ἕνα δάκρυ ὀδύνης —γιὰ τὸ φτωχὸ παιδί ἡ γιὰ τὸ κοράλλι: (κάνεις δὲν ἔξερε μέσα του τί κλείνει)

καρδιά σκληρὴ—σκληρὴ σὰν τὸ κρου-στάλλι.)

—γοργὰ στὰ στήθη ὁ πόνος τῆς κοι-μήθη...

καὶ σβῆ θλιμμένα ἐδῶ τὸ παραμῦθι.

ΒΑΣ. ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

— — —

Φωνές

Κάποιο φῶς τὴν ψυχὴ μου ἀπόψε φωτί-ζει

ἀπ' τ' ἀπέραντα μάκρη... Στὴ θολή μου ματιὰ κάποιο δάκρυ, φῶς, σημάδι τοῦ πόνου, ἀγογγύζει καὶ χάνεται καὶ πληγώνει τὸ νοῦ μου

σὰ λαχτάρα πικρὴ σὰν τραγοῦδι θανάτου. Ἀπ' τ' ἀπέραντα μάκρη τοῦ χρόνου, μὴς βοή σὰ θλιμμένος ἀχός, σὰ λαχτάρα σὰ φῶς,

στὴν ψυχὴ μου ἀντιχεῖ, ποὺ πονεῖ, ποὺ θορνεῖ, ποὺ τρομάζει καὶ ὡς τραβῶ στὴ ζωὴ μοναχὴς μπρὸς καὶ πίσω μὴς φωνὴ σὰν ἀχός, σὰν ἀγάπη, σὰν πόνος μετ' ἐμὲν καὶ μετ' ἐμὲν μοιάζει.

ΑΛ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

κούνησε ὅλο τὸ καράβι. Ἐνας ὄγκος νε-ροῦ ὥρμησε ἀπ' τὴ πρύμνη. Τὰ κατάρτια τριζάν. Τὸ πλοῖο σὰ νάχε ἐκπνήσει γέ-μιζε φωνές. «Στὶς ἀντλίες! οὐρλιαξὲ ὁ καπετάνιος. Οἱ θερμαστὲς στὶς θέσεις τους, κανεῖς νὰ μὴ κουνίση».

Σὰν τρελλοί, ἕνα ἀνακάτωμα ἀνθρώπων γέμιζε τὸ κατάρτιο. Ἀναρρῶνες κραν-γὲς ἀνακατεύονταν μετ' ἐμὲν γλίστρη-«Ἐνας πανικός ἔκανε τοῦς ἀνθρώπους θη-ρία. Τὸ βαπόρι ἐγείρε περισσότερο. Ἦταν ἀρ-θάλασσα» φώναξε κάποιος. Μὰ ἦταν ἀρ-γά. Μετ' ἐμὲν τελευταία προσπάθεια δού-γησε σ' ἀφρισμένα κύματα. Μὴς δὲν τῆς σ' ἀφρισμένα κύματα. Μὴς δὲν τῆς σ' ἀφρισμένα κύματα. Μὴς δὲν τῆς σ' ἀφρισμένα κύματα.

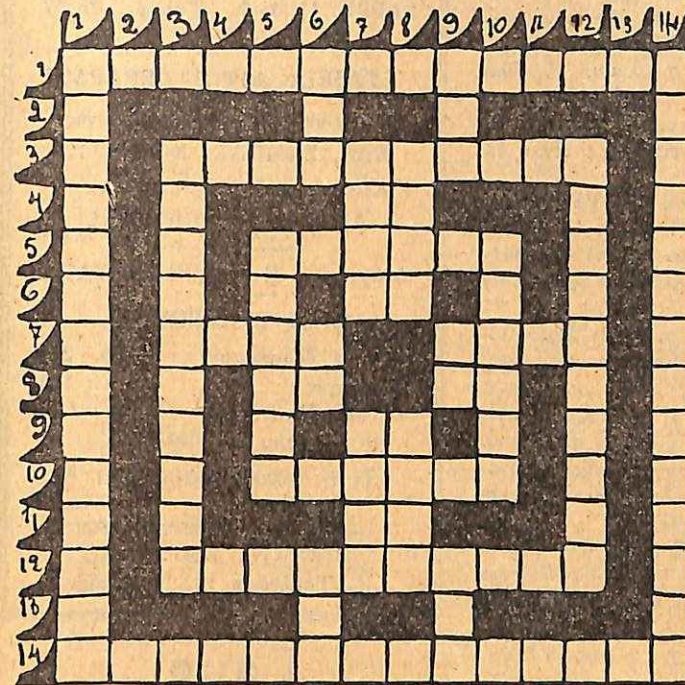
Σὰν τρελλοί, ἕνα ἀνακάτωμα ἀνθρώπων γέμιζε τὸ κατάρτιο. Ἀναρρῶνες κραν-γὲς ἀνακατεύονταν μετ' ἐμὲν γλίστρη-«Ἐνας πανικός ἔκανε τοῦς ἀνθρώπους θη-ρία. Τὸ βαπόρι ἐγείρε περισσότερο. Ἦταν ἀρ-θάλασσα» φώναξε κάποιος. Μὰ ἦταν ἀρ-γά. Μετ' ἐμὲν τελευταία προσπάθεια δού-γησε σ' ἀφρισμένα κύματα. Μὴς δὲν τῆς σ' ἀφρισμένα κύματα. Μὴς δὲν τῆς σ' ἀφρισμένα κύματα.

Σὰν τρελλοί, ἕνα ἀνακάτωμα ἀνθρώπων γέμιζε τὸ κατάρτιο. Ἀναρρῶνες κραν-γὲς ἀνακατεύονταν μετ' ἐμὲν γλίστρη-«Ἐνας πανικός ἔκανε τοῦς ἀνθρώπους θη-ρία. Τὸ βαπόρι ἐγείρε περισσότερο. Ἦταν ἀρ-θάλασσα» φώναξε κάποιος. Μὰ ἦταν ἀρ-γά. Μετ' ἐμὲν τελευταία προσπάθεια δού-γησε σ' ἀφρισμένα κύματα. Μὴς δὲν τῆς σ' ἀφρισμένα κύματα. Μὴς δὲν τῆς σ' ἀφρισμένα κύματα.

ΣΤΑΛΙΟΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ἐτραβήξαν 55 λί-τρος. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ ἔμεινε μέσα στὸ βαρέλι μόνον τὸ πέμπτον τῆς πο-σότητος ποὺ χω-ρούσε. Πόσο χω-ρούσε τὸ βαρέλι;

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΥ-ΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Ὁ μάντης

Καὶ μετ' ἐμὲν παρα-κάτω παίχνηδι μπο-ρεῖτε νὰ κάνετε περίφημα τὸν μάν-τη.

Πῆτε σ' ἕναν ἀ-πο τοῦς παριστα-μένους νὰ κρατήσῃ στὸ κάθε του χέρι καὶ ἀπὸ ἕνα βαρὺ μᾶλλον ἀντικείμε-νο, ἕνα χονδρὸ δι-δύμο, π.χ. καὶ ἕνα βάλο. Κατόπι γυ-ρίστε τοὺς τὴς πλά-τες καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

καὶ πῆτε τοῦ νὰ σηκώσῃ ψηλά τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ μέρια, ὅσο θέλει,

μπορεῖτε νὰ δοῦτε ποῖος ἦταν ὁ κάτο-χος τοῦ ἀριθμοῦ 8;

ΤΟ ΠΟΚΕΡ

Ἐνας παίκτης τοῦ Πόκερ, παίξει 2 παιχνίδια καὶ κερδίζει καὶ στὰ δύο. Γνω-ρίζοντας τώρα, ὅτι στὴν πρώτη παρτίδα, κερδίζει τὸ τρίτον τοῦ ὅλου τοῦ κέρδους, καὶ πέντε δραχμὲς ἐπὶ πλέον καὶ στὴν δευτέρη παρτίδα ἔχει τὸ μισὸ τοῦ συνολ-ικοῦ τοῦ κέρδους καὶ πέντε δραχμὲς ἐ-πὶ πλέον, μπορεῖτε νὰ δοῦτε πόσα ἔχει κερδίσει ἐν ὅλῳ;

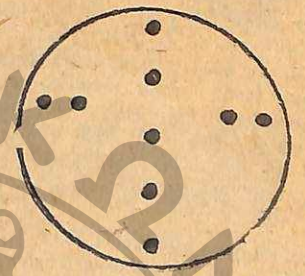
ΤΟΝ ΣΤΑΥΛΟ

Κάποιος, ἐπεσκέφθηκε μὴς μέρα ἕνα σταυλὸ ἱπποδρομίου. Καθὼς παρακολου-θοῦσε τὴν ἐργασία τῶν σταυλιτῶν ποὺ ἐπεριποιούντο τὰ ἄλογα, εἶχε τὴν περι-εργὴν ἰδεῖ νὰ μετρήσῃ τὰ πόδια τῶν σταυλιτῶν καὶ τὰ πόδια τῶν ἄλλογων. Βοήκε ἐν ὅλῳ 74 πόδια. Ἐάν, οἱ σταυ-λίται, εἶχαν...τέσσερα πόδια ἀντὶ δύο καὶ τὰ ἄλογα δύο, ἀντὶ τέσσερα, θὰ εὑρίσκε 58 πόδια.

Πόσοι ἦσαν οἱ σταυλίται καὶ πόσα τὰ ἄλογα;

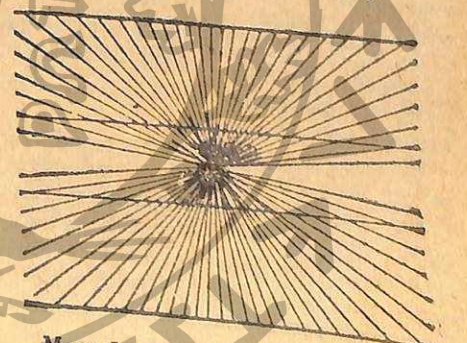
ΤΑ 9 ΔΕΝΔΡΑ

Σ' αὐτὸν τὸν κήπον, εἶναι φυτευμένα 9 δένδρα. Εἶναι φυτευμένα σὲ σχῆμα σταυροῦ. Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ κα-θενὸς ἀπὸ τὰ πέντε δένδρα ποὺ σχημα-

τίζουν τὴν μὴς γραμμὴ τοῦ σταυροῦ εἶναι ἡ ἴδια, ἐνὸς τὰ ἄλλα τέσσερα δένδρα ποὺ σχηματίζουν τὴν ὀριζόντιον γραμμὴν τοῦ σταυροῦ ἀπέχουν ἀναλόγιστα τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Δοκιμάστε τώρα νὰ χαραχθεῖ τρεῖς μόνο κύκλους, εἰς τρόπον ὥστε κα-θε δέντρο νὰ δοῦναι τελείως χωρισμένο ἀπὸ τὰ ὀκτὼ ἄλλα.

ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΣΟ ΛΕΠΤΟ

Μπορεῖτε μέσα σὲ μισὸ λεπτό νὰ δοῦ-τε σὲ ποῖα περιου ἀπόστασι ἀπὸ τὸ κέν-τρον, συναντώνται οἱ δὲ ὀριζόντιες γραμμές;

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Θέαμα ἀγαπητὸν εἰς ἡλους.
- 2) Ὅργανον ἐπιστημονικόν.
- 3) Δύο φωνήεντα τὰ ὁποῖα συμφωνοῦν κατὰ τὴν ποσοφάν.
- 4) Κοστίζει ὀλιγώτερον παρὰ δεμένους.
- 5) Κτηνική ἀντωνυμία.
- 6) Μονάδες χρόνου, (πληθυντ.).—Μᾶς ἀκολουθεῖ παντοῦ, ὅταν ὑπάρχη ἡλιος.
- 7) Γραμματικόν.
- 8) Ἀντωνυμία ἀναφορικὴ.
- 9) Ὅσων (δημοτ.).
- 10) Ἐπιφώνημα πόνου.
- 11) Σχολή.
- 12) Φυλάγουν τοὺς νεκρούς.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Μουσικὸν ὄργανον.
- 2) Ἑλλήν ποιητής.
- 3) Ὅχι κακός.
- 4) Ἐκεῖνο (λαϊκὴ λέξις).—Τὰ ἄν-θη τῶν σταυρολέξων.—Τὸ ἀντίστροφον τοῦ φεῦ. (διασκορπισμένα).
- 5) Οἱ ἀπαραίτητοι εἰς τὸ σῶμα.—Ἀ-πὸντος τοῦ Μωάμεθ νυκτῆς τὰ ἑλληνι-κά στρατεύματα.
- 6) Ἐπίρρημα (χρονικόν).—Μικρὸ πτη-νόν.
- 7) Τὰ τρία τέταρτα τῆς λέξεως οἰκί-α.—Νότα. Ρῆμα, προστακτικὴ.
- 8) Χρησιμεῖ διὰ τὴν μεταφορὰν ἐμπροσθεν.
- 9) Διδασκάλα διὰ μικρὰ παιδιά.
- 10) Εἶδος σχοινοῦ.

Ἀποστολεῖς

ΘΩΜΑΣ ΚΟΡΤΣΑΡΗΣ

Κατερίνη

— — —

Η ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΣ

Ἐνα βαρέλι ἦταν γεμάτο κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἀπὸ κρασί. Ἀπὸ τὸ κρασί αὐτὸ

ἀναλαμβάνοντας σείς τὴν ὑποχρέωση νὰ τοῦ πῆτε, κατόπι χωρὶς νὰ ἰδῇτε, πῶς χέ-ρει ἔχει σηκώσει. Ἀφήνετε τὸν συμπαί-κτη σας λίγη ὥρα μετ' ἐμὲν σηκωμένο καὶ κατόπι τοῦ λέτε νὰ τὸ κατεβάσῃ. Ἀ-

μέσας ἔπειτα τὸν πλησιάζετε καὶ ἐξετά-ζετε τὰ χέρια του. Θὰ ἰδ

Μεταξύ μας

Πάολα Σέτσι. Έχει πολλά καλά σημεία, κρίνοντας το όπως αὐστηρά— σύμφωνα με τὴν παράκλησή σας — δὲν τὸ βρίσκουμε δημοσιεύσιμο, παρ' ὅλη τὴ διόρθωση πού τοῦ κάνατε. Γιατί δείχνει ὅτι μπορείτε νὰ γράψετε καλλίτερα ἀκόμη. Γιὰ τίς εὐχές σας, σὰς εὐχαριστοῦμε.

Μίμην Νακόπουλον. Τὸ «Ε-θερεστὴ» δὲν μᾶς ικανοποιεῖ. Τὰ ἄλλα δύο θὰ μπορούσαν νὰ μπουὶν στὴ σελίδα μόνο. Κρατοῦμε τὸ τέλος τοῦ διηγήματος καὶ ἐλπίζουμε νὰ τὸ βάλουμε.

Γιάσμη ν Βελισσαρίου. Ἡ σειρά τοῦ ποιήματός σας θὰ ἔλθῃ μετὰ δύο ἐβδομάδες περίπου. Συνεπῶς, τὰ παράπονά σας — τηλεφωνικὰ καὶ γραπτὰ — εἶναι ἀδικαιολόγητα καὶ περιττά. Δὲν περιμένετε μόνο ἐπὶ τέσσερις μῆνες, ἀλλὰ ὅλοι οἱ ἀναγνώστες μας.

Μυρίνη ν. Δὲν γνωρίζουμε δυστυχῶς τὴν διεύθυνση τῆς ἄλλης δεσποινίδος πού μᾶς ἔγραψε μετὰ τὸ ψευδώνυμο «Μυρίνη». Πάντως τῆς διαβιζόμαστε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὴν θερμὴν παράκληση νὰ σὰς γράψῃ στὴν διεύθυνση: Δίδα Ἀκριβοῦλα Σούστα, Πραξιτέλους 85, Πειραιᾶ καὶ ἐλπίζουμε νὰ κινονίσετε μόνες σας τὴν ὑπόθεση τοῦ ψευδωνύμου σας, μιά πού ἔχετε ὅλη τὴν καλὴ διάθεση.

Ἀνδρέαν Κεραντζάκη ν. Δυστυχῶς δὲν ἔχομε τὴν κατάλληλη ὑπερσία γιὰ νὰ ἐκτελέσωμε τὴν παράκλησή σας.

Τζουμμερκιώτη ν. Τὰ σταυρολόγια σας ἐλήφθησαν καὶ ἐδόθησαν στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε.

Γ. Α. Ε. Κ. 7. Τὸ σταυρολόγιό σας ἐλήφθη καὶ ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως τοῦ σταυρολόγιου τοῦ 593 φύλλου παρελήφθη φαίνεται ἐκ τυπογραφικοῦ λάθους καὶ δὲν τὸ ξέρομε. Τὸ «Γιὰ σένα», ἀτεχνό.

Νάντια. Δυστυχῶς δὲν μπόρεσαμε νὰ μάθωμε τὴ διεύθυνση τοῦ Ἀττίλα Χέρμινγκερ. Σὰς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὸ ὁμοῦ γράμμα σας.

Νίκον Μπεσῆ ν. Ἐδημοσιεύθη ἡ διήγησις. Χίλιες φορές τονίσουμε στοὺς ἀναγνώστες μας ὅτι πρέπει νὰ κάνουν ὑπομονὴ ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ «σειρά» πῶς ἐγκριθέντων, ἡ ὁποία, ὁμολογοῦμε, ὅτι ἀργεῖ ἀρκετά. Ἄλλος ὅμως τρόπος θεραπείας δὲν ὑπάρχει. Συνεπῶς εἶναι περιττὸν νὰ μᾶς ὑπενθυμίζεται ἡ δημοσίευσίς, γιατί κανεὶς δὲν ἀδικεῖται.

Ι. Α. Μ. Συμπαθητικὸ, ὅχι ὅμως δημοσιεύσιμο. Ἡ λίγο «παλαιὰ» αὐτὴ γυροτροπία θέλει γερὴ πέννα γιὰ νὰ εἶναι ἐπιτυχημένη.

Κ. Α. Στεργιόπουλον. Μάτρια καὶ τὰ δύο. Τὸ «Ἦσαν ἕνας ἄνθρωπος», χωρὶς ἐνδιαφέρον θέμα καὶ μετὰ γράψιμο στεγνὸ, πᾶν σχολικὴ ἐκθεση. Ἡ «Δέσση» χωρὶς ρυθμὸ καὶ ἁρμονία. Διαβάστε σύγχρονη φιλολογία. Σὰς δεχόμαστε πολὺ εὐχαρίστως, ἐφόσον ξαναγυρνάτε σὰν τὸν ἄσπιο πύ. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια, εὐχαριστοῦμε.

Δ. Π. Βιάννον. Γιὰ προσπαθεῖτε δὲν εἶναι ἄσχημα τὰ σταλόντα, θέλει β-

μοί: ἀρκετὸ δούλεμα ἀκόμη τὸ γράψιμό σας γιὰ νὰ ἐπιτύχετε κάτι δημοσιεύσιμο. Α. Χ. τὸ τρίτο τετράστιχο θὰ ἦταν πολὺ ὠραῖο ἂν ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος στίχος τοῦ δὲν χόλαιναν τόσο στὸ μέτρο. Μὴ βιάζεσθε.

Ἐρημίτη ν. Ἐγκρίνεται τὸ «Στὸ δάσος τοῦ σανατορίου» καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴ σειρά του. Τὸ ἄλλο κατώτερο.

Ντόρη ν. Κ. Λίγο στομφώδες καὶ ἐξεζητημένο τὸ «Σὲ σὰς». Φροντίστε νὰ «σπάσετε» λίγο κάποια μονοτονία πού παρουσιάζουν τὰ θέματά σας.

Ματθαῖον Κωστάλαν. Τὸ «Θλιβὸν βράδυ» ἀτεχνό. Τὸ «Σὲ θυμοῦμαι» πολὺ καλλίτερο, ἀλλὰ ἐντελὸς παλαιᾶς γυροτροπίας. Εἰσθε βέβαιος πὼς εἶναι δικό σας;

Ἀνδρέαν Κόκκολα. Τὰ ποιήματά σας ἐγκρίνονται. Ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ σὰς ἀπαντήσουμε ἀπὸ τὸν στηλὼν μας. Στείτε μας τὴν διεύθυνσίν σας.

Γιάννη ν. Δάκον. Ὁχι δημοσιεύσιμη ἡ «Ἐξίλειση». Βιαστικὰ γραμμένη, ἀδόκιμη καὶ φλύαρη.

Ἀδαμάντιον Πάνον. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά του. Ἡ σειρά τοῦ ἄλλου ἀργεῖ ἀκόμη. Συνεπῶς τὰ παράπονά σας ὅτι σὰς «λησμονήσαμε» εἶναι ἀδικαιολόγητα.

Ντόλυ-Ντό. Δυστυχῶς δὲν φθάνει λίγο διόρθωμα γιὰ νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο τὸ ποιήμα σας. Εἶναι τόσο ἀτεχνό, πού θὰ χρειαζόταν νὰ γράφῃ ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Τηλέμαχον Ζαφειρίάδην. Ὁχι δημοσιεύσιμο τὸ ποιήμα σας. Τὸ πρῶτο τετράστιχο ἀνεπιτυχές, τὸ δεύτερο σχετικὰ καλλίτερο. Μὴν προχειρογράφετε.

Χρῆστον Γ. Καπουλιάν. Ἐντελὸς ἀτεχνὸς τὰ ποιήματά σας, δυστυχῶς. Ὑστερὸν καὶ στὸ μέτρο καὶ στὴ ρίμα.

Τάκη ν. Ἀθανασίου. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά του.

Α. Δαμπίρη ν. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τὴν σειρά του.

Νίκον Γαζέπη ν. Ὁχι δημοσιεύσιμο τὸ «Φαρμάκι». Φλύαρο καὶ ἀπολύτως γραμμένο.

Μίλτων Κουφουδάκη ν. Καλοῦται τὸ διήγημά σας. Μὰ τὸ τέλος φαίνεται πολὺ πρόχειρο καὶ βιαστικὰ γραμμένο καὶ δὲν ικανοποιεῖ τὸν ἀναγνώστη.

Προσεχῶς

ΕΙΣ ΤΗΝ "ΕΒΔΟΜΑΔΑ"

Νέον, ὑπερόχου πλοκῆς ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα, γραμμένο εἰδικῶς γι' αὐτὴν ἀπὸ δόκιμον ἀθηναῖον μυθιστοριογράφον.

Προσεχῶς

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517

Ἐκδίδεται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Ἀρχισυντάκτης καὶ ὑπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίαν ἐσωτερικὴν δρ. 250

Ἐξάμηνη » » 125

Ἐτησίαν ἐξωτερικὴν Ἀθῶν 1.10

» Ἀμερικῆς Δολλάρια 6

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Διευθυντὴς Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΣΙΔΗΣ

Π. Τσαλδάρη 10. Ὑμηττός.

Γάμοι

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 20 τρέχ. ἐτελέσθησαν ἐν Κολοκυνθοῦ οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἐπαμ. Γ. Μπόθου μετὰ τῆς δίδος Ἀννῆς Θ. Ἀθανασίου. Εὐχόμεθα πᾶσαν εὐτυχίαν.

Γεώργιος Μαστροδημάς

Ἐκδόσεις

«ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΓΑΠΗΣ». Τὸ «Πρότυπον Γραφείον Διαδόσεως Ἑλληνικοῦ Βιβλίου» (Ἀριστείδου 3) ἐξέδωσε σ' ἓνα κομψότατο τόμο τὰ τελευταῖα μοντέρνα ποιήματα τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ καὶ δημοσιογράφου κ. Χρ. Πύρπασου. Οἱ «Στιγμές Ἀγάπης» εἶναι μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ πού πρέπει νὰ διαβαστῇ ἀπ' ὅλους.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΧΝΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

(Ἴδε σελίδα 59 προηγούμενου φύλλου)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Ὁρῶ. — 2) Ἀς. — Σῶ. — 3) Ἀρχ. — Ἰνα. — 4) Οἶτη, σιγὰ. — 5) Φυτὰ, αἶρω. — Σῶρω, σῆμα. — 7) Στόμα, σῶμα. — 8) Νανὰ. — Νανὰ. — 9) Ὡτῶ. — Πῶα. — 10) Ἐρως, μωρό. — 11) Ἐρως, θέμα. — 12) Ἡπια. — Μένα. — 13) Ἀγία. — Κήλη. — 14) ΑΜ. ΜΑ. — Τελῶ. — 15) Ἀήρ. — Ἰνα. — 16) Ν. Μ. — Μή. — 17) Ἀδω.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Νῶς. — 2) Λαρέ. — 3) Σύν, Ὡη. — 4) Φύρα, σό(μ)πα. — 5) Οὐρά. — Σιγὰ. — 6) Αἰτῶ. — Αἶμα. — 7) Ἀρτα, ἀμήν. — 8) Ὁσμῆ. — Ἀρμα. — Ἡαρ. — ΔΕΟ. — 10) Ὡσις. — Τιμῶ. 11) Ὡνια, Κενή. — 12) Ἀγιος, μῆλα. 13) Ἀρης, θέλω. — 14) Ὡμῶν. — Μένη. — 15) Ἀμα. — Ὡμῶ. — 16) Ἀν. ρα. — 17) Ἀπό.

ΚΕΝΤΡΟΝ «Εβδομάς».

— Π —

ΝΕΟ ΠΑΙΧΝΙΑΙ ΜΕ ΣΠΙΡΤΑ

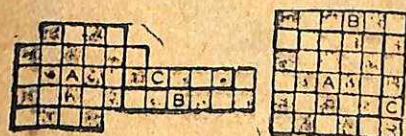
Οἱ ράβδον θὰ γίνονιν ὡς ἐξῆς:

— Π —

Ο ΜΟΥΣΑΜΑΣ

Ἰδοὺ πῶς θὰ γίνη:

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἱατρὸς Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις

Ἐξέτασις δι' ἀκτίνων Ραϊνγκεν

ΔΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΑΙΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Σωκράτους 63 ν. Τηλ. 53292

Τὰ στίγματα καὶ τὰ σημάδια τοῦ προσώπου

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 57)

ἔχουν πολλὰ ἄτομα στὸ πρόσωπο ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ἀκόμα καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἡ διαταραγὴ αὐτῆς τῆς λειτουργίας τῶν ἀδένων ὀφείλεται: σὲ κακὴ λειτουργία τοῦ σηκιοῦ, τῶν νεφρῶν, τῶν πνευμόνων καὶ ἰδίως τῶν πεπτικῶν ὀργάνων δηλ. ἀπὸ παθήσεις τοῦ στομάχου, τῶν ἐντέρων ὡς ἐντεροκολίτιδος ἢ δυσκοιλιότητος. Ἀλλὰ περὶ αὐτῶν θὰ μιλήσωμε λεπτομερῶς στὰ εἰδικὰ ἄρθρα πού θὰ σὰς γράψω γιὰ ἄ τ ἱ ε ς. Ὡστε τὸ πρῶτο θεραπευτικὸ μέτρο πού πρέπει νὰ λάβετε κατὰ τῆς ἐμφανίσεως τῶν στιγμάτων εἶναι ἡ ἐλάττωσις τῆς λιπαρότητος ἢ ὅποια ὑπερβολὴ εἴη ἐμφανισθῇ τῶν. Γιὰ νὰ ἐπιτύχει λοιπὸν αὐτὸ θὰ χρησιμοποιήτε πάντοτε ὡς θεραπευτικὰ καὶ ὡς καλλυντικὰ στυπτικὰ λοσιὸν καὶ σούδαπες κρέμες. Μιὰ ἀποτελεσματικὴ θεραπευτικὴ λοσιὸν, ὡς καὶ ἐπίσης ἄγνη (γιατὶ ὑπάρχουν καὶ ἰσχυρὲς τοιαύται, οἱ ὁποῖες ὁμως ἐρεθίζουν καὶ ἐκκρίνουν τὴν ἐπιδερμίδα) εἶναι ἡ κάτωθι:

Alcool pure camphré	30 gr.
Teinture de benzoin	15 »
Eau de cologne	60 »

Τὴν λοσιὸν αὐτὴ νὰ τὴν χρησιμοποιήτε κατ' ἀνάγκην ἀραιωμένη μετὰ νερό καὶ ποσοδευτικῶς μετὰ τὸν καιρὸ νὰ τὴν πυνώνετε, μέχρις ὅτου σὸν μῆνα νὰ τὴν μεταχειρίζεσθε αὐτοῦσια. Ἡ ἀραίωσις θ' ἀρτίσθι ἀπὸ 1 πρὸς 3 νεροῦ. Κατόπιν μισὸ φάρακον καὶ ἄλλο μισὸ νερό καὶ αὐτὸ καθέξῃς, στὴν πύκνωσιν καθὼς καὶ στὴν διακοπὴ τῆς χρήσεώς της θὰ σὰς ὀδηγῇ ἐξ ἄλλου καὶ ὁ μετριασμός ἢ ἡ ἐξαφάνισις τῆς λιπαρότητος. Πολλὰ φορὲς ἡ ὑπερλιπαινωσις εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε ἡ λοσιὸν αὐτὴ ἐλάχιστα τὴν μετράει. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἐνδείκνυται ἄλλη εἰδικὴ λοσιὸν, ἣν καὶ θὰ σὰς καθορίσῃ ὁ δερματολόγος νιατρός σας, ἀναλόγως τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν καὶ τῆς ἀνογῆς τῆς ἐπιδερμίδος σας. Ἐπίσης γιὰ τὴν θεραπεία τῆς ὑπερεκκρίσεως αὐτῆς, ἐκτὸς τῆς τοπικῆς θεραπείας πρέπει νὰ δεχθῆτε καὶ μερικὰς θυσίας στὸ ἔζημα τῶν τροφῶν. Δηλ. ν' ἀποφεύγετε τὰ λιπαρά, τὰ χοιρινά, τίς σαλτσες. Νὰ κοιμηθῆτε τὴν χορτοφαγίαν, τὰ φρούτα καὶ τὰ στεγνὰ φανγτὰ (σνάκας). Ὡσάυτως νὰ κάνετε χρῆσιν τῶν γενικῶν ἀλκαλικῶν λουτρῶν. Αὐτὰ γίνονται μετὰ τὸ Καρπονάτ ντὲ σόντ. Γιὰ ἓνα τέτοιο λουτρὸν διαλύετε μέσα σὲ μιὰ φιάλη θερμοῦ ὕδατος 250 γραμ. Καρπονάτ ντὲ σόντ καὶ τὸ διάλυμα αὐτὸ τὸ ρίχνετε μέσα στὸ λουτῆρα σας, τοῦ ὁποῖου τὸ νερὸ ἔχετε κανονίσει εἰς θερμοκρασίαν τὴν ὁποῖαν πάντοτε συνθίξετε. Τὰ λουτρά αὐτὰ εἶναι ὠφέλιμα καὶ ἀποτελεσματικά, γιὰ τὰ ἄτομα, τῶν ὁποῖων τὸ δέρμα εἶναι λιπαρὸ καὶ γεμάτο ἀπὸ σπιθουράκια καὶ ἐξανθήματα.

Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὴν μεταβολὴ τοῦ καταλλήλου ἐδάφους πρὸς περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῶν ἐλαφρῶν στιγμάτων. Μᾶς ἀπομένει τώρα νὰ μιλήσωμε γιὰ τὸν τρόπο τῆς ἀφαίρεσεως τῶν ἤδη ὑπαρχόντων στιγμάτων εἰς τὸ πρόσωπον. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπόμενον.

Δερματολόγος Ἱατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Ἡ στοργή μου τὸν ἔσωσε

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 45)

πάνω στὸ τραπέζι καὶ νὰ ἀντιγράψῃ προσεκτικὰ τίς σημειώσεις μου.

Πρόσεξα γιὰ μιὰ στιγμή τὸ λεπτό της προφίλ, τὰ ὀλόξανθα μαλλιά της, τὴ λεπτὴ της φυσιογνωμία. Πῶς εἶχα μπορέσει νὰ πιστέψω ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς κοινῆς δακτυλογράφου;

Ἀκούμπησα τὸ χέρι μου στὸν δμο της.

—Τί κάνετε ἐκεῖ;

Ἐγύρισα πρὸς τὸ μέρος μου καὶ εἶδα στὸ πρόσωπό της τὴν πιδ ἄγρια ἔκφραση ὀργῆς καὶ μίσους πού θὰ μπορούσε νὰ λάβῃ ἓνα γυναικεῖο πρόσωπο.

—Κατάσκοπος, εἶπτε κατάσκοπος, ἐφώνασα. Γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσετε τοὺς ἐχθροὺς μας προσηγορηθήκατε αἰσθημάτων πού δὲν νοιώθατε. Γιὰ νὰ κλέψετε τὴν πατρίδα μου ζητήσατε νὰ καταστρέψετε τὸ σπιτικό μου.

Μὲ κύτταξε προκλητικὰ καὶ χωρὶς νὰ ἀφίση τὸ σημειωματάριο πού κρατοῦσε στὰ χέρια της.

Ἐτρεξα τότε καὶ πῆρε τὸ περιστροφὸ ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ ἀνδρός μου.

—Ἀφίστε το ἀμέσως αὐτὸ! τὴ διέταξα, μετὰ τὸ περιστροφὸ ἐπάνω της.

Ἐκείνη μετὰ ἀναμέτρηση μετὰ μιᾶς ματιᾶς. Κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ.

—Ἔστω, πάρτε το, ἔκανε καὶ πέταξε τὸ τετράδιο.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἔγινε τόσο γρήγορα πού ὁ ἄνδρας μου, ὅταν κατέβηκε ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, εἶδε τὴ Λύντια νὰ φεύγῃ. Μὲ εἶδε κατὰ χλωμὴν σὰν νεκρὴ νὰ κρατῶ τὸ ρεβόλβερ τοῦ στοῦ χέρι.

—Μαρία; Μὰ ζηλεύεις τόσο πολὺ, λοιπόν;

—Ἥλιθε... ἦταν κατάσκοπος.

Μὲ δὺν λόγια τοῦ ἐξήγησα τί συνέβη.

Δάκρυα ἔλαμψαν στὰ μάτια τοῦ.

—Μαρία, συγχώρεσέ με! φώναξε. Καὶ σὰν παιδί, πού ἔκανε κάτι τὸ σοβαρὸ, τὸ πολὺ κακὸ, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου κλαίοντας.

Τὰ δάκρυά μου ἐνώθησαν σὲ λίγο μετὰ τὰ δικά του.

ΖΑΝ ΝΤΟΡΙΑ

ΦΙΛΩΤΑΣ Ι. ΚΡΕΗ

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται

καθ' ἑκάστην 10—1 καὶ 4—7.
Νίκης 11 Πλατεία Συντάγματος
Τηλέφωνον 32.175

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ τῆς προαρελθούσης ἐβδομάδος ἀνέλαβε τὴν στήλην αὐτὴν ὁ γνωστὸς παθολόγος ἱατρός κ. Πέτρος Θ. Καλαμαράς.

Ἡ «Ἐβδομάς» εἶναι εὐτυχὴς ἐξασφαλίσασα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς τῆς συνεργασίας ἐπιστήμονος τῆς ἀξίας καὶ τῆς σοβαρότητος τοῦ κ. Καλαμαρά.

Ὁ νέος παθολόγος θὰ ἐξυπηρετήσῃ μὲ ἑλπὴν τὴν λεπτότητα καὶ τὴν προθυμίαν ποὺ τὸν χαρακτηρίζουν, τοὺς προσφεύγοντας εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ φῶτα τοῦ ἀναγνώστῃ μας, δεχομένου ὅσους θὰ εἶχαν ἀνάγκην προσωπικῆς ἐξετάσεως, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ, Ἀριστοτέλους 39, καθημερινῶς, ἀπὸ τὰς 4 ἕως 7 μ. μ.

Οἱ ἀναγνώστῃ μας μποροῦν ἐλευθέρως νὰ ἀπευθύνωνται εἰς αὐτόν, ἀναφέροντες τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον μᾶς ἔγραψαν.

Γ. Κ. Ἐνταῦθα. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις συνιστᾶται πολὺ καὶ ἡ ἐμβολιοθεραπεία καὶ ἡ αἱματοθεραπεία μὲ καλὰ ἀποτελέσματα. Διὰ τὴν θεραπείαν αὐτὴν

γενικῶς, νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸν συνάδελφόν μου δερματολόγον κ. Γ. Λαδά, Σόλωνος 40. Ὅσο διὰ τὴν διαίταν: γάλα, χόρτα, φρούτα ἄφθονα, ἀποφυγὴ ἀπὸ σάλτσες καὶ ἄλμυρά δι' ὀλίγον καιρὸν, ψητὰ, ψάρια ψητὰ.

Ἀπελπισμένον 100)100. Ἡ κατάσταση αὐτὴ εἶναι παροδική. Παρουσιάζεται εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους, ὅστε δὲν συντρέχει λόγος νὰ γράφετε τόσον τραγικὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν σας. Ὁφείλεται, εἰς τὴν ἰδικὴν σας περίπτωσιν, εἰς ψυχονεύρωσιν καὶ σὰς διαδεδομένῳ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ θεραπευθῇτε τελείως, κἀμνοντας εἰς τὸν ἱατρὸν σας τ' ἀκόλουθα: Ἐνέσεις ὑποδορείου Στρυγίνης εἰς προοδευτικὰς δόσεις. Ἐπίσης ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐνδομυϊκῶς μίαν ἔνεσιν Erugon ἢ Testosan καὶ ἐσωτερικῶς Phosphit-Yohimbine ὡς καὶ τωντικὴν τροφήν. Ἡ ἠλεκτροθεραπεία συντελεῖ ἐπίσης εἰς τὴν ταχέαν ἀποκατάστασιν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θεραπείας ἀποφυγὴ τῆς συναναστροφῆς. Ἐὰν εὐρίσκεσθε εἰς Ἀθήνας, ἐπισκεφθῇτε με διὰ τὴν καλλιτέραν θεραπείαν.

«Ε. Λ. Α. Ε. Χανιώτισσα 26». Φάρμακα δὲν ὑπάρχουν διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο. Διὰ τῆς θελήσεως μόνον θὰ νικήσετε, διότι εἶναι κρίμα νὰ μὴ μπορῇτε νὰ ἐπιδολῇτε στὸν ἑαυτὸν σας. Νὰ ἔχε-

τε δὲ τοῦτο ὅπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ ἑξὶς αὐτὴ δὲν ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα. Ἀρκεῖ ἡ θέλησις νὰ εἶναι μεγαλυτέρα καὶ σιγὰ σιγὰ θὰ ξεχάσετε τὴν κακὴ αὐτὴ πράξιν. Ὁ ἔγγραμος βίος θὰ ἐξαλείψῃ ἅψ' αὐτοῦ τοῦ τὴν πάθησιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ δοθῇ ἡ λύσις αὐτῇ σύντομα.

Ρωμαῖον. Νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην σὲ μένα, ὅπως καὶ στὸν ἑαυτὸν σας καὶ μὴ ντρέπεσθε νὰ ἔλθετε στὸν ἱατρὸν, διότι εἰς μίαν τοιαύτην περίπτωσιν πρέπει νὰ ἐμπιστευέσθε τὸν ἱατρὸν, θέτοντας κατὰ μέρος πᾶσαν ἄλλην σκέψιν, ἐκτὸς αὐτῆς ποὺ ἀφορᾷ τὴν υγίαν σας. Ἐπειδὴ χρειάζεται ἐιδικὴ θεραπεία δι' ἐνέσεων καὶ ἴσως καὶ ἠλεκτροθεραπεία, πρέπει νὰ με ἐπισκεφθῇτε προσωπικῶς. Πῆτε μου μόνον τὸ ψευδώνυμόν σας. Ἡ πάθησις σας ἀσφαλῶς θὰ θεραπευθῇ. Χρειάζεται μόνον ὀλίγος χρόνος καὶ ὑπομονὴ διὰ νὰ θεραπευθῇτε ριζικῶς. Ἀλλως πῆτε μου μίαν διεύθυνσιν γιὰ νὰ σὰς ἀποστείλω λεπτομερεῖς ὁδηγίαι περὶ τῆς θεραπείας.

ΠΕΤΡΟΣ Θ. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

Παθολόγος ἱατρός, Ἀριστοτέλους 39

"ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ."

Ὅτε μιά ρυτίδα, οὔτε μιά γραμμή σὲ ἡλικία 65 χρόνων. Μιά ἐπιδερμὶς καθαρὰ βελουτέ, ἀμειπτος νέας κόρης. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ἓνα θαῦμα, ἀλλ' ὑπάρχει μιά ἐπιστημονικὴ ἐρμηνεία.

Αὐτὰ εἶναι τὸ μαγικὰ ἀποτελέσματα τοῦ «Bioscel» ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις τοῦ καθηγητοῦ «Di Stejsalk» τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Bioscel» εἶναι πολὺτιμον στοιχεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπαραίτητον διὰ κάθε ἐπιδερμίδα βελουτέ καὶ χωρὶς ρυτίδας. Ἡ κρέμα Tokalon χρώματος ροῦ περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέφει καὶ ξαναναιώνει τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Θὰ ἐυπνᾶτε νεώτερα κάθε πρωί. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα Tokalon Τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λιπαρὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπιδερμίδα σας φρέσκη καὶ καθαρὰ, νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ξαναναιώσατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μείνατε νέα. Ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ τὸ γαιώδες χρῶμα. Ξαναβρῆτε τὰ φρέσκα σας μάγουλα σφικτὰ καὶ τὴν λεπτὴν χάρι τῆς νεότητός σας. Θὰ ἐκπληγῇτε ἀπὸ τὰ σκεδὸν μαγικὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Tokalon τροφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐὰν ὄχι, εὐχαρίστως θὰ σὰς ἐπιστρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

Κυρίες μου,

Ἡ μεγαλύτερη διαφήμισις μας εἶναι ὅταν σὰς ξεμυ-
λίζουν καμμιά φορά καὶ κάμετε ἄλλου, εἰς ἄλλο Κομμω-
τήριον, τὴν Περμανάντ σας. Τότε ἀκριβῶς καταλαβαίνετε
τὴν ἀνωτερότητα τῆς ἐργασίας μας καὶ τότε γίνεσθε ἡ
καλυτέρα πελάτις μας.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71 - ΤΗΛ. 23-208